

Giới thiệu Angel And Devil

Bạn đang đọc truyện Angel And Devil của tác giả Katysi trên website đọc truyện online. Con nhận mình là một người con gái bình thường...Không có gì đặc biệt, cũng chẳng có cá tính.Nhưng con cũng cần có tình yêuNgười yêu con là thiên thần hay ác quỷ/Ai cũng được, chỉ cần người đó yêu conVà con sẽ cho người đó hạnh phúc.Nhưng từ khi ba người con trai đó xuất hiệnCon đối diện giữa ngã ba nghiệt ngã của tình yêuCâu trả lời cuối cùng của con làBeginning.....Em muốn có một giấc mơ ngọt ngàoĐược gặp chàng hoàng tử của đời mìnhEm không cần một người hoàn hảoVì em không thể giúp người đó hoàn thiện những thiếu sótEm không cần một người bảo vệ mìnhBởi em muốn đứng vững trên đôi chânEm chỉ cần một người cùng em chia sẻ mọi thứMà sao anh ơi số phận vẫn cứ đẩy chúng ta lại gần nhau.....?

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Mang Tên “Định Mệnh”

6h 30 sáng

Tiếng chuông đồng hồ báo thức đã reo ồm ồm báo hiệu một ngày mới bắt đầu nhưng đối với nó lại là một ngày thê thảm vì bắt đầu từ hôm nay nó phải sống một mình. Nó vẫn nằm ngủ say như chết. Ngày khai trường thì có đến muộn một tý cũng không sao nhỉ? Nó thầm cảm ơn cái lý sự cùn của mình. Đã 5 năm rồi nó vẫn chưa bỏ được thói đi trễ ngày khai trường. Chẳng qua là vì cứ mỗi tối trước ngày khai trường nó luôn luôn thức khuya vì hồi hộp. (Nói cho rõ hơn đây là cái bệnh tâm lý của nó!). Với lại làm sao nó quen nổi khi ngày đầu tiên bước vào cấp ba cũng chính là ngày nó phải xa nhà để bước vào một cuộc sống mới “Không gia đình”. Nói không gia đình cho oai vậy thôi chứ bố mẹ hằng tháng vẫn gửi tiền lên cho nó. Nó vừa chuyển lên thành phố được một ngày thì đã bị bắt đi học. Nhưng lỗi cũng tại nó, đáng lẽ nó nên lên sớm hơn nhưng lại sợ ở một mình nên tới tận gần ngày khai giảng nó mới hạ quyết tâm “chấp chững” bước lên thành phố. Pó tay! Đúng là “Nước tới chân mới nhảy”. Khi nó giật mình mở choàng mắt ra, ngơ ngác nhìn lên cái đồng hồ thì đã 6h 45 mất rồi:

- Trời ạ! Trễ giờ rồi ư? Sao không ai chịu kêu con dậy?

Sau tiếng la hét, nó mới chợt nhận ra là mình đang trong “tình trạng” sống một mình. Nó ngỡ ngàng nó cho đúng là “ngơ ngác”, nhưng cũng kịp lấy lại bình tĩnh để vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi xách xe ra khỏi nhà. Nhưng chợt nó lại phát hiện ra cái tiếng kêu từ bụng mình. Híc! Nó chưa có cái gì trong đó, mà biết làm sao được sắp trễ học tới nơi rồi, nếu như có ba mẹ ở đây thì chắc nó đâu phải nhịn đói mà đi học như thế này. Nhưng cho dù nó có “nếu như” đến cả chục lần thì cũng chả có chuyện gì xảy ra vì bây giờ ba mẹ đang ở một bờ biển xa tít tắp. Nghĩ tới đó nó đành chịu ôm bụng đói tới trường không một lời kêu ca. Trên đường đi, nó cố gắng chạy nhanh trên con “ngựa sắt” của mình. Và rồi.....

Kettttttttt

Có một thứ đang “sùng sững” trước mắt khiến nó không thể không ngừng xe lại.

Sao lại có một người nằm ngủ giữa đường thế kia?

Cậu ta không có nhà hay sao? Hay là bị ai đánh đến nỗi phải lê lét đến nơi này? Nó nhìn xung quanh không thấy ai. Vậy là cái phương án nhờ người giúp của nó bị lướt bỏ. Nhiên đành chọn phương án 2: cố gắng tìm cách làm cho cậu ta tỉnh dậy chứ sao! Híc!!! Đã đi học trễ rồi còn gặp chuyện không đâu! Nhưng nó cũng là một người “hiệp nghĩa” nên không thể làm ngơ trước tình huống này:

- Này, cậu gì đó ơi cậu làm ơn dậy đi. Đây không phải nhà đâu, cậu đang nằm giữa đường đấy! Không khéo xe nó hốt đi luôn bây giờ.

Nhưng đáp lại nó là sự im lặng đến đáng sợ. Xung quanh không có ai chỉ có cậu con trai đang nằm không nhúc nhích và nó. Nhìn thấy bộ dạng của cậu con con trai lúc này phải nói là rất thảm, áo sơ mi trắng sộc sộc, toàn bộ người chỉ là nước, ước nhũn. Nhưng nó cũng thấy được gương mặt của cậu ta. Phải nói là hoàn hảo đến từng centimet. Cục kì đẹp! Không khác gì thiên thần ấy nhỉ? Nhưng một người đẹp như thế này mà nằm ở nơi đây thì chắc là bị ai đó truy sát rồi. Nó cứ ngồi đó và cố gắng lay người cậu ta nhưng gương mặt cậu ta vẫn bất động và đôi mắt thì nhắm nghiền. Chỉ có ngực đang phập phồng yếu ớt báo hiệu một sự sống mong manh.

Đã năm phút trôi qua mà nơi cậu con trai này không có động tĩnh gì. Vậy là phương án 2 của nó lại thất bại. Không còn cách nào khác nó cố nghĩ ra phương án thứ 3: chỉ còn cách đưa cậu ta về nhà rồi từ từ tỉnh tiếp. Vì nó còn phải đi học với lại cậu ta bị thương nặng thế này chắc không thể đi đâu nổi cả. Nhưng còn chiếc xe đạp thì sao? Híc!!! Đành quăng đại nó ở đây thôi. Cầu trời đừng cho ai khiêng nó đi! Nghĩ là làm, Nó diu cậu con trai từ ngoài đường vào nhà mình. Cũng may là không xa cho lắm nếu không là nó chết chắc!

Chạy ra tới ngoài đường, nó loay hoay nhìn xung quanh. Thật là may mắn là “con ngựa sắt” của nó vẫn chưa bị ai cướp đi mất! Nếu chiếc xe yêu quý này mà đi thì chắc nó cũng đi theo xe luôn quá! Vì nó là phần thưởng mà ba má đã tặng cho nó nhân dịp sinh nhật lần trước. Nên nó rất quý! Mà bây giờ không thể nói nhiều được nữa vì nhiệm vụ “cấp tốc” trước mắt của nó là đi học...

Híc !!! híc!!! Đạp muốn đứt hơi luôn...rồi cánh cổng trường cũng hiện ra trước mắt. Trường nó tên là Phong Thiên, là một trường điểm trong cái quận này. Ngôi trường cực kì to và rộng, có tới 8 tầng lầu. Nếu tính luôn cái sân thượng rộng lớn trên kia thì là 9. Nó nhìn xung quanh và đành chấp nhận một

sự thật đau lòng là tất cả học sinh đã vào lớp cả rồi, chỉ còn mình nó lủi thủi đi tìm lớp học. Híc!!! Sao buổi học đầu tiên trong trường mới mà lại thảm quá đi mất. Để vào được đây nó đã phải học hành cực lực. Và sau mọi cố gắng, thành quả nó đạt được là thi đậu vào lớp 10 A1- Lớp chọn của trường. Đang nhìn ngơ ngác, nó bỗng chói với. Ủi trời! Hình như nó đã đâm phải vào một cái gì đó rất đau. Kịp định hình trước tình huống xấu này, nó mở choàng mắt ra thì thấy thân hình to lớn. Chắc là nó đã đâm sầm vào một người nào đó rồi. Không biết là ai mà mắt nhắm mắt mở dám đâm sầm vào Ngọc Nhiên này! Nó ngược mặt lên một tý nhưng vẫn chưa thấy gì. Ngược thêm tý nữa mới tới cái cằm. Vậy là nó đánh ngược cao hơn. Híc!! Sao trên trời lại rơi xuống một người cao vậy nè! Cao hơn nó rất nhiều! Híc!!! Chiều cao của nó cũng tới 1m60 chứ bộ. Nhưng so với người này chắc là thua xa. Cuối cùng thì cũng tới được mặt. Nhưng người này... đúng là trên trời rơi xuống thiệt vì cậu ta không phải là người mà là... Thiên thần!!! Đẹp thật! Tất cả những gì trên người cậu ta đều hoàn hảo đến 100 %. Từ mái tóc cho đến mũi, miệng rồi cằm nữa. Nó ngây ngất trước vẻ đẹp lần đầu tiên được nhìn thấy trong đời. Cậu ta vẫn đứng yên như thế ư? Hay là cậu ấy cử động, nhưng đây là cử động của thiên thần nên nó không thể nhìn thấy được.

Nhưng thời gian rồi cũng trôi qua, nó đâu thể cứ như vậy mà nín thở gian lại được và cậu ta cũng không phải là một bức tượng mà cứ đứng đó để cho nó nhìn như vậy được... Cậu ta bỏ đi! Híc!!! Mất mặt quá!!! Phải lấy lại phong thái thôi! Dám đâm vào ta rồi bỏ đi như vậy hả? Đâu có được. Cho dù là thiên thần đi chăng nữa thì cũng phải "xử". Nghĩ vậy, nó chạy theo cậu ta:

- Này, cậu kia, đứng lại. Đụng người ta rồi bỏ đi như vậy à? Cậu hơi bị mất lịch sự đấy! Xin lỗi một tiếng đi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhưng đáp lại nó là hai từ "im lặng" của tên kia. Tức mình nó lẩn lướt nhảy lên trước mặt tên đó và chỉ thẳng vào mặt

- Này, đứng lại đi! Cậu mà bước thêm một bước nữa là chết với tôi, sao cậu dám đụng tôi rồi không xin lỗi hả?

- Tôi không thích

- Nói một tiếng không thích là được à?

- Vậy bây giờ cậu muốn gì?

- Lòi xin lỗi và sự đền bù

Hắn cúi mặt xuống xát mặt nó, bây giờ nó mới cảm nhận được, người này không phải là người, hắn mang một chút hơi thở của quỷ chứ không phải là thiên thần như lúc đầu nó nghĩ!

- Cậu muốn đền cái gì?

Nó chưa nghĩ ra nhưng chợt nghĩ tới việc mình đang phải đi tìm lớp học:

- Đưa tôi đến lớp 10a1 đi

- Được

Hắn ta nói mỗi chữ được rồi ngược mặt lên im lặng bước đi. Mặc dù đẹp nhưng không nên chảnh như thế chứ! Nhưng Nhiên không thể không đi theo hắn vì nó đang tìm lớp học, mà trong cái ngôi trường rộng tám tầng lầu thì tìm cái lớp học chắc gãy dò, nói cho phóng đại hơn là: "mò kim đáy bể"! Nhưng sao hắn lại bước nhanh thế nhỉ? Làm nó bước theo muốn học hơi luôn! Híc!!!

Rồi hắn đột ngột dừng lại, ái chà! Thẳng gấp... thẳng gấp! Híc!!! Muốn tông vào hắn luôn rồi!

Nhưng Nhiên nhìn trên tấm bảng thấy chữ "lớp 10a1" thì biết hắn đã đưa mình đi đúng hướng. Nó định cứ thế mà bước vào lớp không một lời cảm ơn, cho đáng đời cái tên "đẹp mà chảnh". Nhưng sao hắn cũng ngừng lại và bước vào lớp sau nó nhỉ? Thôi kệ không nghĩ nữa vì bây giờ nó đang đứng trước lớp mà lại còn đi trễ nữa chứ

- Xin lỗi cô, em đến muộn.

Nhưng nó lập tức có câu trả lời:

- Không sao, các em vào đi. Đây là hai bạn học sinh cùng lớp với chúng ta. Bạn thứ nhất là Phạm Tiểu Thiên, chắc các em, ai cũng biết.

Trời ạ! Đúng là oan gia ngõ hẹp! Lập tức cả cái lớp học đều xôn xao và chăm chú nhìn vào người con trai đang đứng sao nó. Híc!!! Biết là hắn ta đẹp

traí nhưng có cần phải đấm đuổi thế không nhỉ? Mặc dù lúc đầu nó cũng thích nhưng sau đó thấy thái độ của hắn thì không thể nào chịu nổi!

- Còn đây là em Trần Ngọc Nhiên

Chẳng ai nhìn về phía nó cả, ngay cả mấy thằng con trai cũng đang ngây ngất vì ngưỡng mộ vẻ đẹp của hắn. Còn nó thì cứ y như người vô hình ấy! Nhưng cho dù có được đề ý hay không nó cũng không quan tâm.

- Đây chẳng phải là công tử của tập đoàn KS sao

- Tổ chỉ nghe đồn thôi là cậu ta học lớp mình, không ngờ là thật, hạnh phúc quá.

- Cậu ta đẹp trai thật! Y như thiên thần vậy

- Quả là lời đồn không sai!

- Bây giờ hai em ngồi đâu nhỉ?

Câu hỏi của cô giáo làm nó phải chú ý đến những cái bàn ghế trong phòng. Làm sao đây? Tất cả những cái bàn đều đã đủ người ngồi chỉ còn đúng một cái bàn trống duy nhất là không ai ngồi cả. Cả lớp xôn xao cả lên:

- Cậu đi ra đi, Tiểu Thiên ơi cậu qua đây ngồi nè!

- Qua đây mới đúng chứ

- Không, qua đây

RÀMMMM!

Tiếng đập bàn của cô giáo làm cả lớp im lặng ngay tức khắc

- Được rồi, hai em vào chỗ đi, cái bàn bên cửa sổ đó.

Trời ạ! Sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy chứ? Tưởng ngồi với ai, ai dè lại ngồi với tên ác quỷ này. Sao số nó lại xui như vậy chứ. Nhưng nó cũng lùi thui bước vào chỗ ngồi của mình. Và nó nhanh nhẩu chiếm chỗ ngồi sát cửa sổ. Nó rất thích ngồi gần cửa sổ vì thế nó sẽ được làm bạn với gió. Gió trong lành, gió mỏng manh, gió là bạn của nó. Nghĩ như vậy nên nó luôn chọn chỗ ngồi gần gió.

- Cậu nhường chỗ này cho tôi đi

Giọng nói đó chính là của ác quỷ. Chịu nổi không, ngay cả chỗ ngồi hắn cũng muốn dành với nó nữa. Nó ngược nhìn lên và thực sự bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của ác quỷ, bây giờ thật sự rất đẹp. Đôi mắt sâu hun hút với hàng mi rậm, đôi môi đỏ thắm như đánh son vậy. Một vẻ đẹp lạnh lùng, quả thật nó không thể nghĩ được cậu ta đang nghĩ gì, hình như con người này có rất nhiều tâm sự, làm cho nó rất muốn tìm hiểu. Rồi hắn cất tiếng nói:

- Này, cậu nhìn đủ chưa. Bây giờ có thể nhường chỗ được rồi chứ.

Nó như bị thôi miên, không còn ý chí chống đối nữa. Nó làm sao vậy chứ? Sao nó có thể bỏ chỗ ngồi gần gió dễ dàng như thế được? Nó cố gắng chống cự nhưng mọi giác quan trong cơ thể không còn là của nó nữa. Khi nó tỉnh ra thì nó mới phát hiện mình đã bị mất đi cái chỗ ngồi yêu quý rồi. Nhưng biết làm sao được, không lẽ bây giờ mở miệng đòi lại, thì quả là truyện không tưởng. Chín năm học qua đây là lần đầu tiên nó phải ngồi xa cửa sổ. Sao đau khổ quá đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đụng Độ Khó Tránh

Rồi chợt có ai đó kêu sau lưng nó. Nó giật mình quay lưng lại. Là một cô bạn, cô ấy mỉm cười nhìn nó:

- Làm quen nha! Mình tên Phương Trân

Dù sao có một người bạn cũng tốt, nó mỉm cười nhìn Trân:

- Ủ, Mình tên Ngọc Nhiên

- Cậu là bạn của Tiểu Thiên hả?

Trời ạ, sao mới nói chuyện có một cậu đã nhắc đến tên đó rồi. Giọng của nó đã có chút tức giận:

- Tôi không có quan hệ gì với cậu ta cả

Bỗng chốc con nhỏ này tươi tỉnh lên:

- Thật sao?

- Ừ

- Vậy thì tốt

- Sao tốt?

- Ồ thì...

- Hai em kia có nghe giảng không, cô cho hai đứa đi ra ngoài bây giờ

Giọng của cô giáo làm nó giật mình, nó vội quay lưng lên và bắt gặp ánh mắt cô giáo đang “đăng đẳng sát khí” nhìn nó, chắc có thêm con nhỏ Trần gì đó mà con nhỏ đó ngồi sau nên nó không thể thấy được. Nó cúi mặt xuống mở tập ra và cố gắng nghe giảng.

Hai tiết học trôi qua trong căng thẳng. Tiếng chuông giờ ra chơi vang lên, làm dịu bớt nhưng mệt mỏi của nó từ sáng đến giờ. Nhiên cảm thấy cái gì đang kêu quá sá trong bụng, thì ra từ sáng tới giờ nó chưa có có cái gì trong đó! Híc!!! Nó lết thết ra khỏi bàn học quay lại nhìn thì thấy tên ác quỷ Tiểu Thiên đã đi đâu mất bóng. Nhưng việc gì nó phải nghĩ đến tên đó chứ? Cứ ra căn tin bỏ đấy bụng là tốt rồi. Vừa bước vào căn-tin mọi con mắt đều đổ dồn vào nó. Tại sao ư? Vì tất cả mọi người đều nghĩ quan hệ giữa nó và tên ác quỷ đó là không bình thường.

- Con nhỏ đó vừa vào lớp đã được ngồi chung với Tiểu Thiên rồi. Ghê thật

- Hoàn toàn không xứng với thiên thần Tiểu Thiên của chúng ta.

...

Nó cố gắng làm tỉnh trước những lời ra tiếng vào của thiên hạ. Thiên thần Tiểu Thiên cái gì chứ nghe mà muốn mửa, ác quỷ thì đúng hơn, nhưng sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn và hiện nay cái giới hạn đó đã bị vượt ra ngoài mắt tiêu rồi, khi nó nghe đến câu:

- Tôi nghe đồn con nhỏ đó là bạn gái của Tiểu Thiên đấy

- Chứ còn sao nữa, vô lớp cùng nhau, ngồi cũng chung bàn cơ

Híc!!!Nói như thế thì ai mà chịu nổi chứ!!!Phải làm cái gì đó thôi, Nó nghĩ vậy rồi cố gắng hét lớn như một ngọn núi lửa không chịu nổi áp suất phải phun trào ra:

- Tôi không liên quan gì đến Phạm Tiểu Thiên cả, làm ơn để tôi yên.

Mọi tiếng ồn đều ngưng bật trước công suất quá lớn từ lời nói của nó. Cũng phải thôi, sao mà có thể chịu đựng được khi bị ghép đôi với người mà mình không thích nhỉ? Nhất là với những người có cá tính nóng nảy rất dễ bị bùng phát như nó. Nhưng sau đó nó cũng không dám nói năng gì chỉ cầm cùi nuốt tô bánh canh vừa gọi.

Sau khi bỏ đày bụng, Nhiên bước ra khỏi căn-tin và một ý nghĩ loé sáng trong nó: “Tại sao mình không lên sân thượng hít gió nhỉ”. Đúng rồi! Cái ý nghĩ khi được chạm tay vào gió khiến nó cảm thấy thật hạnh phúc, mặc dù nó có vẻ hơi điên điên nhưng nó thật sự rất yêu gió. Với nó gió là bạn, là người bạn tuyệt vời nhất vì gió không biết nói nhưng biết lắng nghe lắng nghe trong im lặng. Và những khi nó buồn gió khẽ lướt qua như ai ủi nó. Có phải chăng đó là sự thật hay đó chỉ là ý nghĩ của một mình nó mà thôi? Nhưng cho dù thế nào gió cũng là người bạn số 1. Từ nhỏ gió đã luôn đi theo nó khắp mọi nơi. Vậy mà từ khi lên thành phố, muốn kiếm một con gió trong lành cũng khó! Híc!!!~.~

Nó vượt 7 tầng lầu mới tới được sân thượng, mệt muốn đứt hơi luôn, nhưng vì gió nó có thể làm được. Nhưng...đây là cách đối xử lại của gió với nó sao? Híc!!! Vượt 7 tầng lầu khổ sở lên đến đây hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó không ai khác chính là Tên ác-quỷ-Phạm-Tiểu-Thiên!!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sao Bây Giờ Hấn Lại Là Thiên Thần???

Đập vô mắt nó bây giờ là hình ảnh của ác quỷ đang ngủ rất say. Khi ngủ, Tiểu Thiên thật sự có gương mặt thánh thiện của Thiên Thần. Vậy mà sao khi mở mắt ra hắn lại là một ác quỷ lạnh lùng vô cảm. Có phải trong người hắn tồn tại hai bộ mặt không nhỉ? Nếu vậy thì đâu mới là bộ mặt thật của hắn? Không biết từ lúc nào nó cứ nhìn vào khuôn mặt hắn, nếu không nói là không chớp mắt. Mà hắn đẹp trai thật chứ bộ, nó không thể phủ nhận điều đó mặc dù không có cảm tình với tên này. Nói là không có cảm tình vậy thôi, chứ bây giờ nó có thể nghe rõ hai tiếng “Thình thịch” của con tim đang run lên vì hắn.

Nó cứ ngỡ như vậy rồi bỗng chốc nó thấy gì nhỉ: có cái gì đó đang rơi nơi khoé mi rậm rạp của hắn. Đó phải chăng là hạt ngọc đang rơi, nhưng nó cũng đủ lý trí để đoán được đó là nước mắt. Nước mắt của thiên thần hay ác quỷ thì nó không biết, nhưng nó biết hắn đang đau dù hắn không biểu lộ ra nét mặt. Rồi những câu hỏi dồn dập xuất hiện trong đầu nó: Tại sao hắn lại khóc? Ai làm hắn đau vậy? Rồi nó là một hành động lạ: Cuối xuống lấy tay lau nước-mắt-cho-hắn. Nó không hiểu sao nó lại làm vậy nhưng bây giờ nó cảm thấy rất tội nghiệp hắn. Nó muốn làm vui đi phần nào nỗi đau cho hắn...Không gian bây giờ chỉ có nó, hắn, một làn gió lạnh lạnh và nhịp đập không ngừng của con tim...

Không biết nó đã làm vậy bao lâu, chắc cũng không lâu đâu nhưng cũng không nhanh đến nỗi hắn mở mắt ra lúc nào mà nó không biết. Thật sự là nó không biết hắn dậy từ lúc nào, đến khi hắn chớp mắt một cái nhìn nó với ánh mắt xa xăm pha chút giận dữ thì nó mới giật mình rút tay lại...

- Cô làm cái cái gì đó

Nó bắt đầu cảm thấy “ngượng”

- Tôi...tôi

- Tôi cái gì?

- Mà cậu có chuyện gì phải không

- Chuyện của tôi, cô không cần quan tâm

- Hừ, ai cần quan tâm chứ, cậu không nói thì thôi, tôi đi

Nói xong, nó quay lưng đi thẳng một mạch xuống tầng dưới và có một chút tức giận trong người. Mặc dù nó không hiểu tại sao mình lại tức giận như thế.

Nó cứ thế mà lướt qua tầng lầu rồi vượt qua cả lớp của nó. Khi nghe tiếng trống đánh quay lưng lại thì nó mới nhận ra mình đã đi “hó” mất rồi! Thế là đành quay đầu lại chạy thật nhanh về lớp chứ sao! Híc!!! Đúng là xúi quẩy!

.....

Vừa vào lớp nó đã đụng mặt với hắn nhưng bây giờ nó quyết định “nhìn thẳng” và “hiên ngang” dành lại cái chỗ ngồi vốn dĩ thuộc về nó:

- Đây, chỗ này lúc này tôi xí trước rồi nhé

Hắn vẫn giữ thái độ lạnh như nước đá không thèm nhìn nó lấy một cái. Lúc này nhỏ Trần từ bàn sau bỗng đâu chen vào:

- Ngọc Nhiên nè, lúc này tớ mới đi toilet một tý thôi mà cậu mất hút đâu vậy?

Đang tức giận nên nó có thái độ hơi “giận cá chém thớt” với nhỏ Trần:

- Tôi đi đâu kệ tôi

Nhỏ Trần lúc này đã nhìn ra tình hình thì ra nó và Tiểu Thiên đang có cuộc ẩu đả gì đó mặc dù nếu nhìn vào thì chỉ có nó là giận dữ thôi

- Hai cậu có chuyện gì hả?

Lúc này tự nhiên hắn ngược lên nhìn nó và nhỏ Trần, rồi hắn nhìn trừng trừng vào nó

- Là con nhỏ này kiểm chuyện đó

- Ai kiểm chuyện còn chưa biết đó, bây giờ cậu có chịu trả chỗ cho tôi không?

- Thôi thôi, hai người đừng cãi nữa, cho tôi can

Hắn lại nhìn nó:

- Ai thèm cãi chứ!

- Không thèm cãi thì trả chỗ đây

- Không thể có chuyện đó được

Hắn lắc đầu rồi quay mặt đi. Chịu nổi không chịu, không thể để yên cho tên này được rồi. Nói tới đây, nó đang sắp sửa dùng vũ lực với hắn, nếu không nói là sắp cho hắn một trận như từ để hắn biết mặt Ngọc Nhiên này! Nó đang chuẩn bị ‘hạ thủ’ thì phải dừng tay lại vì lúc này cô giáo đang bước vào lớp! Hic! Nó quên mất là trống đánh này giờ rồi. Không lẽ bây giờ đánh hắn trước mặt cô giáo thì kì quá, thế nên nó đành ngồi yên vị vào chỗ coi như tha cho hắn lần này, chỉ lần này thôi đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc Ấu Đã Bất Ngờ

Ba tiết học dài dằng dặc cũng trôi qua, trên con “ngựa sắt” của mình nó phóng như bay về nhà. Cái ý nghĩ phải lòi cho bằng được cái tên đang nằm trong nhà mình tính đây làm nó vọt nhanh hơn...Nó chạy bay qua hai con hẻm đến con thứ ba thì phải dừng xe lại, nó không thể không dừng xe lại vì trước mắt nó là hình ảnh hắn- cái tên Phạm Tiểu Thiên đang bị đánh. Có thể nói là như vậy vì chỉ có một mình hắn còn vây quanh hắn là bốn tên giang hồ đang cầm gậy, đứng tướng đều hết chỗ nói. Còn có một tên nhìn ra vẻ đại ca đang quát túi bụi vào người Tiểu Thiên. Dĩ nhiên Tiểu Thiên có đánh lại nhưng tay thì sao đánh nổi gây nên nó toàn thấy hắn né đòn. Ban đầu nó nghĩ tên này bị đánh là đáng lắm, nó định chạy xe đi rồi nhưng làm sao nhỉ? Lương tâm con người không cho phép nó làm như vậy. Cho dù hắn làm nó rất bức mình nhưng nó không thể thấy chết không cứu. Vậy là nó gác chân chống xe đạp, chạy sâu vào con hẻm đó. Không biết nó đã kể với các bạn là nó có võ chưa ha? Khi nó tới tận nơi tên nào cũng tròn mắt nhìn nó. Nó không biết là vì sợ hãi hay là vì không tin lại có một con nhỏ vô đây nấp mạng nữa. Nhưng cho dù chúng nghĩ gì thì nó không quan tâm, việc trước mắt bây giờ là phải đuổi chúng đi nơi khác cái đã.

- Tụi bây ngừng tay

- Mày là con nào?- Tên đầu đàn dờ giọng hắc dịch

- Tụi bây không cần biết, chỉ cần biến là được rồi- Nó nhanh chóng đáp trả

Tiểu Thiên lúc này đang trừng mắt nhìn nó.

- Chắc không tin nổi con nhỏ này lại chính là ân nhân cứu mạng mình chứ gì

Sau khi nghe câu này hắn quay mặt đi nhìn về hướng khác ngay lập tức. Đúng là thứ chẳng, biết vậy nó đã không vô đây rồi.

- Thì ra hai đứa mày là một đôi à?- Tên đại ca lại dờ cái giọng đó. Lần này thì quá đáng lắm rồi hắn đã nói ra cái câu mà nó không muốn nghe nhất. Vậy là hắn chết chắc! Bây giờ nó không cần nói chuyện gì nữa nó cứ im lặng mà ‘ra đòn’ thôi, và ‘hành động’ đầu tiên của nó là cú đá xoay người ‘chuẩn không cần chỉnh’. Lâu rồi nó không đánh nhau hôm nay được động tay động chân thật là đã quá đi!

Có thể nói Nhiên bây giờ giống như một nữ anh hùng sau Sau cú đá ‘chắc nịch’ nó hạ đo ván tên cầm đầu trước những cái há hốc mồm những tên còn lại trong bọn. Rồi tên đại ca lúc này đang đau đớn trước cú đánh bất ngờ của nó nhưng cũng cố lấy lại chút khí thế ra lệnh cho cả bọn:

- Đụng phải đối thủ rồi, vọt lẹ tụi bây

Sau cái giọng ra lệnh của tên cầm đầu, cả bọn hoảng hồn dờ hắn bỏ chạy cong ***.

Lúc này chỉ còn nó và hắn đang mặt đối mặt

.....

Tiểu Thiên lúc này vẫn lạnh lùng, mặc dù nó biết mấy cú đánh vừa rồi của mấy tên đó cũng hơi nặng nhưng hắn không rên la đến một lời, sắc mặt cũng không thay đổi. Không một chút cảm xúc nào bộc lộ trên gương mặt của cái tên mọi người gọi là thiên thần đó. Mà không, phải gọi là ác quỷ chứ, hắn đẹp theo kiểu quỷ mà! Mọi người chắc nhìn lầm rồi! Hắn cố gắng đứng dậy, rồi hắn mở miệng cười nhạt. Nụ cười này không đẹp mà là một nụ cười đau khổ...

- Không ngờ có một ngày Phạm Tiểu Thiên này phải nhờ đến sự giúp đỡ của con gái

- Cậu là như con gái yếu lắm không bằng

Hắn không nói gì nhưng vẫn nhìn nó...và hắn lắc đầu.

Hắn cứ im lặng như vậy mà nhìn nó với ánh mắt đau khổ. Không hiểu sao nó không thể chịu nổi cái cảnh này lâu được, nó quay lưng đi chỗ khác:

- Không cần cảm ơn đâu, tôi về đây

- Khoan đã

Sao hắn lại mở miệng vào lúc này chứ? Làm cho nó không quay lưng lại không được...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đề Nghị

Nó quay lưng lại:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi muốn nhờ cậu làm vệ sĩ cho tôi

- Tại sao tôi phải làm vệ sĩ cho cậu chứ

- Tại vì tôi cần

Thiệt là nhảm nhí hết sức, sao hắn có thể đưa ra một đề nghị không thể như vậy chứ, nó sẽ không bao giờ đồng ý đâu

- Nếu tôi nói không thì sao?

- Tôi sẽ trả lương cho cậu

- Xin lỗi, tôi không muốn nhận tiền của những thứ nhà giàu mà chảnh như cậu

Đắc ý sau câu nói của mình, nó quay lưng bỏ đi, nhưng hắn vẫn tiếp tục nói:

- Tôi sẽ chờ cậu- Tiếng nói bây giờ đã bớt phần lạnh lùng

- Cứ mơ đi nhé, vì không bao giờ tôi đồng ý đâu

Nói như vậy nhưng nó biết có một ngày nó sẽ đồng ý và ngày đó sắp đến...

.....

Nó nhảy lên “con ngựa sắt” của mình và phóng như bay về nhà. Không hiểu hôm nay là ngày gì mà gặp toàn người bất bình thường. Nó không quên cả cái người đang nằm la liệt ở nhà nó, đứng là ở đâu tự dưng vác thêm của nợ! Hic!!!

Về tới nhà, nó chạy như bay lên căn phòng mà cậu ta đang nằm với hi vọng cậu ta vẫn chưa dậy...

Mà đúng như vậy, cậu ta vẫn còn đang nằm say giấc trong phòng. Thấy mờ mờ ra nhiều nó thử sờ trán cậu ta, sao sốt nặng vậy nè! Nó đành lấy phải đi vắt khăn cho cậu ta hạ sốt. Xong rồi, từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên nó phải chăm sóc một đứa con trai đấy! Mà chắc cậu ta là một công tử nhà giàu rồi, cứ nhìn những thứ xung quanh người ta biết, nào là nhẫn, dây chuyền, lại có cả một cái khuyên tai bạch kim nữa chứ! Toàn bộ người cậu ta toát lên một vẻ đẹp quý phái đến lạ lùng. Đặc biệt là cậu ta rất đẹp trai, dù cậu ta đang bị sốt nhưng vẻ đẹp đó vẫn hiện rõ. Nếu nói tên Tiểu Thiên kia là một thiên thần thì cậu con trai này cũng cỡ đó, vì mỗi người có một vẻ đẹp riêng nên rất khó so sánh. Nó cứ say đắm như thế, nếu cậu ta mở mắt ra thì chắc sẽ rất đẹp và cậu ta mở mắt ra thật, đôi mắt đó từ từ hé mở rồi nhìn chăm chăm vào nó...

- Cậu là ai?

Đó là ba từ đầu tiên thoát ra từ miệng cậu ta, nó nghe thấy nhưng phải mất gần một phút mới thấm được những từ ấy vào trong não và có lại khả năng trả lời:

- À, tôi là người đã cứu cậu đây, cậu nằm ngủ như chết ngoài đường đấy! Bây giờ thì cậu đã dậy rồi mong cậu ra khỏi nhà cho tôi nhờ.

Đáp lại nó là con mắt ngơ ngáo ngáo của cậu ta đang nhìn khắp xung quanh phòng và một ý nghĩ xuất hiện trong đầu nó: Hay là cậu ta “trốn viện”?

hoặc là cậu ta không biết tiếng Việt nhỉ?

- Này cậu khỏe rồi thì làm ơn ra khỏi nhà giùm tôi

Mặc dù cậu ta đẹp trai thật nhưng nó không phải là đứa bị cái đẹp quyến rũ rồi đi ngu đại mọi người không quen biết ở lại trong nhà mình được! Chính xác là như vậy và nó nghĩ ra cái ý định nếu cậu ta cứ như thế này thì cái việc lôi bằng được cậu ta ra khỏi nhà là vấn đề cần thiết phải chú ý!

- Này cậu làm ơn nói gì đi chứ, không cảm ơn thì cũng phải đi ra khỏi nhà giùm tôi, như vậy là cậu đã cảm ơn tôi rồi đó.

Đến nước này thì cậu ta đành phải mở miệng

- Tôi...không biết. Tôi không nhớ bất cứ thứ gì cả. Bây giờ trong đầu tôi trống rỗng. Tôi là ai?

Trời ạ! Nó cứ tưởng cái chuyện mất trí nhớ chỉ xảy ra trong phim thôi chứ. Ai dè ngoài đời cũng có, mà nó lại hiện ra ngay trước mắt nó mới ghê chứ! Mà lại ngay trong cái ngày đầu tiên nó xuất hiện trên thành phố này. Nó có nằm mơ không đây? Nếu là mơ thì ai đó hãy giúp nó tỉnh lại với! Và người giúp nó tỉnh lại không ai khác chính là cậu ta, cậu ta nắm lấy người nó và hỏi tới tấp:

- Tại sao tôi lại không nhớ tôi là ai vậy? Cậu làm ơn nói cho tôi biết đi, được không? Tôi phải làm sao đây?

Bây giờ thì nó thật sự nóng rồi đây, nó khó mà chấp nhận được một người cứ như thế này ở trong nhà mình được, cho dù cậu ta mất trí nhớ thật thì đâu có liên quan gì tới nó, nó cũng đâu biết phải làm sao

- Xin lỗi, nhưng tôi hoàn toàn không biết gì hết còn bây giờ mời cậu ra khỏi nhà dùm tôi.

Cậu ta bắt đầu xuống giọng khẩn thiết:

- Cậu...cậu có thể cho tôi ở lại đây được không? Hiện giờ tôi không biết đi đâu cả

Nó giật mình trước cái đề nghị không tưởng này của cậu ta, sao cậu ta có thể nghĩ ra cái chuyện kinh khủng này cơ chứ? Con trai ở chung nhà với con gái ư? Không thể nào!

- Không được đâu, cậu nên biết là tôi chỉ sống một mình nếu có thêm cậu thì rất là... bất tiện đấy. Vì vậy tôi mong cậu ngay bây giờ đi ra khỏi nhà dùm tôi

- Cậu thật sự nhẫn tâm đuổi tôi đi ư?

Nó nhìn cậu ta, đúng là không nổi! Nhưng không được, nó phải kiên quyết thôi! Lỡ như cậu ta giả bộ mất trí nhớ thì sao? Lỡ cậu ta cũng có nhà nhưng giả vờ làm vậy để được ở nhờ nhà nó vì một lý do gì đó thì sao? Ai mà tin được một người ngoài, mặc dù cậu ta rất đẹp trai, nhưng nó cũng không phải là đứa dễ mềm lòng nên nó cố gắng gạt đầu thật nhanh như sợ nếu không nhanh thì mình sẽ không có can đảm làm chuyện này lần thứ hai. Vậy là cậu ta lùi thui bước ra khỏi phòng, đi xuống nhà và ra ngoài.

.....

Đã vài tiếng trôi qua, không biết cậu ta đi đâu nhỉ? Ngoài trời bây giờ rất lạnh đấy! Từng cơn gió đang kéo tới, mặc dù đang nằm trên giường và đắp chăn nhưng nó vẫn cảm thấy lạnh. Và trời mưa! Nó rất sợ trời mưa, vì quá khứ... và vì trời mưa có sấm chớp nữa! Nó sợ sấm chớp từ nhỏ, không hiểu sao cái tiếng “ầm ầm” lại làm cho một con người gan dạ như nó phải sợ, nhưng nó biết là nó rất sợ cái tiếng đó. Nhưng cơn mưa hôm nay lại không có sét và nó lại nghĩ đến cậu ta, cái cậu mà ban nãy nó đã đuổi ra khỏi nhà đó. Không hiểu sao bây giờ nó lại quan tâm đến con người lạ mặt đó. Nó sợ cậu ta bị ướt, sợ cậu ta phải ngủ ngoài đường, nó sợ mình đã đưa ra quyết định sai lầm khi đuổi cậu ta đi, biết đâu cậu ta nói thật, biết đâu cho cậu ta ở lại nó sẽ có nhiều lợi ích thì sao? ...và nhiều nỗi sợ khác. Tất cả những nỗi sợ đó không biết từ đâu kéo đến làm nó không sao ngủ được. Nó cứ trần trọc mãi và nó đưa ra quyết định, một quyết định làm thay đổi nhiều thứ...thậm chí có thể là rất lớn...Đó là nó sẽ đi tìm cậu ta...Nghĩ là làm, nó khoác đại cái áo phông và mang theo cây dù chạy ra khỏi cửa...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ở Chung Nhà Với Con Trai U?-Vẫn Có Thể Chứ!

Nhưng nó không cần đi đâu xa, vừa bước ra khỏi cửa, nó đã thấy cậu ta đang nằm ở đó. Mắt cậu ta nhắm nghiền, có lẽ là đang ngủ. Đúng là đồ cứng đầu! Sao cậu ta không chịu đi nhỉ? Nó đang suy nghĩ thì cậu ta chợt mở mắt ra:

- Tôi biết nhất định cậu sẽ ra đây mà

- Sao cậu không đi đi
- Tôi đâu biết nhà của mình ở đâu đâu mà đi
- Cứ cho là cậu không biết đi, thì sao bao nhiêu căn nhà xung quanh có mái che cậu không nằm lại cứ nằm ở đây
- Tôi...
- Tịt rồi chứ gì? Vô nhà đi

Vừa nghe xong, mắt cậu ta sáng bừng, đứng phắt dậy nhìn nó:

- Cậu thật sự cho tôi ở chung nhà ư?
- Còn không mau vô, để tôi thay đổi ý định là ra ngoài ở đó

Thế là cậu ta nhanh chóng chạy vào nhà, cậu ta nhìn xung quanh nhà một lần như thể đã xa nó từ lâu. Rồi sao nhỉ? Gương mặt có một chút xúc động nhìn rất dễ thương rồi ngay lúc đó: 1...2...3 cậu ta chạy tới ôm chầm lấy nó. Từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ, đây có lẽ là người con trai đầu tiên ôm nó! Nó cảm thấy rất lạ...có một chút rung động nơi con tim. Thì ra được con trai ôm là như thế này sao? Nhưng khoan đã, nó là Trần Ngọc Nhiên cơ mà! Sao tên này lại dám làm vậy với nó? Bây giờ thì nó lại cảm thấy tức giận rồi đây! Chưa đầy hai giây sau khi nó lấy lại được tinh thần, nó xô cậu ta ra:

- Cậu làm cái gì vậy hả?
- Tôi...tôi chỉ cảm thấy biết ơn cậu thôi mà! – Cậu ta lại bắt đầu cái giọng dễ thương cứ y như là mình không có tội vậy ý
- Ai cần cái kiểu biết ơn đó! Nếu thấy biết ơn thì cậu hãy trả tiền thuê nhà cho tôi đi
- Hà?

Bây giờ thì cậu ta lại đưa cái mặt không hiểu gì nhìn nó.

- Cậu có không trả được thì đừng ở đó mà biết ơn nhá

Ha ha, nó thầm cười trong bụng vì đã trả thù được cậu ta, nhưng nó không vội cười lâu vì cậu ta lại nói

- Được, tôi sẽ trả tiền cho cậu

Nó có nghe lắm không nhỉ, cậu ta đào đâu ra tiền trả cho nó chứ, nó quay lại thì thấy tên này đang móc túi lấy ra cái gì đó. Không để cho nó thắc mắc lâu, đó là một cái bóp, cái bóp rất đẹp và sang trọng

- Cậu lấy nó ở đâu ra vậy
- Ở trong túi tôi có đấy

Rồi cậu ta mở bóp ra, tin không chứ? Ở trong đó rất nhiều tiền, toàn tiền đô không...nó tròn mắt nhìn một lúc lâu rồi cậu ta móc một ít ra đưa cho nó

- Như vậy đủ chưa

Nó cầm lấy tiền

- Quá đủ, cậu có thể ở đây thoải mái. Bây giờ tôi đưa cậu lên phòng

Nó dẫn cậu ta đến một căn phòng sạch sẽ, căn phòng này để cho ba mẹ nó sau này ở nhưng bây giờ cho cậu ta dùng tạm cũng không sao! Đúng là có tiền là có thể giải quyết hết nhiều chuyện! Nói như vậy không phải nó là đứa mê tiền đâu nha, chỉ là nếu không có tiền thì nó lấy gì lo chi phí sinh hoạt cho cả nó và cậu ta đây! Cậu ta đi theo nó bước vào phòng.

- Căn phòng này cũng được đó chứ
- Dĩ nhiên rồi, cậu cứ ở thoải mái đi nhé!

Nói xong nó định bước ra ngoài thì cậu ta lại ngăn nó lại:

- Mà khoan đã...bây giờ tôi cảm thấy hơi đói bụng

Không ngờ tên này ngay cả chuyện đói bụng cũng kêu nó nữa:

- Cậu nghĩ tôi là người hầu của cậu chắc? Đói bụng thì đi xuống nhà lấy com ăn đi

Vậy là cậu ta lủi thủi xuống nhà lấy com ăn còn nó bỏ lên phòng... Thật tội nghiệp cho cậu ta vì đụng phải nó... mặt dù đẹp trai thiệt nhưng nó cũng không phải là một người dễ bắt nạt đâu!

.....

Lát sau, nó đang nằm trong phòng thì nghe mùi gì ấy nhỉ? Thơm quá! Mùi vị của thịt bò đây mà! Ở nhà nó có thịt bò nhưng nó chẳng dám đụng đến nấu vì nó chẳng có một tí kinh nghiệm nấu ăn gì hết. Nếu không nói là thuộc vào dạng hạng bét! Híc! Thơm nức mũi luôn! Không cưỡng lại được nữa rồi! Nó đành bước ra khỏi phòng đi về hướng thoát ra mùi thơm, đó chính là NHÀ BẾP!!!!??

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tớ Sẽ Cho Cậu Một Cái Tên

Không ngờ người đang nấu thức ăn lại chính là cậu ta. Tin được không đây? Theo nó nghĩ thì tên này là một công tử nhà giàu chứ nhỉ? Không ngờ công tử nhà giàu lại có thể nấu ăn được. Nhìn kìa cái cách mà cậu ta hất cái chảo lên sao mà điêu luyện thế! Nếu nhìn như vậy thì chắc chẳng ai tin tên này lại là một tên mất trí nhớ! Rồi cậu ta quay lại, gương mặt thiên thần, nụ cười cũng mê hồn giống thiên thần nốt. Híc! Nếu nó không lấy lại hồn phách thì chắc què chết quá!

- Cậu có muốn ăn chút gì không?

- Ai cho cậu tự tiện đụng vào tủ lạnh nhà tôi thế hả? - May quá! Cuối cùng nó cũng lấy lại cái tính ngang ngược vốn có của mình rồi

- Tòii... nếu cậu không thích thì cho tôi xin lỗi nha, tại tôi thấy hết đồ ăn rồi nên mở tủ lạnh ra, thấy thịt nên nấu lên thôi! - Cậu ta lại dùng cái giọng dễ thương, ngay thơ đó để giải thích nữa rồi! Nó không còn gì để nói ngoài chuyện đã bị thuyết phục

- Coi như cậu giải thích hợp lý nên tôi tha cho cậu đó

Cậu ta lại nổi hứng làm cái khuôn mặt mừng rỡ kèm với một nụ cười chuẩn hết chỗ nói làm nó phải quay mặt sang hướng khác nếu không chắc bị “đồ” luôn rồi! Híc!

Nhưng cậu ta vẫn chưa chịu buông tha cho nó, cậu ta lại bung đĩa thịt bò thơm ngon vừa mới xào ra trước mặt nó!

- Ăn chung nhé

Nó gật đầu cái rụp, mặt dù biết hơi mất thể diện nhưng làm sao mà nó có thể giữ thể diện để rồi bỏ qua một đĩa thịt bò thơm ngon như vậy chứ! Nó ngồi ngay xuống bàn ăn

- Sao cậu biết nấu ăn vậy?

- Tôi cũng không biết. Khi mở tủ ra thấy quá trời đồ ăn tự nhiên tay mình ngứa ngáy, nên muốn nấu thôi. Cậu ăn thử đi, đừng chê nha

- Cậu yên tâm đi, tôi thật tình lắm! Cậu nấu ngon hay dở là tôi nói liền hà!

- Cậu làm vậy không sợ người khác buồn sao?

- Thà chấp nhận sự thật còn hơn là lừa dối để sau này bị phát hiện thì sẽ còn buồn hơn đây

- Cậu nói hay quá!

- Cái đó tôi học từ bạn của tôi đó!

- Tôi bắt đầu thích cậu rồi đó

Cậu ta vừa nói gì vậy nhỉ? Nếu nó nghe không lầm thì cậu ta nói “thích” nó thì phải. Chắc nó nghe lầm rồi! Không muốn nghĩ nữa, ăn thôi! Vậy là nó cầm đầu gấp thử một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Mùi vị thịt bò thơm ngon, dai dai hòa quyện với hành một cách tuyệt hảo. Nó hét lên:

- Ngon tuyệt cú mèo luôn, cậu là con trai mà nấu ăn giỏi quá sá! Đâu giống như tôi chỉ biết nấu mỗi mì gói

Cậu ta được khen thì mừng rơn:

- Cậu quá khen, nếu cậu thích từ từ tôi sẽ chỉ cho.

- Thật sao, vậy thì hay quá.

Nó bắt đầu cảm thấy có thể nói chuyện với tên này rồi đây, xem ra cậu ta cũng không tệ

- Bạn tên gì vậy?

- Tôi tên Ngọc Nhiên. Còn bạn?

- ...

Ý chết, nó quên là cậu ta bị mất trí nhớ:

- Ô quên, xin lỗi nha. Tôi quên là cậu đang... Mà thiệt tình mà nói tới giờ tôi vẫn không tin vào truyện này đó. Có thiệt là cậu bị mất trí nhớ không?

Cậu ta gật đầu:

- Vậy để chuột lỗi, cậu kiếm cho tôi một cái tên cho mình đi.

- Tôi không biết đặt tên đâu đó

- Thì cậu cứ đặt đi, tên nào tôi cũng lấy

- Được thôi, tôi sẽ đặt cho cậu là... Thiên Bảo đi

- Tên hay đó, nhưng sao cậu lại lấy tên này vậy?

- Thì chẳng phải cậu từ trên trời rơi xuống nhà tôi hả? Tôi đặt cho cậu là Thiên Bảo là mong cậu sẽ mang lại may mắn cho tôi

- Có ý nghĩa đấy! Vậy cứ gọi là Thiên Bảo đi! Dù sao cũng cảm ơn cậu.

Cậu ta mỉm cười chấp nhận cái tên nó đặt và...chấp nhận cả nó nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bắt Đầu Ngày Mới Với Thiên Thần

Sau bữa cơm tối, dĩ nhiên, nó và Thiên Bảo ai về phòng nấy. Vì quá mệt nên vừa lên giường nó đã ngủ ngay tức khắc. Mong cho trời lâu sáng một chút!

.....

Rầm...Rầm...Rầm

- Dậy đi tiểu thư ơi, trời sáng rồi - Mới sáng sớm mà cái giọng của Thiên Bảo đã lạnh lùng

Nó nói trong cái giọng lười biếng nhất có thể mặt dù đã hơi tỉnh:

- Tôi còn đang ngủ mà

- Giờ này còn ngủ gì nữa bà nội. Bộ bà không tính đi học hay sao?

Mới một đêm trôi qua mà tên này đã thay đổi quá xá! Hôm qua nói chuyện ngọt ngào tới đâu thì hôm nay lại đánh thép tới đó. Mà trời! Cậu ta làm vậy cũng đúng thôi...Nó quên mất tiêu chuyện đi học luôn rồi! Vậy là nó đành nhường hết người dậy trong cổ găng. Bây giờ cũng chưa trễ lắm nhưng nếu nó cứ nằm thêm thì chỉ còn nước nhịn đói đi học. - Rồi, rồi dậy liền đây.- Nhiên nói với ra với giọng uể oải.

- Cậu vệ sinh cá nhân nhanh lên rồi xuống ăn sáng. Tui chuẩn bị hết rồi.

- Ừ

Hôm nay là ngày thứ hai nó bắt đầu cuộc sống tự lập không có ba mẹ. Nhưng không thể nói là một mình được vì còn có thêm một thành viên “bất đắc dĩ” là Thiên Bảo. Bước xuống nhà, đập vô mắt nó là Thiên Bảo đang ngồi chênh vênh trên ghế sa lon, có thể nói đây là một người tuy đẹp trai nhưng lại có tính tự nhiên quá mức cần thiết. Cậu ta mới tới nhà nó có một ngày mà đã giống như là người trong nhà chứ không còn là khách nữa. Mà hình như chính nó trở thành khách mới phải. Nhưng ưu điểm của cậu ta chính là nấu ăn cực ngon, khiến nó không khỏi cảm phục.

Bây giờ hai người đang ngồi yên vị trên bàn ăn, thưởng thức món bánh mì kẹp thịt ngon quá trời luôn

- Cậu kiếm bánh mì ở đâu vậy?

- Sáng sớm tôi đã đi mua rồi thưa tiểu thư

- Cậu đừng có mà giả giọng đó là chết với tôi, tôi không dám nhận đâu. Cứ kêu tôi là Nhiên được rồi

- Vậy ăn tiếp đi Nhiên

- Ủ đồ ăn cậu nấu ngon thiệt đó. Ước gì ngày nào tôi cũng được ăn ngon như thế này

- Chỉ cần cậu cho tôi ở đây thì ngày nào tôi cũng nấu như vậy cho cậu ăn.

- Thiệt sao.

- Ủ- Thiên Bảo nói với một nụ cười hoàn hảo. Có thể nói đó không khác gì nụ cười của thiên thần. Luôn tự nhiên và dịu dàng. Nó không ngờ mới lên thành phố có hai ngày mà đã gặp được hai thiên thần sống rồi. Mà đúng không nhỉ? Tên Tiểu Thiên kia là thiên thần sao? Hay là ác quỷ? Nó không biết, nhưng thôi kệ. Bây giờ nó đang vui cứ liệt cho hần vào danh sách thiên thần một chút cũng được, dù sao ai cũng nói hần là thiên thần mà!

- Nhiên- Đang đắm chiêu suy nghĩ chợt Thiên Bảo quơ tay liên tục trước mặt làm nó giật cả mình.

- Cậu làm gì vậy?

- Thấy cậu đắm chiêu suy nghĩ tôi không thể không nhắc nhở. Bây giờ là 7 giờ thiếu 15 bộ cậu tính ở nhà với tôi luôn sao?

Chết rồi, Nó quên mất là mình còn phải đi học. Nếu không nhờ có Thiên Bảo nhắc nhở thì tiêu rồi. Nhiên vội vã thay đồ rồi dắt xe khỏi nhà

Đúng 7 giờ thiếu 10 nó lên đường đến trường trong tư thế sẵn sàng không quên chào Thiên Bảo:

- Tôi đi học đây- Đây chính là lời chào theo kiểu của nó!

- Chúc buổi sáng tốt lành- Thiên Bảo nói nhưng nó không quay lại mà thẳng tiến đến trường vì “nhiệm vụ” bây giờ của nó là...đi học

.....

Vừa đến lớp, điều đầu tiên nó có thể thấy là tên Tiểu Thiên đang nằm gục trên bàn, coi như hần ta hôm nay có chút tiến bộ đi học sớm ghê!

- Này, sao cậu nằm gục gù ở đây vậy

Chẳng có tiếng trả lời đáp lại, tức thiệt. Tên này bị bệnh khinh người quá đáng rồi!

- Này

Nó vẫn chưa chịu thua tiếp tục lay hần dậy. Vài giây sau, cũng chưa có tiếng động tĩnh gì từ hần. Tức mình, nó tung cú đấm “RÀMMMM”. Cái bàn có một chút chấn động mạnh rồi đây. Nếu nó không làm trước cảnh tượng trước mặt. Cái bàn bị lúng xuống một lỗ rất sâu. Hic! Tiêu rồi! Tất cả là tại hần mà!

- Này, ai cho cậu là phiên giấc ngủ của thiên thần Tiểu Thiên vậy

Nó quay lưng lại, thì ra là một đám người cùng lớp. Hic!!! Mà không, đám người này nó chưa từng gặp mặt vậy chắc là từ lớp khác tới rồi

- Các cậu không thấy là cậu ta hơi bất lịch sự sao?

- Thiên thần thì cần gì lịch sự với thứ như mày

A! Con nhỏ này làm nó điên rồi đây. Sao nó có thể nói như vậy chứ?

- Này cậu kêu tôi là thứ gì hả?

- Thì thứ rác rưởi chứ còn gì nữa

Nó giờ tay lên định quăng cho nhỏ này nắm đấm vì cái tội dám chọc tức Ngọc Nhiên ta đây thì...sao vậy nè...tay của nó bị hai con nhỏ giữ lại không thể nào nhúc nhích được! Hic!!!

- Không biết gì thì đừng có mà làm bậy, coi chừng mang họa vào thân đấy. Bây giờ tới tao nè!

Tình trạng bây giờ có thể nói là chết chắc rồi! Con nhỏ đó đang định tung nắm đấm vào nó ư? Nó cố gắng chống cự, nhúc nhích hai cái tay... nhưng làm sao đây? Tay của nó giống như là bị gián sắt vậy, cứ dính cứng ngắt vào tay hai con nhỏ thuộc hạ của con kia. Còn nắm đấm của con kia thì đã gần trước mặt nó rồi...

Nó không dám nhìn đâu. Chắc chắn là sẽ rất đau đấy! Đây là lần đầu tiên nó bị đánh ư? Không thể nào! Làm sao bị đánh oan uổng như vậy được!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giúp Người - Hại Người

1...2...3s trôi qua, sao nó không cảm thấy đau nh? Hay là... nó mở mắt ra. Nó có nằm mơ không đây? Tên Tiểu Thiên kia đang đứng giữ chặt tay con nhỏ kia không cho nó bay vào mặt nó.

Nó vẫn tròn mắt nhìn cái cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, còn Tiểu Thiên vẫn điềm tĩnh nói:

- Cùng là con người, đừng hề một chút là đánh nhau

Giọng của hắn vẫn sắc lạnh nhưng đầy thuyết phục. Còn con nhỏ kia thì rất chú tâm nghe lời giáo huấn. Mà nhìn lại hình như không phải, mà là nó đang ngấm hần thì đúng hơn. Hắn buông tay con nhỏ đó ra nhưng nhìn kia con nhỏ đó vẫn chưa chịu buông ra, nó cố gắng nắm lại. Cuối cùng hắn giật mạnh ra, chắc con nhỏ đó đau lắm nhưng nó làm như không có chuyện gì vẫn ngoan miệng cười một cái. Hình như con nhỏ này đang cố gắng lắm rồi con nhỏ đó xoa cái tay hắn vừa mới nắm một cách nâng niu.

- Bây giờ ba người có thể về lớp rồi đó

Chỉ cần câu nói đó thôi, hai con nhỏ kia đã buông tay nó ra rồi cùng con còn lại bước ra khỏi lớp một cách ngoan ngoãn. Nó còn nghe đâu con kia nói:

- Chắc tao sẽ không bao giờ rửa tay nữa quá!

Hic! Thiệt không chịu nổi luôn. Xem nào, bây giờ nó đang xoa cái tay đau điếng vì bị hai con kia giữ chặt quá lâu, còn hắn thì quay lại chỗ cũ và nằm xuống y như tình trạng ban đầu.

- Này, tôi sẽ không cảm ơn cậu đâu, ai bảo...vì cậu mà tôi mới bị tụi nó đánh chứ bộ

Vẫn không có động tĩnh gì từ hắn, thôi kệ, dù sao hắn đã cứu nó, nó sẽ không kiếm chuyện nữa! Nó ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình.

- Lúc nãy chỉ là thấy ồn ào quá nên tôi mới đứng lên thôi

Là hắn nói đấy sao? Nó không tin nổi nữa, nhưng thực sự cuối cùng hắn cũng trả lời lại. Vậy là nó lại nghĩ có khi nào tên này bị chứng “tiếp nhận thông tin chậm” không nh? Nhưng nếu vậy thì hắn cũng không nên trả lời như vậy với nó chứ! Thật là quá đáng!

Tiếng trống đánh vào học bắt đầu một cách vội vã, cô giáo vào lớp và nhìn thấy...thấy gì ấy nh? Nếu nó không lầm thì đó chính là cái “dấu vết” mà cú đâm lúc nãy của nó gây ra:

- Nhiên, bàn của em bị sao vậy?

Nó nhìn xuống, cái bàn bị một cái lỗ nghiêm trọng ngay phía trên mép bàn. Nó đứng dậy áp ứng:

- Dạ...nó bị

- Thưa cô bạn Nhiên đã làm cái bàn như vậy đấy ạ

Từ đâu, con nhỏ Trần ở đằng sau đứng lên mách lẻo. Nó quay lại cho con nhỏ một tia nhìn hình viên đạn nhưng hình như con này không biết sợ. Nó vẫn đứng đồng dặt nhìn cô giáo

- Có đúng vậy không Nhiên?

Làm sao đây? Nó cứ đứng chết chân tại chỗ và hình như cái miệng của nó cũng không thể nói nên lời, nó cứ mấp máy:

- DD..a

Hỏi nó không được, cuối cùng cô giáo chuyển hướng sang cái tên ngồi bên cạnh nó

- Tiểu Thiên, em đứng lên cho cô biết có phải bạn Nhiên đã đập bàn không?

Hắn đứng dậy, nhìn mọi người, trong đó có cả nó. Nó nhìn hắn với đôi mắt ngây thơ nhất có thể, hi vọng hắn có thể giúp mình. Rồi hắn nói với cái giọng lạnh lùng như mọi khi:

- Dạ, phải

Híc! Tên này, sao hắn lại hại nó như vậy chứ! Hắn vừa mới giải vây cho nó với mấy đứa kia mà. Nó nhìn hắn với thái độ tức giận. Còn cô giáo thì nghiêm túc phán:

- Nhiên, em đã phá hoại tài sản của nhà trường vì vậy cô yêu cầu em bồi thường và em còn phải chịu phạt để lần sau không tái phạm nữa!

- Dạ...em

- Lát nữa hết giờ học em ở lại dọn dẹp hội trường đi

- Sao ạ?- Nó ngạc nhiên trước yêu cầu của cô giáo, nó phải lao động ư? Không thể nào

Nó ngồi xuống nhìn Tiểu Thiên với ánh mắt tức giận- “Hắn đúng là đồ đáng ghét”, nhưng Tiểu Thiên không nhìn nó mà chú ý một thứ gì đó ngoài cửa sổ. Ngoài đó chẳng có gì...chỉ có mây...có trời...nhưng có lẽ với Tiểu Thiên có cả người...mà cậu đang nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hình Phạt Cho Thiên Thần

Nhưng tiết học cứ vậy mà trôi qua trong không khí yên lặng, còn nó thì không yên chút nào! Cái mà nó đang phải đối diện là hình phạt trước mắt mà nó thì không muốn bị phạt chút nào!

Tiếng trống vang lên, giờ ra chơi bắt đầu, nhưng hôm nay nó không muốn ra ngoài, nó sẽ ngồi trong lớp để vạch ra kế hoạch lao động thật nhanh

- Đây, sao cậu không ra ngoài chơi đi- Đó là tiếng của con nhỏ Trần ngồi bàn sau, chính con nhỏ này đã hại nó không phải đi lao động đây mà

- Tôi nghĩ là không cần đâu- Nó lạnh lùng đáp lại

- Sao hả? Giận mình chuyện ban nãy phải không?

Cái con nhỏ này đã làm lại con nhắc nữa chứ! Thật đáng ghét! Nó im lặng không thèm nói nữa.

- Lúc này chỉ là hiểu lầm thôi

Con nhỏ này đang nói gì vậy chứ? Vừa đâm vừa xoa ư? Vừa hại nó phải đi dọn vệ sinh khổ sở mà bây giờ nói chuyện này là hiểu lầm là sao chứ?

- Cậu nghĩ là hiểu lầm thôi ư? Hiểu lầm mà hại tôi phải đi dọn vệ sinh ư? Nếu chỉ là hiểu lầm thì cậu hãy đi dọn vệ sinh dùm tôi đi- Nó tức giận nói

- Cậu bình tĩnh đi, cậu nghĩ thử coi, nếu bây giờ tôi không đứng lên nói thì lát nữa từ từ cũng lòi ra cậu chính là thủ phạm thôi

- Nhưng cậu không nói tôi đâu nói cậu cần- Nó cãi bướng, bây giờ nó cũng thấy cái ý kiến của con Trần này là hợp lý, nếu nó không đứng lên thì đâu chắc là không có đứa đứng lên, nhưng nhận tội sớm hình như vẫn có vẻ tốt hơn phải không nhỉ? Nhưng nó không thể mất thể diện được nên nó đành nói vậy.

- Thì cậu cũng có quyền không nhận tội vậy, tôi đâu có ép

Đúng là con nhỏ này cũng không phải dân vừa, nó nói câu nào là con này đốp lại cậu đó ngay

- Nhưng nếu lúc đó tôi không nhận tội thì cô điều tra ra tội của tôi sẽ nặng hơn

- Đó...chính cậu cũng thừa nhận rồi đó, nếu tôi không nói thì biết đâu tội của cậu sẽ nặng hơn thì sao?

Chết chưa, không ngờ nó lại tự đưa mình vào rọ, bây giờ thì làm sao cãi tiếp đây? Thế là nó đành tìm cái thoái lui

- Tôi cãi không lại cậu

- Không phải là không lại mà là tôi có lý nên cậu không thể nói được

- Cứ cho là cậu có lý đi vậy thì bây giờ tôi phải cảm ơn cậu hả?

- Không cần đâu, chỉ cần cậu không giận tôi là được rồi

Sau đó con nhỏ cố gắng gượng một nụ cười hiền lành nhất có thể làm tôi không thể không gật đầu... Vậy là tôi đã tha thứ cho con nhỏ đó ư? Không thể tin được một người khó tính như tôi mà lại chịu thua một con nhỏ như vậy...Có phải tôi bị nó chơi xỏ không nhỉ? Cũng không biết nữa nhưng bây giờ việc trước mắt của nó là chuẩn bị dọn dẹp cái hội trường kinh khủng của trường này. Không biết nó ra sao nhưng nghe nhỏ Trần nói nó rất dơ bẩn phải không nhỉ? Và không những thế, con nhỏ này còn ác độc hù tôi thêm một câu: “Theo mình được biết là vào 12 trưa trong đó thường có ma đấy!” Nghe xong câu đó mặt nó tái mét, chắc nói cũng không ai tin đâu, một đứa giỏi võ đầu đội trời chân đạp đất như nó mà lại đi sợ ma đấy!

- Hay cậu ở lại dọn với tớ đi, năn ni đấy!

- Không được đâu, tớ còn phải về nấu cơm nữa

Nhỏ không suy nghĩ mà phán một câu thẳng thừng như thế đấy! Rồi nhỏ quay lại chỗ ngồi không thương tiếc! Và nó không thể nói gì hơn vì bây giờ, tiếng trống đã vang lên báo hiệu giờ ra chơi kết thúc.

Đến lúc này thì tôi mới thấy tên Tiểu Thiên đáng ghét bước vào lớp, coi cái bộ dạng của hắn kìa cứ thông dong thấy mà ghét. Mặt của hắn vẫn lạnh lùng nhưng tất cả đều toát lên cái khí thái đẹp trai, hoàn hảo của một đứa con nhà giàu. Nhưng cho dù hắn có là thiên thần thật sự đi chăng nữa mà hắn dám đụng đến Trần Ngọc Nhiên này thì quả là một chuyện không thể nào tha thứ...

Một kế hoạch chợt lóe sáng trong đầu nó, và nó nghĩ kế hoạch này rất hay. Một kế hoạch báo thù cho những chuyện mà hai ngày hôm nay hắn đã gây ra cho nó...

Đội hắn bước tới bàn, nó ngồi xuống chỗ hắn rồi giơ chân ra cản đường, với cái tướng đi chỉ nhìn lên trời như hắn thì việc vấp phải cái chân nó là một chuyện rất khả thi. Cứ nghĩ tới cái cảnh tướng hắn sẽ vấp vào chân nó rồi té ngã lăn quay ra đất trước ánh nhìn của gần 40 học sinh trong lớp này sẽ ra sao nhỉ? Chắc sẽ quê lắm đây. Cứ tưởng tượng đến thế thôi nó đã muốn lăn quay ra cười sặc sụa rồi. Không biết cảnh thật sẽ như thế nào đây, nó hồi hộp chờ đợi, hắn đang bước từ tốn đến bàn, chỉ còn vài bước nữa thôi, ha ha, hắn sẽ té ngã và...

1s

2s

3s Trôi qua... Có cái gì đề nó phải không nhỉ? Không hiểu nổi nữa

Nhưng sao đau quá vậy? Đau thấu trời xanh luôn ý, cả người nó như bị một tảng đá đè nặng trên người. Vẫn chưa định hình được chuyện gì xảy ra, nó thử sờ cái thứ đang ở trên người nó. Nó hơi ấm, hơi cứng cứng, cũng hơi mềm mềm. Gì thế nhỉ? Nó tò mò mở mắt ra...

Nó có nằm mơ không đây? Nếu nằm mơ thì xin ông trời cho nó tỉnh dậy mau mau giùm vì cái chuyện đang xảy ra với nó thật là kinh khủng: tên Tiểu Thiên đang đè lên người nó, nặng quá! Nếu nó không luyện võ thì chắc bị tên này đè bẹp dí rồi. Mà sao mặt hắn với mặt nó sát nhau đến thế này? Mặt hắn vẫn nhắm nghiền, sao vậy chứ? Môi của hắn, nó nó...chạm vào môi nó. Đôi môi mềm mềm mềm, có một chút ngọt, một chút vị đắng. Có phải do nó qua tường tượng không? Tim nó đập rất nhanh, nhanh đến nỗi hơi thở không còn đều đặn nữa. Cứ y như là nó vừa chạy vài trăm mét vậy nhưng chỉ khác một chỗ là bây giờ mồ hôi nó không chảy ra... cảm giác lúc này rất khó diễn tả... nếu nói là đau thì nó đang dối lòng vì bây giờ toàn thân nó đều cảm thấy hạnh phúc. Cảm giác mà từ trước tới giờ nó chưa từng có, chưa từng trải qua...chỉ có là bây giờ hình như thời gian đang ngừng lại phải không nhỉ? Cứ y như lần đầu tiên nó gặp hắn vậy... nhưng lần này lâu hơn...lâu hơn. Không biết là bao lâu nhưng có vẻ hơi lâu rồi đây, nó bắt đầu lấy lại những giác quan và cảm thấy khủng khiếp! Sao hắn có thể làm thế này lâu như vậy chứ! Nó nghiêng mặt qua một bên:

- Này đứng lên dùm đi- Mặt nó đỏ ửng lên khi nói câu đó... nó có thể biết chắc được chuyện này vì hai má của nó rất nóng... cái nóng tự nhiên mà không cần một tác động nào từ thời tiết... Và còn một chuyện nữa chứ, chính là cái đầu của nó, bây giờ nó phát hiện cái đầu của nó không nằm ở dưới đất mà là trên bàn...

Không một chút tiếng động nào thoát ra từ hắn...hắn bất động hoàn toàn, chỉ có cơ thể đang thờ những hơi thở mệt nhọc và người của hắn rất nóng...

Hắn bất tỉnh rồi sao? Sao không ai đỡ hắn dậy dùm nó vậy. Nó quay mặt nhìn cả lớp và tất cả mọi người đều đứng nhìn như bất động, không một lời nào thốt ra, vậy thì nó phải làm giải tỏa cái không khí quái quỷ này thôi. Nó la lớn lên:

- Này, đỡ hắn dậy dùm đi

Hai, ba thằng con trai trong lớp đã “tĩnh” ra, tụi nó chạy tới đỡ Tiểu Thiên đứng dậy. Bây giờ nó mới nhận ra cái đầu của nó không còn nằm dưới đất mà nằm trên bàn, dĩ nhiên cũng không phải bàn nó mà là bàn nhỏ Trần. Bây giờ nó bắt đầu thấy cái cổ của mình mới rồi đây. Cố gắng dùng hết sức lực nó nhấc đầu lên. Và nó thấy gì đây: Hai tên kia chỉ đỡ Tiểu Thiên đứng dậy thôi rồi tụi nó lại đứng chết chân tại chỗ nhìn nó như chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp

- Còn không mau đưa hần tới phòng y tế mau

Hai tên đó đã lấy lại tất cả giác quan nhờ màn la lớn của nó, tụi nó nhìn lại cái thứ mà mình đang vác, chính là Tiểu Thiên, không hiểu sao hai đứa đến giật mình và buông tay ra và hần...hần đang té xuống đất. Theo phản xạ tự nhiên, nó chạy tới đỡ lấy hần, rồi nó quay sang con nhỏ Trần đang đứng ngó người hét lớn lên:

- Này, Trần, mau giúp tôi đỡ hần tới phòng y tế với hai tên này bị khủng rồi

Nhỏ Trần bây giờ đã lấy lại được hồn của mình và các thành viên khác trong lớp cũng bắt đầu “tĩnh” ra! Nhỏ chạy tới đỡ Tiểu Thiên hộ nó, rồi hai đứa đưa hần tới phòng y tế.

Bây giờ lúc bước ra khỏi cửa lớp, nó mới để ý đến cái lớp học, lúc này nó bắt đầu xôn xao bàn tán, dĩ nhiên tin tức thì chỉ có cái chuyện xảy ra mới này thôi!

- Cậu có chụp được tấm hình nào không?- Một tiếng thì thầm nhỏ lọt vào tai nó

- Tiếc quá, không có. Nếu có thì đây sẽ là tin tức hot nhất trên tờ báo tường ngày mai đấy!

Cái gì? Đòi chụp lại cái tấm hình lúc này ư? Kinh khủng quá! Cũng may là cái tên lúc này trả lời không, nếu có là chắc nó chỉ có nước độn thổ vì xấu hổ quá! Nó làm lơ như không nghe gì cứ tiến thẳng đến phòng y tế

Nó vừa đi vừa quay qua nhỏ Trần:

- Chuyện lúc này là sao vậy?

- Lúc này ư? Lúc này...cậu thật hạnh phúc đấy...cậu đã được Tiểu Thiên hôn, chắc là đã lắm phải không? Cậu có biết là tởm ghê tỵ đến cỡ nào không?- Con nhỏ nói trong tâm trạng nửa mơ, nửa tỉnh

Con nhỏ này lại chạy sai câu hỏi rồi! Nó tức giận nói:

- Tôi không cần biết, nhưng làm sao hần...hần có thể làm như vậy với tôi được...tôi nhớ... mình đâu có hành động gì đâu...tôi...tôi chỉ đưa chân ra gạt chân hần thôi mà!- Nó áp ứng, không hiểu sao lúc nói lại chuyện đó nó lại thấy vô cùng ngượng, phải cố gắng lắm nó mới có thể nói hết câu đấy!

- Vấn đề chính là ở chỗ đó đấy!- Nhỏ Trần bây giờ đã lấy lại bình tĩnh bắt đầu phân tích- Khi cậu đưa chân ra gạt chân cậu ấy, cậu có nghĩ cậu ấy sẽ té vào đâu không?

- Thì té ra đất bình thường thôi

- Đơn giản quá ha? Nhưng đối với một người như Tiểu Thiên cậu nghĩ cậu ấy sẽ để mình té ra đất ư?

Nó quay nhìn Tiểu Thiên, quả là tên này cũng không phải là kẻ ngu ngốc để mình phải té ra đất như vậy!

- Vậy là...hần...hần chọn té vào người tôi ư?

- Đúng vậy- Nhỏ Trần khẳng định

- Nhưng sao hần lại ngất xỉu?

- Làm sao tôi biết mà thôi tới phòng y tế rồi kìa! Có gì vô đó hỏi

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Rắc Rối

Vừa thấy Tiểu Thiên, bà y tế niềm nở:

- Ôi Tiểu Thiên bị làm sao vậy? Mau... mau đưa nó lên giường đi

- Dạ, hần bị...

Nó chưa kịp nói thì nhỏ Trân đã đáp lời

- Dạ cậu ấy bị xỉu ạ

Nó quay sang nhỏ:

- Sao cậu lại chặn miệng tôi

- Không lẽ để cậu nói ra cái chuyện kia hả?

Lúc này bà bác sĩ đã khám xong cho Tiểu Thiên, nhỏ Trân lại lạnh lùng hỏi:

- Cậu ấy có bị làm sao không ạ?

- Không, nó chỉ bị say nắng thôi

- Chỉ vậy thôi ư?- Nó ngạc nhiên

- Ừ

Vậy là không phải vì bị nó gạt chân, nó quay sang nhỏ Trân, nhỏ lúc này đang cười vui vẻ:

- Tôi chỉ giỡn một chút thôi

- Thôi hai cháu về lớp đi, cuối giờ có thể quay trở lại thăm bạn

- Vâng- Nó quay sang bà bác sĩ vui vẻ nói, thật là chẳng muốn ở đây lâu chút nào!

- Nhưng- Giọng của con nhỏ Trân lại thốt lên, thật đáng ghét, hình như con nhỏ này không muốn đi...

Nhưng hiểu được ý nó, bà bác sĩ tiếp tục nói:

- Không sao đâu, hai cháu cứ đi đi, ta sẽ chăm sóc nó cho

Hồng hiểu sao bà lại đưa từ "hai cháu" vô nhĩ? Bà phải trừ nó ra chứ? Mà thôi không bắt ba cái chuyện nhỏ nhặt nữa! Nó và nhỏ Trân đi ra khỏi phòng ý tế

- Như vậy là tên Tiểu Thiên kia không bị tôi gạt chân mà tự té vô người tôi phải không?

- Ừ nhưng cậu không được gọi Tiểu Thiên là tên này tên nó chứ!

- Được được Tiểu Thiên được chưa?- Nhỏ Trân gật đầu

- Vậy là tôi đã bị cướp đi nọ hôn đầu tiên yêu quý rồi! Híc-Tôi than vãn

- Nọ hôn đầu đời của cậu thì là cái thá gì? Cái quan trọng là nọ hôn của Tiểu Thiên kia

Con nhỏ này làm nó bực rồi nha! Sao nhỏ có thể nói ra câu nói ác độc như thế được chứ!

Nó bực tức nói:

- Nọ hôn của hần là cái thá gì mới đúng, sao hần...

Không để nó nói hết câu nhỏ Trân đã bịt chặt miệng nó lại không cho nó nói gì thêm

- Cậu im đi dùm tôi không thì mọi người ở trường này sẽ nghĩ chúng ta có ý nghĩ ***** đấy! Cậu có biết là nọ hôn của Tiểu Thiên đáng giá như thế nào không?

- Tôi cóc cần biết- Nó khẳng định

- Cậu không cần biết thì thôi, mau đi về lớp thôi

- Khoan đã, cậu nói đi- Nói là nói vậy nhưng nó rất tò mò

- Đã từng có cô gái đánh đổi cả gia tài kết sù để được hôn Tiểu Thiên đấy!

Tôi có nghe lầm không nhỉ? Có người đánh đổi gia tài để được hôn hần ư? Không tin nổi, chắc người đó bị khủng rồi

- Vậy hần có đồng ý không?

- Cậu nghĩ xem

- Chắc chắn là đồng ý rồi phải không? Làm sao mà bỏ qua một gia tài kết sù được

Không ngờ nghe xong con Trần lại cười sắc súa:

- Cậu nghĩ đơn giản quá đấy! Dĩ nhiên là không rồi

Không tin nổi, tên Tiểu Thiên đó lại có thể bỏ qua một gia tài kết sù ư? Chỉ cần hần hôn con nhỏ đó một cái là có cả gia tài trong tay, không ngờ hần lại không làm. Nó cứ tưởng Tiểu Thiên là một tên công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng không ngờ hần cũng có lòng tự trọng như vậy!

- Sao hần có thể...

Nó chưa kịp hỏi hết câu thì lớp học đã hiện ra trước mắt nên tôi đành im lặng và đi vào chỗ của mình

.....

Những tiết học lại trôi qua và trống đánh, cả lớp đều ủa ra ngoài như một đàn ong vỡ tổ. Còn nó thì không được đi theo những “con ong” đó mà phải ở lại làm thêm một “nhiệm vụ khác” Đó là dọn dẹp cái hội trường kinh khủng!!

Mở cửa phòng hội trường ra, tất cả những gì mà nó thấy chính là không gian tăm tối của căn phòng. Trước hết phải xem nào, cái công tắc bật đèn ở đâu nhỉ? Nó loay hoay tìm kiếm. A! Kìa rồi! Nó chạy tới. TẮT!!! Nhìn lên! Chẳng có chuyện gì xảy ra...sao vậy nhỉ?

Nhấn lại vài lần nữa xem sao, vậy là nó cứ nhấn liên tục...Híc chẳng có chuyện gì xảy ra vậy là đành tắt điện mà làm thôi. Nó quay lưng từ bỏ việc bật đèn, đi đến chỗ để đồ lao động và...tất cả các đèn trong hội trường tự động bật lên hết...Nó kinh hoàng nhìn xung quanh...có phải là có MA không nhỉ?!!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bỏ Đi- Quay Lại

Nó nhìn hết tất cả mọi thứ xung quanh. Một lần nữa tất cả các đèn đều tắt, không gian chỉ còn một màu đen kịt như ban đầu. Nó lại kinh hoàng nhìn mọi thứ! Nó có nằm mơ không nhỉ? Lúc này...lúc này tất cả các đèn đã bật lên rồi cơ mà? Nó thử đưa tay nhéo má mình và cái cảm giác đau làm cho nó tin tất cả đều là sự thật...

Không còn nhìn thấy gì xung quanh nữa, cái mà nó chú ý duy nhất bây giờ chính là cái cửa, nó nhanh chân chạy ra khỏi cửa... Lối thoát duy nhất bây giờ!! Vừa chạy nó vừa hét

- MAAA!!!!???

BINH HH??

- Á!

Nó vừa va phải cái gì vậy nhỉ, cục sắt hả trời??? Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh mở mắt ra và xuất hiện trước mắt nó bây giờ, không thể tin được... chính là hần- Phạm Tiểu Thiên!!!!???

Chuyện bây giờ con khó tin hơn cả chuyện mấy cái đèn ban nãy nữa...Sao hần lại có thể đứng đây được chứ?

- Sao...sao cậu lại ở đây được chứ?- Nó tròn mắt nhìn hần, nếu như nó nhớ không lầm thì hần đang nằm trong phòng y tế mà

- Tôi đi về- Hần lại nói cái giọng lạnh lùng đáng ghét.

Mà hần nói cũng đúng, hần cũng phải về chứ nhỉ?

- Về sao lại ở đây?

- Tôi chỉ đi ngang thôi!

Nói rồi hắn quay mặt đi tiếp, đúng là đáng ghét!! Nếu không vì sợ ma thì nó đang cãi với hắn một trận rồi!

- Này! Cậu đi thật à- Nó cố gắng giữ hắn ở lại, dù sao có thêm một người cũng đỡ sợ. Nhưng hắn vẫn tiếp tục bước, không quay mặt lấy một cái

- Này! Tôi là con gái đấy! Ở trong trường một mình vào giờ này không tốt lắm đâu!- Nó biết câu nói này hơi quá! Nhưng dù sao thì bây giờ cũng gần 12 giờ trưa rồi, mà đây lại là cái giờ có rất nhiều ma nữa chứ! Nhưng...nhưng sao hắn vẫn không quay lại chứ!

- Đồ đáng ghét!- Nó la lên khi thấy bóng của hắn đã gần mất hút sau hành lang...

Vậy là nó bị bỏ lại một mình sao? Vừa buồn, vừa sợ, nó cứ đứng chết chân tại chỗ!...

.....

Đến qua 12 giờ, bây giờ nó đã bắt đầu thấy đói! Có lẽ cứ đứng đây cũng không phải là cách...Nó phải can đảm lên thôi! Phải dọn dẹp cho xong để rồi còn về nữa chứ!

Nghĩ vậy, nó ngoan ngoãn xách xô nước và cái giẻ lau vào hội trường thực hiện cho xong hình phạt của mình...

Đúng là sợ thật, xung quanh đây vô cùng yên ắng. Nhưng thỉnh thoảng lại có vài con gió lướt qua, mà gió là bạn của nó mà! Như vậy là nó đâu phải chỉ có một mình...Vậy là nó tiếp tục công việc của mình vì tin rằng mình không cô đơn, mình luôn có một người bạn bên cạnh đó là gió!!!!...

.....

Nửa tiếng trôi qua, cuối cùng công việc cũng xong xuôi, nó có thể yên tâm về nhà rồi! Nghĩ vậy nó bước ra hội trường và khóa cửa cẩn thận! Híc!! Cái bụng lại kêu lên réo rất rồi! Sao nó lại hay đói thế nhỉ? Bây giờ thì nó không còn cảm giác sợ ma nữa, nó chậm rãi bước xuống mấy bậc cầu thang dẫn ra sân trường. Nắng tỏa những sắc vàng óng ánh soi rọi mọi bước chân của nó. Nó nhìn xung quanh và một phát hiện bất ngờ... Sân trường bây giờ không chỉ có bóng cây và bóng của nó mà còn có...bóng của một người khác nữa... Ai thế nhỉ? Không thể thấy được cái vì ghế đá đó quay lưng lại về phía nó. Nó tò mò chạy lại chiếc ghế đá đó và...

Bây giờ nó chỉ còn cách người đo một mét mà thôi...cái đáng quen quen... không lẫn vào đâu được và chính cái đáng đó khiến nó phải dừng chân lại không dám bước tiếp vì...vì người đó chính là hắn- Phạm Tiểu Thiên. Lại một lần nữa, nó gặp hắn??

- Xong rồi hả?- Giọng của hắn vẫn lạnh lùng nhưng coi bộ đỡ hơn lúc nãy một chút rồi!

- Cậu làm gì ở đây?

- Tôi không thích về nhà

Nó nghe lầm phải không nhỉ? Hay là tên này bỏ nhà đi...?

- Có nhà mà không về ư?

Hắn không nói gì cả, chỉ gật đầu. Có phải hắn không muốn về nhà thật không nhỉ? Dù sao thì cũng không phải truyện của nó

- Vậy tôi về đây

Nhưng bỏ hắn lại đây một mình tự nhiên nó lại thấy tội nghiệp nhưng rồi nó nghĩ “Chắc hắn chỉ ngồi đó một chút thôi phải không nhỉ, lát nữa hắn sẽ về mà!” Nghĩ vậy rồi quay lưng đi về hướng cổng trường.

Nhưng chưa đầy hai bước sau nó không thể bước thêm được...

.....

Tại sao nhỉ? Vì hắn kêu nó ở lại:

- Này, có muốn ăn không?

Nó quay mặt lại, bây giờ thì nó mới chú ý đến cái bánh bao trên tay hắn... Nó nuốt nước miếng nói:

- Cậu giỡn hả? Ăn gì rồi còn đưa cho tôi. Tôi đi về nhà rồi ăn được rồi

Vậy là nó lại định bỏ về, nhưng lần này nó chưa kịp quay lưng thì hắn đã nói:

- Bị mù hả?

Tên nà đúng là chán sống rồi dám kêu nó bị mù ư? Nó không thể nhìn được phải cho hắn một chặn mới hà dạ được. Nó đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn hắn. Nhưng hắn đã che đôi mắt của hắn lại bằng cách giơ một cái bánh bao mới lên trước mặt nó...

Vậy là nó không thể không bỏ đi ánh mắt ban nãy của mình và thay vào đó là ánh mắt ngạc nhiên đến vô cùng. Đúng là lúc này nó chỉ thấy có một cái bánh bao thôi mà! Hay nó bị đốit đến hoa mắt rồi nhỉ?

- Ổ...ở đâu ra vậy?

- Trên trời rơi xuống đấy!- Hắn nói với một nụ cười rất đẹp, nụ cười tự nhiên chưa bao giờ có...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sự Tin Tưởng

Sao hắn có thể cười như vậy chứ? Nó tưởng nụ cười của hắn đã bị ai đó ăn mất từ tám kiếp rồi... hoặc hắn là người không biết cười...Không ngờ bây giờ hắn có thể cười rất đẹp...

Nó không quên cầm lấy cái bánh bao

- Cho tôi hả?

Hắn gật đầu, rồi cúi xuống ăn tiếp cái bánh bao của mình... Thái độ của hắn làm nó nghi ngờ:

- Sao cậu tốt quá vậy?

Hắn ngược lên nhìn nó:

- Người ta đưa lộn đó

- Sao cậu không trả lại

- Vì tôi đưa dư tiền

Hắn đã nói vậy thì nó không còn biết đường nào mà nói nữa, đúng là tên ba phải, vậy là nó cầm cúi vào cái bánh bao nóng hổi của mình. Nhưng hắn thì không:

- Cậu ăn xong rồi về đi, tôi về đây!

Cái tên này không biết bị gì không? Hết ở lại rồi về, hắn tưởng nó là con rồi chắc? Nó ngược lên định chửi cho hắn một trận thì hắn đã đi mất hút tới giữa sân trường, bây giờ sân trường đã có hai bóng người...một người bước và một người đứng nhìn...nhìn đến khi nào không còn nhìn thấy cái bóng đó nữa...

.....

Nó đạp xe về nhà, một ngày bận rộn đã kết thúc, bây giờ thì nó có thể nghỉ ngơi rồi..

Nhưng sao cổng nhà lại mở nhỉ? Thiên Bảo mở cửa cho ai vào sao?

- Thiên Bảo

- Có gì không?- Thiên Bảo từ trong nhà chạy ra

- Sao cậu lại mở nhà cửa toang hoang như vậy chứ?

Thiên Bảo nhìn cánh cửa mở, cười cười rồi dờ giọng ngây thơ:

- Tôi mở cửa chờ cậu về mà

- Cái gì

Nó tròn mắt nhìn Thiên Bảo, Cái tên này có bị điên không nhỉ? Mở cửa chờ nó về ư? Một cái lý do nhảm nhí hết sức!

- Này nhé...nếu cậu đợi tôi về thì ở trong nhà được rồi, cần gì phải mở cửa ra như vậy, lỡ có ăn trộm thì sao?

Thiên Bảo vẫn không nhận tội, cậu ta trống trả bằng cái giọng không hiểu

- Không lẽ cậu không tin tôi sao?

- Tin cái gì chứ?

- Thì tin tôi có thể trông nom nhà cửa giúp cậu

Tên này nói cái gì vậy chứ?

- Không phải là tôi không tin nhưng tôi không thích nhà mình bị như vậy

Thiên Bảo bây giờ đã chuyển từ thái độ ngây thơ sang một thái độ buồn rầu:

- Nói như vậy là cậu không tin tôi chứ gì?

Nói xong Thiên Bảo bỏ vào nhà. Nó vẫn không hiểu Thiên Bảo đang nói gì? Tên này thật là khó hiểu? Có phải tất cả những tên bị mất trí nhớ đều như vậy không nhỉ? Nếu vậy thì chắc hẳn không giận lâu đâu...Nghĩ vậy nên nó dắt xe vào nhà và không nghĩ gì đến truyện vừa xảy ra nữa... ‘

.....

Nó giật mình tỉnh giấc, bây giờ trời đã sập tối không ngờ nó lại có thể ngủ nhiều đến như vậy... Nó nhìn xung quanh, sao Thiên Bảo không kêu nó dậy nhỉ? Rồi nó chợt nhận ra là hình như nó và cậu ta đang giận nhau

Nó mở cửa phòng bước xuống nhà, bây giờ thì nó đã cảm thấy bắt đầu đói. Nó xoa xoa cái bụng rồi đi vào bếp

Trong lòng bàn bây giờ đầy ắp đồ ăn, chắc là Thiên Bảo nấu rồi, tay nghề của cậu ấy thì khỏi chê! Rồi nó nhìn thấy một thứ, là gì vậy nhỉ? Một miếng giấy dán trên mặt bàn với dòng chữ nho nhỏ: “ Cậu ăn cơm rồi ngủ tiếp đi, tôi đi ngủ trước đây” Nó cất mẫu giấy rồi chạy ngay lên phòng Thiên Bảo:

- Này, cậu định giận tôi đến bao giờ hả

Thiên Bảo mở cửa ra:

- Tôi không giận cậu

- Vậy tại sao cậu lại không ăn cơm chung với tôi

- Tại vì tôi ăn rồi- Híc! Tự nhiên cậu ta lại nói như vậy! Đúng là một câu trả lời mà nó không thể nào lường trước được!

- Nhưng rõ ràng cậu giận tôi mà, tôi đã làm gì sai chứ

- Cậu không làm gì sai à? Vậy sao cậu lại không cho tôi mở cửa nhà cậu, không tin tưởng tôi có thể coi nhà giùm cậu, không cho tôi bước vào cuộc sống của cậu...

Tên này đang nói gì vậy chứ? Nhưng hẳn nói cũng có lý... nếu đã giao nhà cho hắn thì nó phải để hắn được tự do mở cửa chứ? Nó không thể cứ nhốt hắn trong nhà như một tên tù nhân được

- Nhưng bước vào cuộc sống của tôi thì có gì hay chứ?

- Vì tôi thích như vậy

Hắn nói xong rồi đỡ lấy đầu nó, cúi xuống và...khẽ chạm nhẹ vào trán nó...bằng môi.

Rồi hắn ngược lên lại:

- Ngày mai tất cả sẽ trở lại như cái ban đầu mà nó phải có! Nên cậu hãy yên tâm

Rồi Thiên Bảo đóng cửa lại để mặc nó đứng chết chân tại chỗ rất lâu... rất lâu... trước dư âm của nụ hôn bất ngờ đó...

Chương 15: Quá Khứ Muốn Quên

Quá khứ tràn về như một cơn gió lạ

Gió nhẹ nhàng chợt đến rồi vội đi

Nhưng dư âm của gió vẫn còn “mãi mãi”

Cái quá khứ đau lòng, về một người bạn, có thể nói như vậy không? Hay là hơn thế nữa? Vì người đó đã thay đổi nó, từ một cô bé ngây thơ thành một người mạnh mẽ như bây giờ. Một người bạn mà trước đây muốn nhớ lại nhưng nó cũng không thể nhớ nổi. Khuôn mặt và vóc dáng người đó thế nào nhỉ? ...

- Nu ơi! Chờ Pu với!

- Bắt đi! Pu không bắt kịp đâu

- A...a...á

- Pu làm sao vậy?

- Pu không sao! A bắt kịp Nu rồi

- Không chịu đâu...Pu chơi ăn gian. Sao có thể dùng trò này để bắt người khác chứ?

- Pu không cần biết trò gì chỉ cần biết đã bắt được Pu thì Pu thua rồi

- Pu có biết làm vậy là xấu lắm không?

- Hu...hu... Không biết đâu Nu chửi Pu

- Pu có thôi khóc đi không? Còn khóc là Nu kêu ông kẹ ra bắt Pu bây giờ

- Hu...hu...hu...Nu đòi kêu ông kẹ ra bắt Pu

- Thôi không chơi nữa mình ra biển chơi đi, Nu sẽ bắt thêm cho Pu mấy cái vỏ xò

- Nhưng ở đây đi ra biển xa lắm, Pu sợ bị ba má la

- Xa gì chứ. Nu với Pu đi một lát rồi về nhanh thôi

Pu tràn trề một lát rồi cũng chịu đi theo Nu nhưng Pu luôn có cảm giác bất an...

Mà thường thì những cảm giác đó là đúng! Nhưng Pu vẫn ngoan ngoãn nắm tay Nu và Nu dắt cô bé ra đường...

Con đường bây giờ rất vắng vẻ vì vào buổi chiều bãi biển thường rất vắng... Rất hiếm hoi mới có một chiếc xe xẹt ngang qua... Nhưng nói hiếm chứ không phải là không có vì đang có một chiếc xe bốn chỗ chạy tới gần hai đứa làm hai đứa phải ngừng lại chờ qua đường. Nhưng tại sao chiếc xe lại không đi thẳng tiếp tục nhỉ vì nó ngừng ngang chỗ hai đứa đang đứng...

Hay người đang ông đeo kiếng đen nhìn về mặt rất hình sự bỗng đâu nhảy xuống xe

Nu vẫn nắm chặt tay Pu:

- Mấy người...mấy người là ai?

Chẳng ai trong số họ trả lời câu hỏi của Nu, mà họ hành động... Họ nhấc bổng cả hai đứa lên rồi bỏ lên lên xe. Cả hai đứa giẫy dụa nhưng đều vô ích, những tiếng kêu la cũng không có tác dụng vì xung quanh bây giờ chẳng có ai.

Và tất cả mọi cảnh vật xung quanh biến mất sau cánh cửa đóng chặt... Rồi chiếc xe bắt đầu lăn bánh

- Các người...tại sao lại bắt tôi

Không một tiếng trả lời nào từ những người này, có phải họ bị câm không nhỉ? Rồi hai miếng keo từ tay hai người lạ bị chặt miệng lấy miệng hai đứa. Pu

thật sự hoảng loạn, vậy là hai đứa bị bắt cóc ư? Pu chưa kịp tìm câu trả lời thì người lạ mặt lúc này đã trả lời thay:

- Tụi bây đã vào tay ông thì khó sống, cứ ngồi đó chờ ba má đi tìm đến chuột đi. Ha..ha...ha

Người đàn ông mở nụ cười mang rợ, tiếp tục nói:

- Đáng lẽ tao chỉ định bắt thằng nhỏ nhưng đâu ra xuất hiện con nhỏ này nên tao đành bắt lên luôn

- Mày làm tốt lắm coi như số con nhỏ này xui đi. Ha...Ha...ha

Pu ứa nước mắt nhìn Nu với vẻ không tin vào tai mình. Vậy là xong. Vậy là Pu không còn được gặp lại ba má ư? Nhưng Nu thì bình tĩnh lau nước mắt cho Pu rồi lắc đầu có lẽ cậu ấy muốn nói Pu đừng khóc nữa. Nhưng Nu càng làm vậy Pu càng cảm thấy sợ và rơi nước mắt nhiều hơn.

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy không ngừng à không nó cũng ngừng đó chứ! Lát sau nó ngừng lại nơi một khu nhà, có lẽ khu nhà này đã bị bỏ hoang khá lâu. Vì tất cả những gì xung quanh đều đổ nát và hàng chục lớp bụi đóng dày đặc Hai tên lạ mặt lúc này bế Nu và Pu xuống xe và đi thẳng vào trong đặt xuống một nơi đất trống trong căn nhà rồi trói lại. Cảm giác bị trói rất đau, Pu có thể cảm thấy được tay mình đang bị siết lại và mất đi sự tự do... Người đàn ông mà Pu nghĩ là đại ca mở miệng nói:

- Thằng nhỏ, bây giờ tao mở băng keo trên miệng cho mày mà hãy kêu ba ***** đến chuộc mày về, chịu không nếu mày mà la lên là cả hai đứa tụi bây mỗi đứa ăn một nhát dao đó, hiểu chưa?

Nu khẽ gật đầu, Pu vẫn chưa ngừng khóc, thế là tên đại ca tháo băng keo dán trên mặt cho Nu rồi Nu đọc số điện thoại cho tên đó hẳn nhấn số rồi cất giọng đặc trưng:

- Con trai tụi bây đang nằm trong tay tao, nếu khôn hồn thì mau đưa 10 triệu đô la đến chuộc bằng không nó sẽ gặp nguy hiểm

Dù đang trong tình trạng hoảng sợ Pu vẫn nghe rõ giọng nói của má Nu ở đầu bên điện thoại

- Mày là thằng nào mà dám giờ giọng đó, tao không tin.

- Nếu không tin thì xin mời nghe giọng của con trai mày, chính nó đã đọc số cho bọn tao đó!

Rồi tên cướp đưa điện thoại cho Nu

- Ba má hả? Tới cứu tui đi- Tuy đã quen Nu lâu nhưng Nu không ngờ Pu lại có thể nói chuyện với má mình như vậy!

- Con thật sự bị bắt ư?- Người phụ nữ bên kia tỏ giọng lo lắng...

- Đúng vậy... Nu chưa kịp nói gì thêm thì tên đại ca đã giật lại điện thoại nói tiếp- Đó mày nghe con mày nói rồi đó, mau đem tiền tới cứu nó đi

- Tụi mày dám bắt con tao thì tụi mày khó sống rồi đó

- Khỏi nhiều lời bây giờ có cứu không không thì tao đưa thằng nhỏ về trời luôn đó

- Tao không đưa tiền mày làm gì tao, 10 triệu đô mày tưởng nhà tao là tỉ phú chắc?

- Tao không cần biết đó là chuyện nhà của tụi bây miễn có tiền cho tao là được rồi

- Xin lỗi, ...tao không đưa

Pu còn nghe rõ tiếng cúp máy cái cúp của con người vô tình đó, Pu không thể nào tin được vào tai mình đó là mẹ của Nu sao? Hình như không phải, nếu là mẹ thì sẽ không bao giờ bỏ mặt con mình như vậy. Nhưng sự thật phủ phàng vì chính người đó là mẹ của Nu. Nhà Nu rất giàu nhưng số tiền 10 triệu đô là con số không thể. Pu nhìn Nu an ủi nhưng hình như Pu không buồn vì chuyện này mà còn mỉm cười. Có vẻ như cậu ấy đã biết trước truyện này.

- Vậy là công toi, tự nhiên bắt thằng nhỏ về đây rồi ba má nó không chịu chuột.

- Vậy bây giờ mình là sao đại ca?

Một tên đàn em nhảy vô góp ý:

- Nếu ba má nó không chuột thì mình bán nó đi luôn đi, sáng mai con tàu buôn người sẽ xuất cảng, nếu bán hai đứa này chúng ta cũng kiếm được chút đỉnh

- Nó nói đúng đó đại ca vậy bây giờ mình đưa tụi nó đi đi đại ca?

- Thôi được, không lời nhiều thì cũng không thể để bị lộ, bây giờ hai đứa mày bế tụi nó ra xe cho tao

Chương 16: Bóng Tối

Pu mờ mắt đi hoảng sợ với tất cả những gì mình vừa nghe. Khi bọn bắt cóc đến gần nó đã gãy dựa rất nhiều nhưng đều vô ích. Rồi bọn bắt cóc tổng cả hai đứa lên xe và chiếc xe lại lăn bánh. Chiếc xe chạy cứ chạy liên tục như vậy, Pu không biết là bao xa nhưng hình như đã ngừng tại, cánh cửa đem mở ra và Pu có thể nhìn thấy cảng tàu nhưng ở cảng chỉ có một chiếc tàu duy nhất chắc đây là con tàu của bọn buôn người.

Người đàn ông được gọi là đại ca bước xuống xe ông ta đi thẳng đến chiếc tàu duy nhất đó và có một người phụ nữ bước ra cười cười nói nói rồi bà ta mời tên đó vào trong khoang. Không biết họ đã nói gì với nhau nhưng lát sau tên đại ca bước ra, ra hiệu cho hai tên đàn em:

- Tụi bây đưa hàng vào đi

Dù còn nhỏ nhưng Pu cũng có thể biết món hàng mà ông ta đang nói tới không ai khác mà chính là Nu và Pu. Lại một lần nữa hai đứa bị nhấc bổng lên bế vào trong...

Khoang tàu mở ra chào đón hai con mồi mới rồi hai đứa bị bọn chúng thả xuống đất cái ịch không thương tiếc. Đây là một cái tàu rộng và đẹp, tất cả những đồ đạc trên tàu đều rất mới và có vẻ rất an toàn nhưng chắc chẳng ai ngờ ở trong tàu là cả trăm đứa trẻ sắp bị đem bán.

- Hai đứa này đây hả?- Người phụ nữ cất giọng nói ngọt ngào đến đáng sợ ánh mắt bà ta lướt qua Pu và Nu như những mũi dao sắc nhọn đâm xuyên vào người hai đứa, tuy chỉ là ánh mắt thôi nhưng Pu có cảm giác nó rất đáng sợ, rất nham hiểm và đầy rẫy tội ác. Anh mắt ấy còn ẩn chứa sự thật, một sự thật đau lòng là hai đứa đã trở thành những món hàng và sắp bị ngã giá...

- Chị cứ coi hàng đi rồi ra giá.

- Hai đứa này nhìn trắng trẻo, dễ thương chắc là con cái nhà giàu rồi

- Đúng vậy chúng nó là con nhà giàu bị tụi em bắt cóc nhưng bà má tụi nó không chịu mang tiền đến chuộc nên đành để cho chị- Tên đại ca hạ giọng

- Chú mày tốt lắm nhưng đừng đến con nhà giàu rất phiền phức rồi ba má nó tìm thấy thì mệt lắm.

- Sao chị biết, nếu ba má nó đã không chịu chuộc tụi nó thì sức mấy ông bà tìm kiếm dữ dội

- Đúng là những người xem trọng tiền bạc hơn cốt nhục của mình, tao con lạ gì mấy hạng người này. Nhưng nếu ba má nó đi tìm thì sao? Mày thấy đó từ trước tới giờ chỗ này toàn nhận mấy đứa con nhà nghèo và trẻ đường phố, ba mẹ của mấy đứa nhà nghèo thì làm sao tụi nó tìm nổi khi không có tiền, còn mấy đứa trẻ đường phố thì khỏi nói có chết ngoài đường cũng chẳng sao. Thôi bây giờ tao tính thế này, tao đưa tụi bây nữa giá thôi được không? - Không ngờ những phân tích của bà ta này giờ chỉ là để đưa ra cái giá ngon ăn chứ không phải tốt đẹp gì... Nhưng nghĩ lại thì bà ta nói cũng có phần đúng...

- Chị nghĩ lại cho thêm chút đỉnh làm vậy tội tụi em lắm, có mối nào em cũng giới thiệu cho chị mà!

- Tụi bây đã nói vậy thì tao cho thêm chút đỉnh chứ tao cũng chẳng lời lãi gì đâu...Biết chưa- Bà ta vừa nói vừa liếc xéo Pu và Nu một cái. Anh mắt bà ta bây giờ tràn ngập vui mừng có lẽ vì đã mua được hai món hàng với giá rẻ

- Em cảm ơn chị

Rồi bà ta moi tiền trong túi ra đưa cho bọn bắt cóc, bọn chúng cầm tiền bỏ đi để lại Pu và Nu ở đó với mụ buôn người, mụ ta tiến lại gần hai đứa cuối xuống dùng cái giọng dịu dàng lúc nãy nói như điều khiển:

- Hai cưng ngoan nào, để cô cời trói cho đừng la nhé

Pu và Nu gật đầu dù không biết bà ta muốn gì nhưng ngoan ngoãn nghe lời trong tình huống này có lẽ là biện pháp tốt nhất. Bà ta cời trói cho hai đứa rồi nhẹ nhàng khuyến bảo:

- Hai đứa cứ ở đây với cô không chịu thiệt đâu mà lo, cô sẽ kiếm cho hai con một công việc tốt

- Cô ơi! Cô thả tụi con về đi cô- Pu van xin

- Không được, cô tốn quá trời tiền đưa tụi con về đây không dễ dàng thả về như vậy

- Cô làm phước đi cô, con không thể sống thiếu ba má được

- Cô thương các con rồi ai thương cô, thôi được rồi đừng nói nhiều nữa, tụi bây đâu đưa hai đứa nhỏ vào kho cho tao

Tất những lời van xin chỉ là mây khói vì làm sao mẹ ta có thể bỏ qua một món hàng béo bở như thế được. Rồi hai đứa bị lôi đi vào một nơi khác...không gian càng lúc càng tối rồi bóng tối bao trùm ánh sáng, bao trùm cái gọi là sự sống... rồi hai đứa cũng ngừng bước khi bị đẩy vào một căn phòng, căn phòng toàn màu đen. Rồi cửa phóng đóng kín lại, bây giờ Pu không thể tìm nên được nữa, òa khóc! Không gian bây giờ có lẽ chỉ có Pu, Nu và tiếng khóc...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đào Tẩu

Nu ôm Pu vào lòng an ủi:

- Pu đừng khóc nữa, Nu ghét nước mắt con gái lắm, Nu đã có cách cứu chúng ta và những bạn này ra rồi

Pu nhìn xung quanh, trong ánh sáng le lói từ khe cửa, Pu nhìn thấy những con người bằng tuổi mình đang ngồi đó với gương mặt buồn rầu, đau khổ. Nhưng cũng có một cậu bé đứng dậy trò chuyện với Nu và Pu, quần áo cậu bé này rách rưới, dơ bẩn vô cùng. Bây giờ Pu mới phát hiện ra căn phòng này đang toát lên một thứ mùi kinh khủng...

- Hai bạn...mới bị bắt vô đây hả?- Ngay cả lúc nói, cậu bạn này cũng không thờ nổi, mới nói hết một câu mà đã thờ dốc liên tục, có lẽ vì do nhện đói quá lâu, hơi thở của cậu ta cũng toát lên một thứ mùi khó chịu kinh khủng...

- Ủ, tụi mình mới bị bắt- Nu trả lời

- Các bạn vào đây là tiêu rồi, ngày mai cái tàu này xuất cảng ra nước ngoài và chúng ta sẽ bị bán

- Họ bán chúng ta đi đâu?- Pu tò mò

- Vô những nhà giàu có, chúng ta sẽ làm việc không công cho họ,

- Không công ư?

- Đúng vậy nhưng nếu làm họ phật ý họ sẽ giết chúng ta chết

- Vậy ở nước ngoài không có pháp luật hả?- Nu bất bình

- Có nhưng chúng ta ra đó chỉ có một mình, ai bảo vệ chúng ta khi không có hộ chiếu, không có giấy tờ, thậm chí nếu bị phát hiện, pháp luật sẽ không để chúng ta yên đâu!

Pu nhìn Nu với đôi mắt ướt, mếu máo nói

- Vậy là hết! Vậy là Pu sẽ không được gặp lại cha mẹ nữa phải không Nu?

Nu tiếp tục lau nước mắt cho Pu:

- Pu đừng khóc nữa...mình đã có cách đưa Nu và Pu thoát khỏi nơi này cả các bạn này nữa

Cậu bạn lúc này nở một nụ cười buồn rồi nói:

- Chẳng có chánh nào đâu đâu chúng ta phòng cẩn thận lắm!

- Cậu yên tâm đi, Cái vụ này mình hay coi trong phim, cách này hữu hiệu lắm, cậu lại kêu tất cả mọi người lại đây- Nu nói với giọng tự tin

Cậu bạn nhìn tất cả mọi người và ai nấy đều gật đầu đồng ý, rồi cậu ấy quay lại Nu và Pu

- Tuy không tin tưởng lắm nhưng chỉ cần có cơ hội thoát ra khỏi đây thì bọn này bằng lòng thử

Rồi cả đám chạy tới vây kín Pu và Nu mọi người hình như có phần tươi tỉnh hơn chạy tới: “Các cậu cứ làm như vậy...như vậy”

.....

Trong không gian đang yên ắng không tiếng động bỗng có tiếng la thất thanh của một cậu bé đang đứng chầu chực nơi cánh cửa với cú đấm sẵn sàng trên tay, có lẽ Pu chưa nói với các bạn là Nu có võ Karate đấy! Cậu ấy học võ phòng thân từ nhỏ rồi, đánh trực diện thì có thể thua nhưng đánh lén thì chưa chắc đâu...

- Chú ơi cứu với! Mấy chú ơi! Trong này có một người đang đau bụng sắp chết rồi

Cánh cửa bật mở, và một tên trong bọn đàn em của mẹ đàn bà lúc nãy bước vào:

- Cái gì? Đứa nào... - Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã ăn hai đòn đánh chí mạng của Nu vào trong chỗ hiểm, hắn nằm gục ngay tức khắc, rồi tất cả những đứa trẻ tuy nhiều lần bị bỏ đói nhưng bây giờ với khát vọng tự do đã lên cao đến đỉnh điểm chúng ào ra với sức lực cuối cùng của mình. Cả thuyền xáo trộn lên, những tên bắt cóc không còn tin vào mắt chúng nữa chúng cứ đứng im chết chân tại chỗ trước cuộc đảo tầu của lũ trẻ, Nu mở cửa chờ cho tất cả ra khỏi rồi mới đưa Pu chạy ra:

- Chúng ta chạy nhanh thôi

Nhưng vừa bước ra khỏi khoang tàu thì những đứa cuối cùng như Nu và Pu bị những tên trong bọn bắt lại.

- Tàu khởi hành mau- Mẹ đàn bà lúc nãy xuất hiện, tức giận ra lệnh và tàu bắt đầu chạy

Nu đang bị một tên bắt cóc nắm chặt lấy người nhưng cũng cố dùng hết sức cắn thiết mạnh vào tay của tên bắt cóc. Tên bắt cóc đau quá, giật mình buông Nu ra, Nu chạy qua chỗ Pu đang bị nắm chặt nhảy lên đầu tên đó đánh túi bụi vào mặt. Đau quá hắn thả Pu ra nhưng Nu thì bị giữ chặt hai cái chân lại:

- Pu chạy đi đừng lo cho Nu

- Không được có chạy thì cùng chạy

Rồi tên bắt Pu lúc nãy cũng lấy lại bình tĩnh chạy tới giúp đồng bọn. Lúc này Nu cũng đã kịp thoát xuống khỏi người tên kia, nhưng hai đứa không còn chạy ra khỏi tàu được nữa vì tàu đã chạy.

- Pu ơi bây giờ Nu giữ hai tên này tìm cách cho Pu chạy nha

- Không được, Nu không nghe Pu nói sao? Có chạy thì cùng chạy, Pu không thể để Nu ở lại một mình được- Pu níu chặt lấy tay Nu, còn hai tên kia đang tiến tới gần chỗ hai đứa đứng trong nụ cười đắc thắng..

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phải Sống Như Một Thiên Thần

Pu nhìn ra đằng sau, tất cả chỉ là một màu xanh của nước biển. Nhưng đây lại là lối thoát duy nhất và nếu có thể thoát được không thì còn tùy vào quyết định và vận may của hai đứa... Pu nhẹ nhàng nói:

- Hay chúng ta nhảy xuống biển Nu nhé

Nu lúc này cũng chú ý ra đằng sau, nhưng hình như Nu rất sợ, Nu níu chặt tay Pu:

- Không được, nhảy xuống sẽ chết đó

- Nhưng đó là lối thoát duy nhất

- Không được, Nu không cho Pu nhảy đâu! - Nu siết chặt tay Pu hơn bao giờ hết

Nhưng Pu làm một hành động mà có lẽ bây giờ cô bé không ngờ được đó là cắn vào tay Nu thật mạnh đến nỗi rướm máu

- Aaaaaaaa! Pu làm gì vậy?

- Pu cắn cho Nu tỉnh ram nếu không nhảy thì ở lại chúng ta cũng chỉ có con đường chết mà thôi!

Nhìn thấy thái độ cương quyết của Pu, Nu cũng có thêm can đảm:

- Pu nói đúng, nếu nhảy xuống chúng ta sẽ có hai con đường, một sống, một chết, còn ở lại chúng ta chỉ có một sự lựa chọn thôi: Đó là bị bọn người kia hành hạ, sống không bằng chết

Pu mỉm cười:

- Cuối cùng thì Nu cũng hiểu rồi

- Pu cười đẹp lắm! Đẹp như một thiên thần đấy! Nếu Pu sống, Pu hãy sống như một thiên thần nhé! Nhất định phải mạnh mẽ lên!

- Sao Nu lại nói vậy?- Pu ngạc nhiên

- Vì Pu rất giống thiên thần mà- Nu cười rạng rỡ- Nhảy thôi!

Hai đứa cứ như vậy mà siết chặt tay nhau, truyền cho nhau can đảm và trong tích tắc cả hai lao đầu xuống biển...

Có lẽ hai tên cướp không ngờ có tình huống này nên đứng chết chôn tại chỗ, tội cười vụt tắt trên khóe môi. Vậy là phi vụ này của chúng công toi...

.....

Pu đang mơ sao? Nước ập vào mũi và miệng như vô tình cướp đi sinh mạng bé nhỏ, mọi giác quan không còn hoạt động nữa, tất cả đã biến mất mặt dù chúng vẫn còn tồn tại. Nhưng không Pu không thể chết Pu phải cố lên, Pu cố gắng lục lại đầu óc trong trí nhớ cách đây mấy ngày Nu đã chỉ cho Pu bơi, cố nhớ lại tất cả những động tác. Bỗng dưng chúng xuất hiện trong đầu Pu như mới vừa học...và Pu bơi được. Cô bé có thể cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nắm chặt của Nu nó đã truyền cho cô bé thêm can đảm. Có lẽ bây giờ Nu cũng đã bơi được rồi phải không nhỉ? Pu cố gắng nhìn qua Nu. Nhưng mọi chuyện không khả thi như Pu tưởng vì Nu không hề bơi, người cậu ấy như muốn bị nước biển kéo đi nhưng không được vì bàn tay Pu vẫn nắm chặt lấy cậu ấy. Nu sao thế này? Pu hoảng mang nhưng cô bé cũng cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh và Pu nhìn thấy gì vậy nhỉ? Nếu cô bé không làm thì đó là MÁU!!?? Ban đầu Pu nghĩ máu đỏ chảy ra từ cánh tay Pu nhưng không phải, máu đó xuất phát từ đầu! Pu cố quan sát thêm xung quanh và cô bé thấy được một tảng đá, có lẽ Pu đã bị đập đầu vào đá chăng? Pu không biết nhưng tính mạng của Nu hiện giờ có thể đưa vào tình trạng “ngàn cân treo sợi tóc”. Sự sống của cậu ấy vô cùng mong manh và Pu đã đưa ra quyết định: Mình phải cứu Nu! Nghĩ là mà Pu vội kéo Nu vào người mình và hôn, nói là hôn chứ thật ra là hô hấp nhân tạo, rồi Pu dùng hết sức lực của mình đập nước, Pu ngoi lên lấy chút không khí, rồi cuối cùng trong nỗ lực Pu đã cứu được Nu vào bờ rồi kiệt sức bất tỉnh bên cạnh...

.....

Vậy là thoát, lát sau cũng có người tới đưa hai đứa vào bệnh viện, tuy hôn mê nhưng trong tai Pu vẫn nghe nhẩn nhẩn tiếng nói của má:

- Nhiên ơi, tỉnh lại đi con, con đừng làm ba má sợ nha

Rồi bác sĩ đưa Pu vào phòng cấp cứu, đi sau là Nu, Nu cũng không khá khẩm gì hơn Pu, Nu còn bị đập đầu vô đá chắc là do cứu Pu vì Pu nhớ lúc Pu rơi xuống biển trước như vì hoảng sợ Pu đã bất tỉnh, chính Nu đã cứu Pu và sợ ý bị đập đầu vào đá chứ với tài bơi của Nu cậu ấy không thể gục ngã như vậy được. Nhưng không được rồi, Pu không thể nghĩ tiếp được, Pu cần phải ngủ và rồi Pu chìm vào giấc ngủ dài trong khi các bác sĩ phẫu thuật. Trong tai Pu vẫn văng vẳng tiếng Nu đang gọi trong cố gắng: “Cố lên Pu ơi, Pu không thể chết được, Pu phải sống để sau này làm cô dâu của Nu nữa chứ”. Rồi Pu mở mắt ra với xung quanh là màu trắng trong bệnh viện kế bên giường của Pu đang nằm là Nu, Nu đang ngủ rất say nhưng nhịp thở của cậu ấy vẫn đều đều...

Pu cố gắng lay hoài mà Nu vẫn chưa tỉnh. Rồi các bác sĩ bước vào:

- Cháu đã tỉnh rồi hả?

- Vâng ạ

- Quả là một kì tích, bác cứ tưởng cháu phải lâu lắm mới tỉnh dậy chứ

- Cháu đã hôn mê bao lâu rồi ạ

- Cả tuần nay rồi cháu ạ

Pu nhìn qua Nu, vậy là cậu ấy cũng hôn mê cả tuần nay rồi ư?

- Vậy sao Nu vẫn chưa tỉnh?

- Cậu ấy...cậu ấy- Gương mặt bác sĩ đã thoáng buồn

- Cậu ấy sao vậy? Xin bác nói đi- Bác sĩ làm vậy càng khi Pu nôn nóng hơn

- Cậu ấy...bị nặng hơn cháu rất nhiều! Tuy bây giờ đã qua cơn nguy kịch nhưng xác suất tỉnh dậy chỉ là 50%

- Vậy là 50% còn lại là bạn ấy sẽ bị như thế suốt đời sao?- Pu lo lắng hỏi

Bác sĩ không trả lời nhưng thay vào đó là cái gật đầu chắc chắn

- Vấn đề bây giờ là thời gian. Châu cố gắng an ủi động viên bạn ấy tĩnh lại nhà, hình như bạn ấy bị một cú sốc rất lớn đến nỗi không muốn tỉnh dậy.

Cú sốc ư ? Không lẽ là chuyện bố mẹ của Pu? Cậu ấy thật sự đau lòng vì chuyện ấy đến nỗi không muốn tỉnh lại luôn ư? Pu nắm chặt tay Nu nhách lên áp sát vào má. Cái tay này bị vết cắn của Pu nên giờ bị băng bó.

- Pu thật sự xin lỗi Nu, Pu không cố ý cắn Nu đâu. Nu đừng giận Pu nha, Nu mau tỉnh dậy đi, chẳng phải Nu đã nói là sẽ cưới Pu làm vợ sao? Pu đừng bỏ cuộc như vậy chứ!- Pu nói trong tiếng khóc nghẹn ngào...

Nhưng đáp lại Pu chỉ là sự yên lặng, không một chút động tĩnh gì từ Nu ngoại trừ nhịp thở...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em Không Phải Là Thiên Thần

Pu gục mặt xuống giường Nu và khóc nức nở:

- Nu ơi, bạn đừng chết nha! Làm ơn đi! Bạn không thể bỏ mình một mình được, nếu muốn làm thiên thần sống, thì chúng ta phải cùng làm chứ!

Pu cứ khóc như vậy...rồi một bàn tay, bàn tay rất ấm áp, nó đang lau nước mắt cho Pu! Ai vậy? Có phải là Nu không? Pu ngước mắt lên, đôi mắt ban nãy nhắm nghiền của Nu đang hé mở...Một phép lạ!

- NUUUUU!!!???

Pu rào thét ôm lấy Nu như thể nếu không ôm chặt thì Nu sẽ không còn ở đây với cô bé nữa

- Pu buông ra đi, Nu không bị chết vì bệnh mà chết vì cái ôm nghẹt thở của Pu đó- Nu mỉm cười hạnh phúc

Cuối cùng Pu cũng chịu buông Nu ra

- Pu...Pu cứ sợ Nu sẽ bỏ Pu rồi chứ!

- Đúng là Nu định ra đi nhưng thiên đường chưa chịu chứa Nu, nó bắt Nu phải trở về với Pu.

Pu lại ôm chặt Nu hơn, chưa bao giờ Pu có cảm giác hạnh phúc như bây giờ, vậy là Nu đã ở lại với Pu! Nu không đi! Nhưng sự thật liệu có phải chỉ có như vậy không?

.....

Sau khi biết Nu tỉnh lại các bác sĩ đến kiểm tra cho Nu rất tận tình. Rồi cả tuần sau đó cả hai được xuất viện. Nu và Pu được ba má đón về nhà, hình như Nu vẫn còn giận bố mẹ nên thấy cậu ấy hơi buồn, nhưng rồi cái gì tới nó cũng tới. Đó là vào một ngày đẹp trời Nu sang nhà Pu chơi bỗng nhiên cậu ấy cầm chặt tay Pu và móc trong túi ra một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền có cái mặt trái tim rất đẹp. Nu đeo vào tay Pu và nói:

- Nu tặng Pu nè! Nu giữ kĩ nha. Nu... Nu...sắp đi rồi!

Pu ngỡ ngàng khi nghe những lời Nu vừa nói:

- Nu đi đâu?

- Nhà Nu sẽ dọn lên thành phố ở

- Vậy là Nu sẽ không ở đây nữa ư?- Pu không còn tin vào những gì mình đã nghe nữa... Sao có thể như vậy chứ? Cách đây mấy ngày hai đứa còn chơi với nhau rất vui mà!

- Nu nói giỡn phải không?

Rất lâu...rất lâu... Nu cứ im lặng mãi...nhưng rồi cậu ấy cũng gật đầu. Và cái gật đầu đó làm Pu òa khóc

- Không được Pu không cho Nu đi đâu cả!- Pu níu lấy tay Nu thật chặt vì cô bé biết rằng nếu không làm như vậy Nu sẽ bỏ đi...bỏ đi thật xa...

Nhưng...Nu đã gạt tay ra khỏi tay Pu

- Pu có thôi đi không? Nu ghét nghe khóc lắm. Pu hãy hứa với Nu cho dù có chuyện gì cũng không được khóc, được không?- Nu đưa bàn tay lên lau nước mắt cho Pu

- Sau này nếu không có Nu, ai sẽ lau nước mắt cho Pu đây? Pu hãy can lên Pu nhé!

Pu gật đầu...

- Móc méo nè!

Nu đưa ngón út ra và hai đứa móc tay vào nhau...

Rồi Nu đeo sợi dây vào cổ Pu và tiếp tục nói:

- Sợi dây chuyền này sẽ khóa chặt trái tim Pu, Pu không được thích người khác ngoài Nu đâu đó. Nó không những khóa chặt tim Pu mà nó còn thay Nu an ủi Pu. Mỗi khi Pu muốn khóc hãy nhìn nó Pu sẽ thấy Nu và nhớ tới lời hứa của chúng ta và Nu cá là Pu sẽ không khóc nữa.

- Khi nào Nu về?

- Năm năm sau, Nu hứa, nhất định năm năm sau vào ngày này Nu sẽ về, Pu cứ ra biển là sẽ gặp Nu

- Thật sao?

- Ừ, Pu là thiên thần của Nu, Pu nhất định phải chờ Nu đó, nếu không thì Pu không còn là thiên thần nữa!

Pu gật đầu chấp nhận sự thật, chấp nhận sự sắp đặt đau lòng mà ông trời đã dành cho cô bé...cũng là chấp nhận cho Nu đi...với niềm tin...niềm tin đó đã khiến để cho Nu đi, đó là sẽ có ngày Nu trở về với Pu...để rồi niềm tin đó cũng biến mất...có phải là nó biến mất không? Hay Pu đã đánh mất nó từ lúc nào? Pu cũng chẳng biết...cũng chẳng muốn biết...điều mà Pu biết là Nu KHÔNG TRỞ VỀ!!!!???

Nó đã đeo sợi dây chuyền đó chờ đợi, chờ đợi một ngày Nu trở về mở cánh cửa trái tim của nó. Nhưng năm năm đã trôi qua, Nu không về, nó đã đứng đợi ngoài biển đến tối mịt nhưng chẳng thấy Nu đâu. Vậy là Nu đã đi thật rồi, Nu đã quên lời hứa, quên tất cả, nó cầm sợi dây chuyền định ném đi nhưng không đành lòng vì đây là món quà là kỉ niệm cuối cùng mà Nu đã để lại cho nó làm sao nó có thể quăng đi được và nó đã giữ sợi dây chuyền cho đến bây giờ! Không biết sợi dây chuyền có còn khóa chặt trái tim nó hay không? Hay từ cái ngày Nu không về cánh cửa trái tim của nó đã bị đập vỡ. Không biết nó bị đập bởi nó hay Nu bởi nó không cảm giác nhớ Nu nhiều như trước đây nữa nó đã bình yên và từ từ hình ảnh Nu phai dần trong tâm trí nó để rồi hôm nay nó ulla về mang theo cả hạnh phúc và nỗi đau... nó không phải thiên thần, nó không thể cứ chờ đợi một người đã quên mình. Mà cho dù là thiên thần nó cũng không đủ can đảm chờ đợi như vậy. nó cần quên đi mà tiếp tục sống nhưng nó cũng không thể không cảm ơn Nu chính Nu đã làm cho nó không còn muốn khóc nữa vì nó biết cho dù khóc cũng không làm được gì, điều nó cần làm là mỉm cười và bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiên Thần May Mắn

- Pu ơi, Nu về rồi nè! Pu đi với Nu nhé!

- Nu đó ư?

Nó mơ màng nhận ra cái hình ảnh Nu đang dần dần hiện ra trước mắt...một cảm giác vừa thật vừa ảo...

Nhưng nó cảm thấy cảm giác này rất quen...Nu gật đầu với nó rồi cậu ấy đưa tay ra:

- Đi với Nu, Pu nhé!

Nu đang gọi nó phải không...nó từ từ đưa cánh tay về phía Nu nhưng..

.....

RẦM...RẦM...RẦM

- Dậy đi Nhiên ơi

Hả?? Ai kêu nó vậy? Chẳng lẽ là...Thiên Bảo??? Đúng rồi, sao có thể là Nu được, Nu đã đi rồi mà. Nó nhìn lại nơi mà nó vừa thấy Nu...lúc này chỉ là lớp xương khô mòm mòm...làm nó mở choàng mắt, khung cảnh này là nhà nó mà! Chắc nó mê sáng thật rồi!

- Cậu không dậy thì tôi sẽ xông vô đấy!- Tiếng của Thiên Bảo lại vang vọng, dập tắt không gian yên tĩnh của căn phòng

- O...đừng xông vô...Tôi dậy liền

Nó giật mình ngồi dậy. Hôm nay là ngày thứ ba nó tới trường. Hi vọng sẽ không kinh khủng như hai ngày đầu! Để xem...ngày thứ nhất là đi trễ...còn ngày thứ hai...thì chịu phạt...không biết ngày thứ ba sẽ có chuyện gì nữa đây!Sao nó cứ phải chịu những vận xui không mời mà đến như thế chứ! Ước gì có ai giúp nó thoát khỏi tất cả những chuyện này thì hay biết mấy! Nhưng có lẽ chẳng có người như vậy đâu...nếu mà có thì người mà người đó chọn để giúp đỡ chắc cũng chẳng phải nó. Rồi còn con nhỏ Trần đáng ghét,rồi tên ác quỷ Phạm Tiểu Thiên nữa chứ! Dù không muốn nhưng sao nó cứ gặp hán hoải hà! Y như là keo dán sắt ấy! Không thể nào thoát ra được

- Nhiên, cậu dậy chưa vậy?

Trời ạ! Còn tên Thiên Bảo mất trí nhớ khó hiểu nữa... nhưng nó cũng phải cảm ơn tên này nhờ hán mà dạo này việc đi học buổi sáng của nó có vẻ xuống sẽ hơn ngày đầu nhiều. Nó cất vội cái khăn lau mặt rồi chạy nhanh xuống nhà...Chắc Thiên Bảo đã chuẩn bị buổi sáng hết rồi phải không nhỉ? Vừa xuống tới thì...cái gì nhỉ? Nó có nhìn lầm không? Chẳng có gì trên bàn cả...ngoài một mẫu giấy giống tờ qua nó thấy. Mẫu giấy ghi là: “Nhắm mắt lại, bất ngờ sẽ đến với người may mắn! ^^” Sao Thiên Bảo lại ghi như vậy chứ? Mà thôi, cứ coi tên này sẽ làm cái gì nhỉ? Nó nhắm mắt lại trong hồi hộp.....Nhưng sao lâu quá vậy?

- Thiên Bảo, cậu đâu rồi?- Nó bắt đầu thấy thiếu kiên nhẫn

Bây giờ nó đã thấy có chút cảm giác là mình bị lừa rồi đây! Có phải tên này định trả thù việc hôm qua không nhỉ?

- Cậu không nói gì tới đếm tới ba là mở mắt ra đó nha!

Mắt nó vẫn nhắm nghiền và bắt đầu đếm

1

2

Chắc là nó bị lừa thiệt rồi! Thôi đếm “3” rồi mở mắt ra cho tên Thiên Bảo một trận mới được

“B...a”- Cố gắng dùng hết sức lực đọc ra con số cuối cùng

Mở mắt ra...

.....

Chưa kịp mở mắt thì... có ai...đang cầm tay nó!

Người đó nâng tay nó lên...làm gì vậy nhỉ? Thiên Bảo hiện ra từ từ trước mắt nó...lúc này cậu ta đang đưa một vật gì lên tay nó...nếu nó không làm thì đây...đây là một cái vòng??? Cái vòng sáng lấp lánh như những ngôi sao...nó mang một vẻ đẹp rất quý phái...

- Gì vậy?- Dù biết rõ đây là một cái vòng nhưng theo phản xạ tự nhiên nó vẫn hỏi Thiên Bảo

- Nhìn mà không biết gì à?- Thiên Bảo cười cười nhìn nó, nụ cười hôm nay của cậu ta rất dễ thương

- Thì cái vòng nhưng mà...nhưng mà tại sao lại đưa nó cho tôi?

- Thích cho thì cho thôi- Thiên Bảo nói giọng tự nhiên đến vô cùng. Cứ y như cậu ấy là một người hào phóng, bất cần

- Nhưng ở đâu ra vậy?- Nó thắc mắc

- Đeo vô đã

Nói rồi Thiên Bảo siết chặt chiếc vòng vào tay nó. Chiếc vòng tỏa ra ánh sáng lấp lánh đến chói mắt. Làm nó càng tò mò hơn:

- Cậu lấy đâu ra vậy? Trả lời đi

Thiên Bảo nhìn nó rồi chỉ tay lên. Nó nhìn theo hướng chỉ tay của cậu ta... Có thể nói cậu ta đang chỉ tay lên trần nhà... Thấy ánh mắt ngơ ngác của nó Thiên Bảo nói:

- Trên trời rơi xuống đó

Bây giờ thì nó càng bất ngờ hơn trước câu nói của Thiên Bảo, nó tròn mắt nhìn cậu ta

- Tôi không tin

Thiên Bảo mỉm cười trước bộ dạng của nó, cậu ta bắt đầu giải thích

- Chẳng phải cậu nói tôi từ trên trời xuống sao?

Nó lục lọi trong trí nhớ đúng là nó đã từng nói câu đó nhưng nó vẫn chẳng hiểu gì ngoài việc chỉ biết gật đầu đồng ý là nó đã nói câu đó!

Thiên Bảo nói tiếp

- Thì đúng rồi! Nó ở trong người tôi, tôi từ trên trời rơi xuống thì chẳng phải nó cũng từ trên trời rơi xuống sao?

Trời ạ! Bây giờ thì nó đã hiểu! Nhưng chẳng lẽ tên này lại tặng một món quý giá như vậy cho nó

- Nhưng sao cậu lại tặng nó cho tôi?

Thiên Bảo tiếp tục mỉm cười trước những câu hỏi ngốc nghếch của nó:

- Thì chẳng phải lúc này tôi đã nói là thích sao?

- Nhưng tôi muốn lí do chính đáng cơ, nếu không tôi sẽ không nhận đâu!

- Thôi sợ cậu rồi! Để tôi nghĩ nào!- Thiên Bảo nhắm mắt một lúc lâu suy nghĩ...cuối cùng cậu ấy mở bừng mắt ra, gương mặt hạnh phúc như mới phát hiện ra điều gì tốt đẹp lắm! Rồi cậu ta nhìn thẳng vào mặt nó và phán- Đúng rồi! Chẳng phải hôm qua cậu mong tôi đem đến may mắn cho cậu sao? Như vậy cũng có thể xem như tôi là thiên thần may mắn của rồi!

Nó lắc đầu:

- Cậu tự tin thấy ớn lun! Nhưng cứ coi vậy đi mặc dù cậu chưa đem lại cho tôi may mắn gì lắm! Rồi sao nữa

- Thì cái vòng đó nằm trên người của thiên thần may mắn chắc chắn nó sẽ đem lại may mắn cho cậu!- Thiên Bảo nói với một cái nháy mắt đầy hân hoan

Nó gật đầu, cũng may là tên này đưa ra được lý do chứ không nó trả lại thì tiếc quá! Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi! Nó vẫn nói một câu bất cần

- Xem như tạm chấp nhận đó nha nhưng mà bữa ăn sáng đâu rồi nhỉ?- Nó chợt nhớ tới bữa ăn sáng thân yêu của mình rồi nhìn lên đồng hồ

Thật là tai hại! Nếu nó không làm thì bây giờ đồng hồ đã gần tới giờ học một rồi! Nói đúng hơn hết là chỉ còn 15 phút, nếu nó không bỏ bữa sáng thì sẽ đến lớp muộn mất thôi!

Nó đưa gương mặt nhăn nhó nhìn Thiên Bảo tất cả là tại cậu ta mới khiến nó đi học trễ như vậy!

Nhưng nó không giữ gương mặt đó được lâu vì trước mắt nó là ổ bánh mì to tướng:

- Được chưa?

Thay vì gương mặt tức giận ban nãy nó vội vã thay bằng gương mặt dễ thương với nụ cười hiền lành nhất có thể! Thấy nó như vậy Thiên Bảo cũng bật cười. Nếu nó không quay lưng mau chắc sẽ bị nụ cười đó giữ lại nhà quá!

- Tôi đi học đây!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thiên Thần Lạ Mặt

Nó đập xe như bay vào cổng trường thì...

KÉTTTTT

Ba con nhỏ đứng trước mặt làm nó phải phanh xe lại. Bực ghê! Nếu đây không phải phản xạ tự nhiên thì nó đã thẳng tiến cho ba con nhỏ này ăn cái bánh xe rồi vì ba đứa nó chính là ba con nhỏ hôm qua tới lớp kiểm chuyện với nó. Nhưng mà...nhưng mà ba con nhỏ đó đang cầm cái gì trên tay thế nhỉ? Nếu nó không làm thì đó là một thùng nước và nước trong thùng đang phóng với tốc độ ánh sáng bay vào người nó và...

ẦMMMM

Tất cả nước đổ vào người nó...nó hoa mắt, chóng mặt rồi từ từ hình ảnh ba con nhỏ đó hiện ra trong mắt nó với nụ cười đất trắng rồi ba con nhỏ đó đưa tay lên làm một hành động mà nó không ngờ tới đó là...vỗ tay

- Chào mừng bạn học sinh mới hôm nay là ngày thứ ba bạn đến trường phải không? Vui lên đi chứ.- Đó là lời nói của nhỏ con gái hôm qua đòi tát nó. Hôm nay gương mặt nó nhìn còn đều hơn hôm qua gấp chục lần. Bây giờ nó mới để ý đến bộ dạng con nhỏ này, mái tóc của con nhỏ cắt tỉa dựng đứng, đồng phục thì xộc xệch. Có lẽ cái váy con nhỏ này mặc ngắn hơn cái váy nhà trường. Đúng là nhìn rất ra dáng đại ca.

- Tụi mày làm cái gì vậy hả?

- Chỉ muốn cho mày một bất ngờ thôi

Tiếng vỗ tay bây giờ đã kết thúc. Nó chỉ thẳng vào mặt con nhỏ ra dáng đại ca đó

- Lần sau còn chơi trò này nữa là chết với tao

Con nhỏ hất tay nó ra:

- Tao không sợ

Nó định cho con nhỏ này một trận rồi nhưng nó không muốn ảnh hưởng đến việc học của mình vì vậy coi như con nhỏ đó gặp hên đi. Nó nhanh chóng gửi xe rồi đi vào lớp nhưng khi nó sắp đến lớp thì ba con nhỏ đó tiếp tục chặn đường nó lại. . .

- Tao cảnh cáo mày, không được có bất cứ quan hệ gì với Thiên thần của bọn tao, nếu không thì mày không yên với bọn này đâu.

- Thiên thần... ý các người nói là tên Phạm Tiểu Thiên sao?

- Cái gì? Ai cho mày gọi Tiểu Thiên là tên này tên họ hả- Mặt con nhỏ đại ca tròn tròn nhìn nó

- Thì sao? Miệng là của tao, tại sao tao không được gọi

- Tao cấm mày gọi đó!- Rồi con nhỏ đó đưa tay lên định cho nó một cái tát ư? Không dễ đâu. Nó chụp lấy cánh tay nhỏ rồi bóp chặt

Mặt con nhỏ bắt đầu nhăn nhó đau đớn

- Mày...mày- Nhỏ nói trong tức tối

- Nhớ cho rõ đi Trần Ngọc Nhiên này không có quan hệ gì với Phạm Tiểu Thiên cả- Nó khẳng định rồi hất tay con nhỏ thiệt mạnh rồi tiếp tục đi vào lớp.

Nó có thể nghe thấy lời đe dọa của con nhỏ đó:

- Đó là mày nói đó, nếu tao còn thấy mày có gì với Tiểu Thiên thì...mày chuẩn bị CHẾT đi là vừa

Đáng lẽ nó phải thấy mình thật anh hùng khi làm vậy chứ nhỉ? Nhưng sao tự dưng nó lại cảm thấy buồn... Nỗi buồn vu vơ đó làm nó không thể nào vui được...

.....

Nhưng không chỉ có nỗi buồn vu vơ đó không mà còn có một chuyện bức tức khác đó là cái bàn...cái bàn học của nó và tên Tiểu Thiên không còn ở chỗ cũ nữa, nói cách khác là nó...không cánh mà bay!??

Chắc đây là một trò đùa của tụi lúc nãy, nhưng tụi nó chắc đã đi rồi, làm sao đây?

Nó nhìn tất cả nhưng đũa trong lớp, nhưng không một đũa nào dám hé răng một chữ mặc dù mắt vẫn nhìn nó không chớp vì hình như lớp này đũa nào cũng sợ đặc tội với tụi nó. Ngay cả nhỏ Trần cũng chỉ nhìn nó với ánh mắt hoảng sợ mà thôi! Nó chỉ còn cách chạy ra khỏi lớp để đi tìm cái bàn! Hic! Không biết tên Tiểu Thiên đang ở đâu? Bàn cũng là của hắn mà! Tại sao hắn lại để cho một mình nó lo như thế chứ! Người nó bây giờ ướt sũng do trò chơi ban nãy của tụi kia! Lạnh quá đi mất! Nhưng nếu không tìm ra cái bàn thì khỏi học luôn chứ sao? Nó đứng cuối dãy lâu nhìn xung quanh, tiếng trống trường vang dội tất cả mọi người đã vào lớp chỉ còn mình nó...mình nó đứng nhìn! Những con gió cứ lướt qua làm nó lạnh run người. Có lẽ nó không đi tìm nữa đâu...phải nghỉ học thôi! Tại sao một học sinh mới như nó lại cô độc như vậy, nó nhìn xung quanh. Lúc này, cứ y như cả thế giới đều quay lưng lại với nó... Nó muốn khóc nhưng nó cảm thấy thật mất mặt nếu như mình khóc ở đây! Thật sự rất mất mặt!

.....

Rồi một bàn tay, bàn tay vỗ nhẹ lên vai nó, cái ý nghĩ đó chính là tên Phạm Tiểu Thiên xuất hiện làm nó định quay lưng lại cho hắn một trận nhưng khi nó vừa quay lưng. Người đứng trước mặt nó không phải Phạm Tiểu Thiên. Là một người lạ. Nó cứ đứng chết chân tại chỗ như vậy vì nhìn người lạ này rất quen, một cảm giác đã gặp ở đâu rồi nhưng nó không thể nhớ là ở đâu! Thực sự không thể nhớ! Còn người lạ thì nhìn nó khẽ nói:

- Cậu đi tìm cái bàn phải không?

Nó chẳng nói được gì nhưng cố gắng gật đầu

Người lạ tiếp tục nói, lần này cậu ấy còn kèm theo một nụ cười vô cùng thân thiện của một thiên thần xa lạ:

- Cái bàn của cậu ở trên sân thượng đó! Lên lấy đi ha!

Giọng nói của người này cũng rất quen thuộc, nói xong người lạ vụt chạy mất, khi nó tỉnh ra thì người lạ đã không còn rồi biến đi đâu từ lúc nào. Nó quay lưng về hướng đi lên sân thượng thì...có một cái gì rớt xuống... Đó là một cái áo khoác, cái áo khoác làm bằng lông cừu rất đẹp và ấm. Hèn gì này giờ nó không thấy lạnh nữa... chắc là người lạ mặt đã choàng vào vai nó lúc nào đó mà nó không biết. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu ta, nó khoác chặt cái áo khoác vào người rồi chạy lên sân thượng...

Có lẽ sân thượng bây giờ gió rất lạnh nhưng nhờ cái áo khoác của người lạ lúc này, nó không còn thấy lạnh nữa! Cái bàn của nó đang nằm trên đó nhưng nó không được...bình thường. Trên mặt bàn đầy mực, đầy những câu tục tĩu và thậm hại nhất là chân bàn muốn gãy. Vậy là sao chứ? Làm sao mà nó có bàn học đây? Bực quá! Nó nhìn cái bàn lo lắng không biết phải làm sao...bây giờ đưa đi thì không được để lại cũng không xong! Chắc nó đứng trên này đến hết giờ học luôn quá!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bảo Vệ

- Sao hả, đang lo lắng gì đó?- Giọng của người lạ mặt ban này lại vang lên. Có phải là nó đang nằm mơ không nhỉ? Nhưng đâu mơ thì cứ quay lại xem sao...nó quay lưng lại và....

Người đó lại xuất hiện...như một phép màu... Cậu ta bước tới nó rồi khẽ nói với giọng lo lắng:

- Có chuyện gì hả?

- Cái bàn của tôi... nó bị gãy rồi... Tôi... không biết phải làm sao.- Nó ấp úng nói

Người lạ mặt nhìn tôi rồi nhìn cái bàn, xong, cậu ấy nói tiếp

- Không sao. Cậu ngồi chung bàn với tôi được rồi. Xuống lớp thôi!

Rồi cậu ta quay lưng đi để nó chết chân tại chỗ một lần nữa... Cậu ta lại giúp nó, nó đã gặp thiên thần lạ mặt hai lần ư? Không thể tin được. Nhưng chuyện không tưởng còn nhiều lắm, đó là lúc cậu ta đi tới cầu thang cậu ta lại quay lưng lại:

- Cậu có đi không?

Nó giật mình nhưng đôi chân vẫn bước thật nhanh tới chỗ thiên thần lạ mặt...

.....

Vừa đi, nó vừa hỏi, bây giờ thì nó đã lấy được bình tĩnh để bắt đầu nói chuyện với cậu ta

- Cậu học chung lớp với tôi hả?

- Ừ

- Nhưng hai hôm nay tôi đâu có thấy cậu

- Thì chẳng phải hôm nay thấy rồi sao?

- Cậu đi đâu vậy?- Nó ngạc nhiên khi thấy người lạ mặt không đi về lớp mà quẹo vào phòng thiết bị

- Tôi đi lấy bàn, tôi mới chuyển tới nên cô giáo kêu đi khiêng bàn, trong lớp hết bàn rồi- Nói xong cậu ta khiêng một cái bàn ra:

- Xong rồi, đi thôi

- Nhưng sao cậu biết cái bàn của tôi ở trên sân thượng

- Thì tôi nằm ở trên mà- Thì ra tên này cũng thích lên sân thượng nằm như tên Tiểu Thiên

- Vậy cậu có thấy ai khinh nó lên không?
- Không- Tên này phán một cậu làm nó bức cả mình. Nhưng cũng không thể trách hẳn vì biết đâu hẳn tới sau thì làm sao hẳn thấy được
- Nhưng sao...lúc này...- Nó muốn hỏi tại sao tên này lại lên sân thượng lại làm gì
- Cậu định hỏi tại sao tôi lại lên sân thượng lại chứ gì?- Như đọc được suy nghĩ của nó hẳn hỏi.

Nó gật đầu

- Thì tại không thấy cậu xuống tôi lên xem cậu có ngủ ở trên đó không thôi
- Cậu...- Tên này phải coi chừng mới được, hẳn nói toàn mấy câu độc không hà!
- Dù sao cũng cảm ơn cậu
- Không có gì đâu!- Hẳn nói với nụ cười siêu đẹp của một thiên thần! Nếu không vào lớp nhanh chắt nó sẽ bị hẳn “hót hòn” quá!

.....

Nhưng làm sao đây? Bây giờ nó chẳng dám vào lớp nữa nó cứ đứng trước cửa, cảm giác bây giờ của nó là vừa rụt rè, vừa hồi hộp tưởng tượng khuôn mặt cô giáo sẽ như thế nào khi thấy nó đi trễ như vậy! Nó chưa nghĩ ra cách đối phó thì người lạ đã cầm tay nó, kéo vô lớp...

Một hành động bất ngờ! Thay vì gương mặt tức giận mà nó tưởng tượng, khuôn mặt bây giờ của cô giáo là vô cùng ngạc nhiên...Không phải chỉ có cô giáo đâu, phải nói là cả lớp mới đúng. Mọi người ai nấy đều nhìn vào nó và người lạ, nói đúng hơn là nhìn vào tay của hai đứa thì đúng hơn vì bây giờ hai bàn tay của hai con người khác giới đang siết chặt vào nhau...

Thật sự thì nó cũng không định nắm tay người này lâu đâu, chỉ là nó thật sự rất hồi hộp và cảm thấy một chút lo sợ nên nó nghĩ có lẽ việc nắm tay sẽ cho nó thêm một chút can đảm. Vì thế, mặc kệ ánh mắt soi mói của mọi người, mặc kệ nhịp tim đang đập loạn xạ trong lòng ngực, tay nó cứ thế mà nắm chặt lấy tay cậu ta... Có khi nó nghĩ nó có còn điều khiển được bản thân mình nữa không nhỉ? Hay nó đang bị ai khác điều khiển mà nó dám chắc người này là một con người có một chút mê...traii!!!!??

.....

Người lạ nhìn cô giáo nói, một tay của cậu ta bây giờ khiêng chiếc bàn, còn tay còn lại nắm chặt tay nó:

- Thưa cô, em khiêng bàn về lớp rồi đây
- Câu nói của cậu ta làm dập tắt mọi không gian yên tĩnh nãy giờ, cô giáo bắt đầu lấy lại vẻ nghiêm nghị của mình và nhìn nó phán:
- Còn Nhiên, tại sao em lại đến trễ
- Dạ...em xin lỗi - Dù đã có chút can đảm nhưng nó vẫn còn sợ
- Em cũng biết là mình có lỗi hay sao. Hôm qua em bị phạt chưa đã ư?

Trong phút chốc nó cảm thấy hoảng sợ trước lời dọa nạt của cô giáo. Chẳng lẽ hôm nay nó lại bị phạt lau dọn cái phòng hội trường đáng sợ đó! Vừa nghĩ thôi nó đã thấy muốn xỉu rồi! Người lạ mặt vẫn siết chặt tay nó và nói:

- Thưa cô, hôm nay cậu ấy bị tạt nước ướt hết người, còn cái bàn học thì bị ai đó đập gãy quăng lên sân thượng không thương tiếc! Bị như vậy cậu ấy còn phải chịu phạt nữa ư?

Bây giờ thì mọi ánh nhìn đều hướng về cái áo khoác trên người nó, chắc ai cũng có thể thấy được bên trong khoác ngoài sang trọng là cái áo đồng phục ướt sũng, nhàu nát một cách thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lần Này Có Hai Người

Nếu nó không tưởng tượng thì lúc này cả lớp đang nhìn nó với vẻ mặt thương hại vô cùng. Cứ y như nó là một con ăn xin tội nghiệp lạc bước vào căn nhà của những người giàu có nhiều lòng hảo tâm... Dĩ nhiên nó rất ghét cái cảnh này nhưng phải cố đứng yên để được cô giáo tội nghiệp mà tha thứ!

- Thôi được rồi, cô hiểu rồi giờ Nhiên cứ ngồi tạm với Tuấn đi. lát nữa cô kêu mấy bạn khênh thêm cái bàn nữa cho em và Tiểu Thiên. Dù sao hôm nay Tiểu Thiên cũng không đi học.

Thì ra tên cậu ta là Tuấn, hình như cậu ta cũng rất được ngưỡng mộ trong lớp. Cứ nhìn nhưng con mắt đang “ngây thơ” ngăm nhìn cậu ta thì cũng có thể đủ hiểu rồi!

Nếu lúc này nó không làm thì cô vừa nhắc tới tên Tiểu Thiên đáng ghét, nếu không phải tại hắn thì nó cũng đâu phải bị như vậy!

- Sao hôm nay Tiểu Thiên không đi học vậy?- Nó hỏi với giọng có một chút tức giận dù đã kiềm nén giữ lắm!

- Hôm nay bạn ấy bị bệnh, thôi được rồi em vào chỗ đi!- Cô giáo trả lời như về chuyện này là cơm bữa rồi nên không có gì phải quan tâm

.....

Nó quay lại, không ngờ nó đã buông tay Tuấn ra từ khi nào, nó không cảm giác được, không có cảm giác buông tay ra...phải chăng vì chưa từng nắm lấy???

Tuấn lúc này cũng không còn đứng cạnh nó nữa mà đã đặt cái bàn xuống chỗ trống cái bàn của nó và tên Tiểu Thiên rồi nhẹ nhàng ngồi vào chỗ. Nhưng cậu ta không dành chỗ ngồi bên cửa sổ của nó giống tên Tiểu Thiên mà ngồi vào chỗ bên cạnh nhường chỗ gần cửa sổ cho nó! Nó cũng bước lại gần cái bàn mới và ngồi xuống chỗ của mình nhưng...sao hôm nay nó không thấy vui khi dễ dàng dành được chỗ như vậy? Mọi tiếng bàn tán lại vang lên:

- Con nhỏ đó mới đến ngày thứ hai mà đã làm quen được hai hot boy thiên thần của trường ta rồi.

- Ghê thật

- Trông cũng đâu có đẹp mấy, ngoại hình bình thường sao lại có sức ảnh hưởng lớn thế.

...

ẦMMMM!!!???

Và dĩ nhiên những tiếng rì rầm im bật khi cô giáo gõ cây thước xuống bàn bắt đầu giờ học. Nhưng những tiếng rì rầm của mấy đứa học chung cứ vang vang bên tai nó. Nó liếc nhìn cậu bạn tên Tuấn ngồi bên cạnh, Tuấn khẽ cười về rất đỗi trí nhưng thấy nó liếc nhìn cậu ấy lại lảng đi và cố gắng nhìn lên bảng.

Tại sao Tuấn có thể mặc kệ những tiếng ồn như thế được? Nó thì không thể chịu được khi nghe đến câu: “Chắc cậu ta có họ hàng gì với mấy người đó nên mới được như vậy!” Đến nước này thì nó không còn tự chủ nổi nữa rồi và...

RẦMMMM

Tiếng đập bàn đó không phải từ thước của cô giáo mà là từ...tay nó. Hình như này giờ nó quên mất mình đang ở đâu... Và dĩ nhiên không cần nói các bạn cũng biết chuyện gì đang xảy ra: Mọi con mắt đều đổ dồn về người vừa làm phát ra tiếng động kinh khủng đó ngay giữa không gian lớp học đang yên tĩnh chính là Ngọc Nhiên của chúng ta. Làm sao có thể diễn tả được tâm trạng lúc này của nó nhỉ? Có lẽ phải nói là rất ngượng, mặt của nó bây giờ đã đỏ như khi ăn ớt, chỉ còn thiếu điều nữa là không biết kiếm chỗ đâu mà núp thôi.

Mặt cô giáo cũng bắt đầu biến sắc trước thái độ và hành động “quá lố” của em học trò mới. Cô quát âm lên:

- Em vừa làm cái gì đó hả? Đi ra hành lang đứng phạt tới hết giờ ra chơi cho tôi.

Nó thật lòng không muốn làm vậy chút nào nhưng hình như cái tay đã không nghe lời nó và bây giờ nó phải chịu hậu quả cho cái hành động đó. Nó cuối rầm mặt bước ra khỏi lớp. Nó nhìn lại cái tay “phản chủ” của mình trong tức giận xen lẫn lo lắng Làn này thì chết chắc rồi! Nhưng nó chột đứng sững lại trước tiếng nói của Tuấn:

- Thưa cô, xin cô cho em ra đứng phạt chung với bạn Nhiên được không ạ?

Cái gì? Nó có nghe nhầm không? Tuấn có bình thường không đây? Nhưng tình hình trước cho thấy thì nó không nghe lầm vì Tuấn đã đứng dậy và nhìn thẳng vào mặt cô giáo nói!???

Cả lớp lúc này xôn xao bàn tán loạn cả lên, còn cô giáo thì không nói, gương mặt cô không còn bình tĩnh nữa, sắc mặt còn tái hơn cả cái màu đỏ son của môi

- Em định chọc cô đó hả?

- Thưa cô em không dám em chỉ xin ra đứng phạt với Nhiên thôi cô ạ! – Tuấn bình tĩnh đáp

- Cô hiểu rồi, thì ra chuyện này là trò của em và Nhiên bày ra. Vậy thì cô không những cho hai em đứng phạt cô còn cho các em sau giờ ra chơi đi ra dọn vệ sinh thêm hai cái toilet nữa kia. Nghe chưa?- Cô giáo nói với giọng đầy nghiến

Nhưng chỉ một phút sau, cô phát hiện mình đang nói chuyện với ai, thế là cô nói thêm:

- Nếu Tuấn chịu xin lỗi cô thì cô không ép em dọn vệ sinh nữa
- Không cần đâu, nếu cô muốn thì tui em sẽ làm.- Tuấn điềm tĩnh đáp

Rồi quay sang nói với nó:

- Chúng ta đi thôi.

Gương mặt của nó bây giờ đang ngơ ngác bây giờ còn ngơ thêm khi Tuấn kéo tay nó và lôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cùng Chịu Phạt

Hai người bây giờ đang đứng ngoài hành lang, có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ sặc sụa cười. Vì một người cái mặt buồn xo, còn người còn lại thì rất vui vẻ khi chịu phạt!!??

- Không ngờ trên đời lại có người như cậu!- Nó tức tối nói
- Tôi là người như thế nào?- Tuấn giả giọng ngây thơ hỏi
- Cậu có bị khủng không vậy? Cậu làm vậy khác nào đưa tôi lên rồi thả tui xuống đâu.
- Tôi giúp cậu vậy sao cậu còn la tui?
- Cậu giúp chỗ nào không thấy chỉ thấy hại trước mặt là được đi dọn vệ sinh cùng cậu thôi
- Thì tui cũng đâu nghĩ tới chuyện bà cô nghĩ tui với cậu âm mưu này nọ đâu. Tui chỉ muốn ra đây nói chuyện với cậu cho cậu đỡ buồn thôi mà.
- Quả thật là cảm ơn cậu nhưng tui không buồn đi dọn vệ sinh
- Nếu cậu không muốn dọn thì tui dọn một mình vậy.
- Vậy thì cậu dọn một mình đi

Nó quay gương mặt tức giận vô tường

- Đây...- Tuấn đang đánh nhẹ vào vai nó

Thấy nó không có động tĩnh gì Tuấn đánh nhẹ một cái nữa rồi ngẩng mặt lên trời nói:

- Đúng là ông trời không có mắt...để cho một người quay lưng...một người ngó...một người đau...một người cười...một người khổ sở...một người thanh thoi...

Nó bật cười khi nghe bài văn chế của Tuấn!

- Đây- Tuấn quay người nó lại đưa đôi mắt thơ ngây nhìn nó- Giúp tôi nhé!

Thật ra thì nó cũng không giận tên này, dù sao hắn cũng có một chút tốt bụng. Vậy là nó gật đầu

- Thiệt sao? Đáng lẽ cậu phải đồng ý lâu rồi mà còn phải cảm ơn tui nữa kia.
- Không thèm cái ơn được đi dọn vệ sinh đâu. Nhà tui tui còn không dọn huống chi là dọn cho trường- Nó lại tức tối đáp.

Mà quả thật ở nhà nó đâu thèm dọn dẹp nhà cửa. Bị ba mẹ la hoài hà!

- Cậu nói thiệt sao? Nhưng cậu dọn phụ tôi đi, tôi đãi cậu đi ăn.
- Thiệt sao? Ăn ở đâu? Nhìn cậu con nhà giàu như vậy ít nhất cũng phải dẫn tui vô nhà hàng đó nha!- Nó bắt đầu đòi hỏi.

- Ủ, nếu cậu thích tôi sẵn sàng dẫn cậu đi ăn nhà hàng.- Tuấn vui vẻ đáp
- Mà cậu tên là Tuấn hả?
- Ủ. Tui tên Hoàng Anh Tuấn. Còn cậu nghe nói mới chuyển tới hả?
- Ủ, tôi từ một vùng biển xa xôi đến đây. Tôi tên Trần Ngọc Nhiên- Nó vui vẻ đáp

Nhật tự nhiên đứng yên sau khi nghe cái tên của nó, mặt cậu ta không có một chút cảm xúc nào! Một chút cũng không có... hay là có nhưng cậu ta không biểu lộ ra đấy thôi!??

.....

Nó quơ tay trước gương mặt ngay đơ đó và cảm thấy rất thú vị

- Đây, nghe thấy tên tôi đẹp quá nên ngơ lun rồi phải không?
- Ủ...bây giờ Tuấn mới lấy lại bình tĩnh- Tui học ở trường này từ hồi cấp hai. Bạn may mắn lắm đó, bạn là người con gái tui nói chuyện nhiều nhất trong trường này đó.

Tên này ngoài cái mặt đẹp trai ra còn có máu tự tin thấy sợ luôn! Nó hất hàm nói

- Không thèm cái vinh dự đó đâu...nếu sớm biết nói chuyện nhiều với cậu mà phải chịu xui xẻo chung với cậu thì tôi không ham

Tuấn đáp trả:

- Không biết ai xui xẻo hơn ai hà nghen!
- Cậu...- Nó không biết nói gì nên đánh trống lảng- Tại sao những người kia không thích nói chuyện với cậu vậy?
- Không phải là không thích mà là vì tôi không thích nói chuyện với họ thôi!- Tuấn tiếp tục tự tin nói
- Cậu là cái thứ chán nhất mà tôi biết đó
- Cậu không biết đâu còn có nhiều người chán hơn tôi nữa kia- Tuấn giới thiệu

À quên, đúng là tên này không phải chán nhất mà còn có tên Phạm Tiểu Thiên nữa chứ! Nếu nói tới độ chán thì không ai bằng hắn! Đã vậy hắn còn lạnh như đá nữa chứ!

- Nhưng nếu chán thì tôi đâu đứng đây chịu phạt với cậu- Tuấn tiếp tục mình oan cho mình
- Thôi đi, cậu không chán thì tại sao lại không nói chuyện với mọi người trong lớp?
- Thì tại họ không đáng để tôi nói chuyện thôi
- Vậy còn tôi?- Nó tròn mắt hỏi, chẳng lẽ nó đáng để nói chuyện sao? Nó cũng là một đứa bình thường như những đứa trong lớp thôi...không tài năng sắc đẹp của không...Hic!! Chắc nó tự ti quá rồi!
- Vì cậu là một người đặc biệt có thể khiến người khác không thể không mở miệng với cậu, có lẽ bạn quá ngốc chăng?

Dám nói nó ngốc ư? Tên này chán sống rồi! Nhưng có lẽ hắn nói cũng có một phần đúng vì mấy đứa chán như hắn với tên Tiểu Thiên nó đều nói chuyện được! Chỉ là toàn nói theo kiểu cãi lộn thôi!??

Nhưng hắn đã nói vậy thì không thể tha thứ Nghĩ như vậy nên nó vừa nói vừa cốc đầu Tuấn một cái đau điếng:

- Cái gì? Cậu dám nói tôi ngốc hả?-

Tuấn cười cười xoa đầu rồi chỉ chỉ vào tay nó nói:

- Đó chính là hành động này, từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ cậu là người đầu tiên cốc đầu mình đó
- Vậy thì bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ lãnh nhận cái vinh dự này mỗi khi cậu ngứa miệng đó nghe chưa?- Tức mình nó ngắt Tuấn thêm một cái rỗ đau
- Thôi...thôi... không muốn cậu nhận đâu!- Tuấn xoa xoa chỗ vừa bị ngắt

Rồi lúc đó tiếng chuông ra chơi cũng vang lên, nó không ngờ thời gian trôi qua nhanh vậy. Cô giáo bước ra khỏi lớp, liếc nó và Tuấn với ánh mắt cực độc ác khiến hai đứa bỗng im bất lại. Rồi khi cô giáo đi mất hai đứa phá ra cười. Không hiểu sao lúc đó nó cảm thấy buồn cười không chịu nổi, chắc lúc đó

tên Tuấn kia cũng có cùng suy nghĩ nên cũng cười chung hoặc tên này thấy người khác cười nên sáng sủa cười. Nhưng lát sau, nó không còn cười nổi vì chuyện dọn toilet.

- Sao lúc đó cậu không xin lỗi cô như vậy thì khỏi phải dọn rồi?

- Cậu giỡn hả? Sao tôi để cậu dọn một mình được? Tôi là người đưa ra đề nghị chịu phạt chung với cậu, nếu vì vậy mà cậu bị phạt nặng hơn thì mình ân hận lắm đó.

Lúc đó Tuấn nói với cái giọng dễ thương không chịu nổi nếu nó là đứa mê trai đẹp thì có lẽ nó chết không kịp thở với câu nói này! Nhưng tiếc cho Tuấn, cái máu đỏ của nó bị mất gần hết rồi nên nó nói:

- Cậu biết nghĩ vậy là tốt.

Nói như vậy thôi chứ làm thì vẫn phải làm chứ! Hai đứa cầm cổ lau toilet chứ sao nhưng hình như cái máu lười trong nó trỗi dậy rồi! Mà mỗi lần nó trỗi dậy thì cái máu đó sẽ làm cho thân thể nó rã rời và không cho nó làm việc, lau được hai cái lavabo nó đã cảm thấy mệt mỏi, có lẽ là “di chứng” của giấc mơ hôm qua!! Tệ thiệt! Nhưng hình như Tuấn cũng không có máu “làm việc” trong người hay sao ý! Nếu không tin thì cứ nhìn tình trạng của hai đứa hiện giờ. Ngồi dựa vào nhau, than thở:

- Cậu sao vậy Tuấn? Lúc nãy cậu ăn nói hùng hổ lắm mà

- Tôi xin thua, từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên tôi phải dọn vệ sinh một như vậy đấy! Mà lại còn dọn ở cái chỗ hết sức dơ bẩn này nữa chứ.

Sau khi câu nói của Tuấn kết thúc, bỗng ở đâu nguyên một đám con gái chạy vào nhà vệ sinh nam hỏi han:

- Cậu có sao không Tuấn, có cần tụi mình dọn phụ không?

Tuấn không quan tâm thân nhiên đáp

- Tôi không sao, các cậu về nhà đi, hết giờ học rồi đó

- Nhưng bọn mình không thể để cậu ở đây dọn dẹp một mình được

- Tôi đâu ở một mình, có con nhỏ này phụ với tôi là được rồi! Về hết đi!- Giọng của Tuấn bây giờ đã trở thành mệnh lệnh. Tất cả mọi người đều quay lưng đi không nói thêm câu nào nữa nhưng trước lúc ra khỏi cả đám đó không quên nhìn nó với ánh mắt căm thù ghê gớm và nó cũng kịp nhận ra một trong số đó là tụi đã tát nước nó hồi sáng!??

- Sao cậu không đồng ý để mấy người đó giúp?- Nó tức giận quay sang hỏi Tuấn khi cả đám đã bỏ đi mất dạng

- Tôi không thích họ

- Cậu không thích chắc tôi thích nhưng có họ chúng ta sẽ đỡ mệt hơn mà!- Nó không ngờ tên này lại kém suy nghĩ đến vậy!- Kêu tụi nó giúp mình cũng đâu chịu thiệt gì đâu

- Cậu không biết à?- Tuấn bắt đầu giải thích- Nếu mình để họ làm cho dù không phải gì nhưng cũng là mang ơn người khác rồi! Mà tôi không thích như vậy

Thấy mặt nó còn bức bối, Tuấn “dụ dỗ”:

- Cậu không muốn đi ăn tối nay hay sao?

- Đúng rồi, nếu muốn đi ăn thì phải tự làm sao tôi có thể quên chuyện quan trọng như thế được! – Nói rồi, nó đứng phắt dậy thể hiện “quyết tâm” rồi cuối xuống làm việc, nó không quên quay sang Tuấn ra lệnh:

- Nay cậu cũng lo làm đi! Trai zô!!

Làm Tuấn giặt mình nhưng cũng vui vẻ cùng nó dọn dẹp cho xong để rồi còn đi ăn nữa chứ!!

.....

Cuối cùng, sau những nỗ lực vượt quá giới hạn, nó cũng đã dọn xong mấy cái toilet kinh khủng, ý quên nó với Tuấn chứ, quên mất cậu ra rồi!! Giọng của Tuấn cũng bắt đầu cất lên:

- Bây giờ cậu về sửa soạn đồ đạc đi, tối tôi sẽ ghé chờ đi

- Ok- Nó nói quay lưng không lời chào và cứ thế thẳng tiến về nhà

Nhưng đường về nó chợt nhớ ra một chuyện quan trọng đó là: tên Tuấn hoàn toàn mù tịt về nhà nó, làm sao hắn có thể tìm ra mà đến chờ nó đi được! Chết rồi!! Đã vậy hắn còn không thèm chạy theo hỏi nó nữa chứ! Chẳng lẽ tên này tính để nó leo cây???!!!

Chương 25: Đi Ăn....

Đưa bộ mặt như đưa đám về tới nhà, nó gặp Thiên Bảo đang tươi cười. Không hiểu sao bây giờ nó lại thấy cậu ta đáng ghét như thế chứ!

- Cậu sao vậy?- Thiên Bảo vẫn chưa biết gì, ngây thơ hỏi?
- Tôi đang bức mình
- Sao cậu lại bức?- Thiên Bảo hỏi với giọng vô cùng quan tâm
- Thì tại có người mời tôi đi ăn vậy mà nuốt lời- Thấy thái độ tức giận của nó làm Thiên Bảo cứ nghĩ người nó đang nói tới là cậu
- Tôi có hứa gì với cậu đâu
- Trời ạ, tôi đâu có nói cậu- Thấy Thiên Bảo như vậy nó thấy có chút vui không còn bức mình nữa
- Tôi đang nói tới một người hôm nay hần hứa với tôi sẽ dẫn tôi đi ăn vậy mà...
- Mà sao?- Thiên Bảo tò mò
- Thì không biết địa chỉ thì làm sao rử- Nó chán nản nói

Đáng lẽ nó phải nhớ tới chuyện này từ đầu để nói với hần rồi chứ! Tức quá đi thôi!

- Hần không dẫn cậu đi thì tôi dẫn được không?
- Thật sao?- Nó mừng rỡ hỏi lại để chắc tin tức mình vừa nghe là đúng

Thiên Bảo khẳng định việc đó bằng một cái gật đầu “chuẩn không cần chỉnh” làm nó quá vui mừng!

- Vậy để tôi lên tắm rửa rồi đi ha?
- Ừ

Nói rồi nó nhanh chóng bước vô nhà tắm, dĩ nhiên Thiên Bảo đang ngồi chờ

Lát sau nó bước ra với bộ váy có thể nói là siêu dễ thương

- Nhìn cậu dễ thương lắm!
- Thật hả? Cảm ơn cậu nha. Đi thôi- Nó nhanh nhẩu tiếng bước
- Nhưng chẳng lẽ cậu định đi xe đạp ư?- Thiên Bảo tròn mắt nhìn nó
- Ừ- Nó ngạc nhiên khi thấy thái độ của Thiên Bảo và...

Rùm...Rùm...Rùm

Nếu nó không lầm thì đó là tiếng lên ga, xe nào đang đứng trước nhà nó thế nhỉ? Nó nhìn ra và...là Tuấn. Sao cậu ta lại biết nhà nó chứ?

Nó nhanh chóng chạy xuống nhà mở cửa để chứng minh người mà nó vừa nhìn thấy ngoài cửa sổ chính là Tuấn chứ không ai khác. Và...đúng thật là cậu ta

- Đây, sao cậu biết nhà tôi vậy? – Nó tò mò hỏi
- Biết thì biết thôi! Nếu là nhà tôi muốn tìm thì chắc chắn sẽ tìm được- Tuấn tự tin đáp
- Cậu sạo vừa thôi- Chắc chắn tên này đã điều tra nhà nó rồi đây! Nếu không thì làm sao hần biết được

- Đi thôi- Tuấn mời gọi

Bây giờ thì nó cảm thấy phân vân quá! Làm sao nói gì với Thiên Bảo đây? Nó nhìn Tuấn:

- Cậu chờ chút nhé tôi vào nhà có chút chuyện- Cho dù muốn đi thì cũng phải nói với Thiên Bảo một tiếng chứ nhỉ? Nó nghĩ vậy rồi chạy thật nhanh lên nhà!

Thiên Bảo lúc này đang nhìn ra cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân của nó, cậu ta liền quay lại

- Ai vậy?- Thiên Bảo tò mò hỏi

- Thì cái người tôi nói mời tôi ăn đấy!- Nó nói giọng nhanh vì không muốn Tuấn đợi lâu

- Nhưng chẳng phải cậu nói cậu ấy không biết địa chỉ nhà cậu mà- Thiên Bảo vẫn tiếp tục hỏi

- Thì ai biết hần, tự nhiên giờ xuất hiện- Nó vừa nói vừa cảm thấy tức tên Tuấn gì đâu...sao hần dám làm vậy chứ!

- Vậy bây giờ cậu định sao?- Cuối cùng Thiên Bảo cũng chịu đi vào vấn đề chính

- Thôi tôi cứ đi với hần, có gì cậu cứ đi ăn trước đi khỏi chờ tôi nhé!- Cho dù bực tên Tuấn đến đâu thì nó cũng đâu thể bỏ qua bữa ăn tối được chứ! Nó nói nhanh trước gương mặt ngây ra của Thiên Bảo, nhưng nó cũng chưa kịp thì mặt cậu ta như thế nào thì nó đã quay lưng và chạy nhanh xuống nhà. Thiên Bảo ở lại và nhìn theo bước chân nó, đến khi nó đi khuất cậu ta mới thốt lên một câu

- Cậu đừng đi

Nhưng câu này lại chẳng tới được tai nó vì nó đã đi xa quá rồi!

Nó đã ra tới nơi Tuấn đang đứng đợi và nó phát hiện ra một chuyện khác đó là Tuấn đi xe máy. Đúng là ban đầu nó đã thấy Tuấn đi xe máy nhưng thực sự nó chưa nghĩ gì nhiều về chuyện này vì có chuyện khác đó là tại sao cậu ta lại tới đây nhưng bây giờ thì đã đến lúc nghĩ một chút rồi đây!

- Nhưng sao cậu lại là xe gắn máy

- Không lẽ cậu muốn đi xe đạp

- Nhưng đi xe tayga chưa đủ tuổi quy định là bị bắt đó

- Cậu mơ hả? Sao có thể bị bắt được? Tôi với cậu ăn mặc thế này không ai nghĩ là học sinh đâu

- Ủ ha, cậu nói cũng đúng

Không tin thì cứ nhìn thử đi: Tuấn đang mặc một cái áo sơ mi, quần jean nhìn rất già dặn không thể nghĩ là chỉ mới học lớp 10. Vậy là nó “ngoan ngoãn” lên xe, không kì kèo gì hơn!

Thật không may hôm nay nó lại mặt nên khi xe chạy thì cảm thấy rất lạnh. Hình như đoán được suy nghĩ của nó, Tuấn bình thản nói:

- Nếu bạn thấy lạnh thì ôm chặt tôi đi- Sao bây giờ nó thấy tên này đều thể không biết

- Không thích- Nói nói giọng bực tức

- Nếu không ôm chặt tôi tăng tốc đó nha?- Quá đáng! Sao hần có thể nói như vậy được chứ?

- Chết tôi cũng không ôm đâu

Bất ngờ, Tuấn tăng tốc thật làm nó xuyt té ngã ra đằng sau luôn, nếu nó không ôm chặt lấy cậu ta thì đã té rồi! Mà...tại sao nó lại ôm chứ? Nó vừa nói có chết cũng không ôm cơ mà! Chắc chỉ do bất ngờ thôi và bây giờ nó cũng bất ngờ tha tay ra khỏi eo Tuấn mà thay vào đó nó đưa tay lên bá vào vai cậu ta

- Sao hả? Cậu nói có chết cũng không ôm cơ mà?- Tuấn vừa nói vừa cười

- Đó chỉ là do bất ngờ thôi- Nó cãi chính

- Chỉ là bất ngờ thôi ư?- Hần tự nhiên đột ngột hỏi lại

- Đúng vậy- Đã vậy nó sẽ khẳng định cho hần biết luôn

Tự nhiên Tuấn im lặng, cậu ta không nói gì nữa và cứ thế mà chạy tiếp. Tốc độ bây giờ của Tuấn rất chậm không còn nhanh như lúc nãy nữa nó có thể thả tay ra khỏi vai cậu ta cũng được nhưng nó không thả...nó không muốn cậu ta buồn thêm..

Chương 26: Bất Ngờ

Thời gian cũng trôi qua, chiếc xe dừng bánh ở một nhà hàng sang trọng, rồi cậu làm một hành động mà nó không ngờ được đó là cúi xuống nhất bổng nó lên bẻ vào trong, mọi người trong nhà hàng đều nhìn vào cả hay làm nó vô cùng ngượng chỉ còn biết nép mặt vào trong áo Tuấn. Nếu ở đây không phải đồng người là tên này đã ăn nện rồi! Nhưng hình như hắn không tỏ vẻ gì là ngượng ngùng cả mà ngược lại cười rất vui. Làm cho nó không thể không nghĩ tên này đã làm chuyện này vài lần rồi! Có lẽ hắn sẽ ngừng ở một bàn ăn đồng người nào chẳng...? Nhưng Tuấn không ngừng lại đâu cả, hắn bẻ nó vô một phòng ăn trống, chỉ có hai chiếc ghế dành cho hai người trên bàn có một bình hoa, một chai rượu và hai cái ly. Cuối cùng, hắn cũng chịu đặt nó xuống một cái ghế, còn mình thì ngồi vào chiếc ghế đối diện. Nó vẫn còn chưa hết ngượng vì chuyện lúc này! Nhưng nói gì thì nói cũng phải xử tên này cái đã! Nó chưa đợi Tuấn ngồi được xuống ghế thì đã chạy qua chỗ cậu ta và chỉ thẳng vô mặt:

- Lúc này cậu giờ trò gì vậy
- Tôi có giờ trò gì đâu!- Tuấn vẫn giờ cái giọng ngày thơ đáng ghét đó ra nói nhưng nó không dễ siêu lòng như vậy đâu!
- Cậu bẻ tôi vô đây mà không phải giờ trò hả?
- Thì cậu kêu tôi dẫn đi ăn tôi dẫn đi nè, trò gì ở đây?
- Thì trò bẻ bồng của cậu đó
- À, thì ra cậu nói chuyện đó hả?
- Không nói chuyện đó chứ chuyện gì?- Đúng là tên này vẫn còn giả nai với nó đây
- Thôi cậu đừng nóng có gì cho tôi xin lỗi

Tên này nói gì vậy, làm cho đã rồi chỉ cần một câu xin lỗi là qua ư? Không tin nổi nó lại quen với loại người này!

- Nếu cậu biết là có lỗi thì tại sao lại làm?
- Vì tôi thích, nếu bẻ tôi vô đây để xin lỗi thì tôi chấp nhận
- Cậu... cậu thật quá đáng!- Nó hét toáng lên, có lẽ cả cái nhà hàng đều nghe trước sức công phá quá mạnh của lời nói. Nếu nó mà có mặt ở ngoài thì chắc sẽ được thưởng thức bao nhiêu là ánh nhìn soi mói của mọi người xung quanh! Kể ra chắc tên Tuấn này cũng lường trước chuyện đó nên mới chọn căn phòng trống này!
- Cậu cứ xem là vậy đi, giờ thì hãy làm ơn ngồi xuống, cậu tới đây để ăn mà, không lẽ vì chuyện nhỏ nhặt này mà cậu bỏ về làm tôi mất mặt.

Tên này nói cũng có lý, đúng là không những mất mặt hắn mà cả nó cũng mất mặt nữa chứ! Nghĩ vậy! Nó đành tha cho Tuấn một chút, ngày mai nhất định xử tội cậu ta

- Tại vì xung quanh đây nhiều người nên tôi mới tha cho cậu thôi! Ngày mai đi học biết tay tôi!

Vậy là nó về chỗ ngồi xuống không để ý đến bộ dạng đang sợ sệt của Tuấn! Người phục vụ đã mang đồ ăn đến. Quả là hấp dẫn, nào là cua, ghẹ rồi thịt gà, nhiều đến nỗi khiến nó lất mắt

- Tất cả những thứ này là của chúng ta sao?
- Tất nhiên rồi. Cậu cứ ăn thoải mái đi. Hết thì kêu thêm
- Trời ạ, còn có thể kêu thêm sao?
- Ừ
- Cậu tưởng bụng tôi không đầy sao mà bắt ăn nhiều vậy?
- Cậu không thích ăn nhiều như vậy sao? Thế thì đề tôi kêu phục vụ đổ bớt đi
- Khoan đã- Nó vội ngăn cản- Nếu không hết thì tôi có thể mang về được không?

- Được chứ, cậu có thể kêu thêm mạng về cũng được- Nhật vui vẻ đồng ý

Nó nuốt nước miếng và nhớ tới Thiên Bảo, chắc cậu ấy mà thấy những đồ ăn này sẽ thèm lắm đây. Thế rồi nó không thể nói chuyện lâu hơn vì cái bao tử đã kêu sùng sục.

- Tôi ăn đây- Nó mỉm cười thoải mái nhìn Tuấn rồi cầm cúi ăn. Đúng là ngon thiệt! Nó cố gắng ăn ngấu nghiến như sợ thức ăn sẽ biến mất vậy. Được 15 phút sau, nó quay lên nhìn Tuấn! Chắc bây giờ cậu ta đang ăn say mê chứ gì! Nhưng nếu nó cứ cúi xuống ăn mà không nói gì hình như hơi kì! Vậy là nó ngược lên nhìn Tuấn định hỏi thấy đồ ăn ngon không thì...thật ngạc nhiên! Làm sao mà hân vẫn chưa cầm đũa chứ! Đã vậy hân còn nhìn chằm chằm vào nó nữa

- Cậu sao vậy? Sao không ăn? Bộ thức ăn không hợp khẩu vị hả?

- Tôi xin lỗi, không phải. Nhưng cậu ăn đi cậu ăn xong rồi tôi ăn, trước những người có tinh thần ăn uống đặc biệt như cậu tôi không tài nào nuốt nổi.- Nói rồi Tuấn mỉm cười, hình như cậu ta đang cố gắng để không phải cười sặc sụa! Hay là tên này mời nó đi ăn chỉ để thấy nó ăn để làm trò hề thôi nhỉ?

- Cậu không ăn thì tôi cũng không ăn nữa.- Biết Tuấn đang chọc mình nó cố làm cứng nhưng quả thực nó rất muốn ăn tiếp. Hy vọng Tuấn sẽ không cố gắng hơn mà đòi về thì chắc nó tiếc đứt ruột quá!

Hên là Tuấn hiểu ý nó hay sao mà tự nhiên xuống nước năn nỉ:

- Thôi cậu cứ ăn tiếp đi, tôi ăn là được chứ gì

Nói rồi Tuấn cũng cúi xuống ăn mà không nói gì thêm. Vậy là nó lại được dịp vui vẻ tiếp tục ăn.

Dĩ nhiên là không ai có cái dạ dày không đáy mà chứa hết đám thức ăn “khổng lồ” trên bàn. Nó cũng vậy, dù đói nhưng bây giờ sức chứa của cái bụng nó đã tới giới hạn. Còn Tuấn thì đã không thể nuốt nổi cách đây một tiếng rồi. Chỉ còn nó cứ cố gắng cầm cự ăn tiếp nhưng bây giờ phải nói là không thể. Lúc mới bắt đầu ăn là sáu giờ mà bây giờ đã tám giờ rồi, Tuấn không thể không khâm phục về “sức chứa” của nó! Chỉ cần nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của cậu ta bây giờ là biết!

- Cậu thật tuyệt vời! Tôi thiết phục trước tài ăn uống của cậu đó!

- Thật sao?- Nó nói nhưng cũng muốn thờ không ra hơi

- Thật mà! cậu còn muốn ăn tiếp không?- Tên này đúng là không buông tha cho nó! Tiếp tục mời gọi!

- Thôi đủ rồi! Tôi chịu! Nếu tốt thì cậu gói ghém ít thức ăn còn lại cho tôi đem về là được rồi.

- Ủ, vậy để mình kêu phục vụ chuẩn bị rồi mình đi chơi tiếp ha?

- Đi đâu?

- Thì cứ đi đi rồi biết

- Đi đâu thì đi bây giờ cho mình vô toilet cái đã

- Ủ vậy mình đem đồ ra xe chờ bạn trước ha?

- Ủ

Nói rồi, Nó lật đật chạy vô toilet. Thật ngại quá! Bây giờ nó vô nhiều rồi thì cũng phải xả ra chứ!

.....

Lát sau Nhiên bước ra với cái bụng có thể nói là vừa vặn, Nhưng...

Chợt có người chạy vô, đó là...một thằng con trai ư? Nó chưa kịp nói gì thì người đó đã bịt chặt miệng nó rồi kéo nó vô một phòng trong toilet nữ rồi khoá chặt cửa lại, người đó là.....

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc Trốn Chạy

Nó trợn mắt nhìn con người đang bị chặt miệng mình. Tại sao? Tại sao hắn lại làm như vậy chứ? Sao hắn lại ở đây?- Phạm Tiểu Thiên. Những câu hỏi thắc mắc cứ chạy lòng vòng trong đầu nó, tên Tiểu Thiên vẫn chưa chịu thả tay ra. Hắn nhìn nó rất lâu với ánh mắt đau khổ và đau đớn! Sao nhìn hắn có vẻ khác thế nhỉ? Nếu nó không làm thì nhìn hắn rất thảm hại như là...hắn...vừa mới đi đánh nhau ở đâu về đấy! Rồi lát sau hắn bắt đầu đưa tay lên miệng khẽ nói “Suyt”. Tuy không hiểu gì nhưng nó vẫn gật đầu ra vẻ đồng ý, có lẽ chỉ làm như vậy thì hắn mới thả nó ra. Đúng thật! Tiểu Thiên từ từ thả tay ra, tiếp tục thì thầm:

- Tôi đang bị truy đuổi

- Nhưng tại sao?

Nó định đưa ra một tràng dài những câu hỏi thì đã bị Tiểu Thiên chặn lại:

- Chuyện dài lắm, bây giờ thoát khỏi đây cái đã

Rồi tiếng mấy người bên ngoài vọng vô, làm nó muốn nín thở

- Tụi mày tìm kĩ chưa?

- Rồi đại ca, chỉ còn cái toilet nữ này là tụi em không dám vô thôi

- Mày ngu quá, tao dám chắc nó đang trốn trong đó chứ không đâu cả

Đúng là tên Tiểu Thiên này đang bị truy đuổi thật và không phải chỉ một người mà là rất nhiều người thì phải? Và nếu nó không làm thì giọng nói mà nó vừa nghe chính là giọng của tên đại ca hôm bữa nó cho ăn một đòn võ! Nó vừa nghĩ vừa quay sang nhìn Tiểu Thiên. Hắn lúc này hình như...đang yếu đi. Có lẽ hắn bị đánh nhiều lắm hay sao mà cái áo sơ mi trắng ở trong bây giờ đã nhuộm đỏ máu. Chắc bây giờ nó chỉ thấy cái áo đen ở ngoài mà không nhìn đến cái áo trong! Híc!! Đã vậy rồi thì phải tìm cách thoát thân thôi, nếu bị phát hiện thì không chỉ tên này mà cả nó chắc cũng sẽ như đòn với tụi này quá! Nếu nó không làm thì tụi này rất đông và nó cố gắng nghĩ ra một kế hoạch và rồi một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu nó, một cách mà nó đã từng xem trên tivi

- Tiểu Thiên, bây giờ tôi có một kế hoạch này, nhưng cậu phải nghe lời tôi đó!- Tôi nhìn tên Tiểu Thiên, ít nhất hắn phải đồng ý hợp tác thì mới có thể thực hiện được.

Và hắn gật đầu, nó nói tiếp:

- Chỉ cần không nhìn thấy cái chân cậu là được rồi chứ gì? Vậy cậu lên đi! Tôi công cậu- Nó nói giọng oai hùng chưa từng có!

Hình như Tiểu Thiên có cảm thấy hơi ngượng nhưng trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc này hắn không thể không đồng ý và hắn khẽ gật đầu, rồi cả hai nhanh chóng tiến hành kế hoạch, nhưng có lẽ không suông sẻ cho lắm vì tên Tiểu Thiên rất nặng. Nếu so số kí với nhau không biết nó thua hắn bao nhiêu nhưng tình hình là không thể nào công nổi. Nhưng không biết làm sao nó cũng đã cố gắng nhấc được Tiểu Thiên khỏi mặt đất trong nỗ lực đã vượt quá giới hạn. Tên Tiểu Thiên có vẻ không sung sướng gì mà theo như nó thấy thì hắn đang đau đớn chắc một phần vì vết thương chằng? Nhưng hắn phải cố gắng chịu đựng thôi nếu như hắn muốn thoát...

Ở ngoài, lúc này nó có thể nghe rõ mồn một tiếng nói của tên đại ca:

- Tụi bây coi nó có trốn trong mấy phòng vệ sinh không?

- Nhưng làm sao kiểm tra hả đại ca?- Tên đàn em nói giọng nhút nhát

Nhưng tên đại ca thì không sợ hãi chút nào:

- Thì mày cứ cúi xuống nhìn từng phòng coi chân từng người

- Vâng, thưa đại ca- Tên đàn em tuân lệnh và hắn bắt đầu cái hành động quá đáng đó là đi nhìn xuống từng phòng trong nhà vệ sinh, mà cái nhà vệ sinh này thì có bao nhiêu phòng đâu, theo nó thì từ 8 đến 10 là cùng và có lẽ hắn sẽ nhanh chóng nhìn vào cái phòng của nó

Và đúng là như vậy, tiếng bước chân đang dần dần tiếng lại gần căn phòng của nó. Nó toát cả mồ hôi nhìn Tiểu Thiên, hắn đã vô cùng kiệt sức, trong khoảng khắc đó một giọt máu lăn dài và rơi xuống đất trong hơi thở mệt mỏi...

Dù là bất ngờ nhưng nó đã vội lấy chân đạp lên giọt máu đó, hên là vừa kịp lúc tên đàn em cúi xuống nhìn. Lúc này, mồ hôi của nó và hắn đã hòa và nhau, à không, có lẽ có cả máu của hắn nữa và hắn cứ tuột dần...tuột dần khỏi người nó. Đến lúc chân hắn chạm đất cũng là lúc tên đàn em kia đã đi khỏi. Thật là không gì may mắn bằng! Và có vẻ như là tên đàn em đó đã chạy tới báo cáo với tên đại ca:

- Không có thằng đó chỉ có một đứa còn gái trong cái phòng kia thôi thưa đại ca

Tên đại ca bắt đầu giờ giọng quát tháo:

- Đúng là một lũ ăn hại, biết đâu nó với con nhỏ trong đó hợp tác lừa chúng ta thì sao? Mày cứ canh ở đây đi, khi nào chỉ thấy con nhỏ trong đó ra một mình thì rút

- Nhưng đây là toilet nữ mà đại ca, ở trong này ngoài lỡ bị kêu biến thái thì sao?- Tên đàn em nói trong sợ hãi, chắc hẳn cũng nằm trong top những người sợ phụ nữ của thời đại!

Còn tên đại ca thì không nằm trong top đó, hẳn tiếp tục ra lệnh:

- Mày cứ ở đây cho tao, hôm nay nhà hàng không nhiều khách đâu. Tao đi xem xét một vòng nữa rồi quay lại

Nó tròn mắt nhìn Tiểu Thiên, ai ngờ tên đại ca đó thông minh quá trời luôn, bây giờ chỉ còn nước đi ra chiến đấu chứ sao! Dù sao bây giờ chỉ còn mình tên đàn em ở ngoài, với tài nghệ võ công của nó dư sức đánh lại.

- Tôi đi ra xem tình hình đây, cậu cứ ở đây đi

Tiểu Thiên khẽ gạt đầu và nó nắm cái chốt cửa vận thật mạnh nhưng trước đó Tiểu Thiên đã nắm tay nó lại, khiến nó giật mình và theo phản ứng nó quay lại.

- Cận thận- Tiểu Thiên nhẹ nhàng nói, lời nói này...không còn lạnh lùng nữa và...nó có thể cảm nhận sự quan tâm thật sự trong lời nói của hắn nhưng nó không còn thời gian nữa nó chỉ gạt đầu rồi bước ra khỏi phòng, tên đàn em nhìn thấy nó bước ra một mình thì hoảng loạn định bỏ chạy, hắn quay lưng và nó khẽ vui mừng vì đã đuổi được hắn mà không cần phải động thủ. Nó định sẽ đợi tên này đi rồi lòi Tiểu Thiên ra nhưng hắn đã nhìn thấy nhưng vệt máu dài trên cái váy đầm của nó và trong tic tắc hắn quay lại..

- Thằng đó đang ở trong căn phòng mày mới đi ra phải không?

Nó không trả lời, nhưng hắn cũng cố gắng bình tĩnh nhấn nút gọi cho tên đại ca:

- Đại ca ơi thằng đó đang ở trong cái toilet...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Vệ Sĩ Bất Đắc Dĩ

Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã nằm ngay lại chỗ vì cú đá bất ngờ của nó. Nó nhanh chóng vào lại căn phòng Tiểu Thiên đang trốn lòi cậu ta ra rồi đi ra khỏi nhà hàng bằng cửa sau. Nó không biết mình đã bỏ quên một người đang chờ đợi nó và chỉ cách nó chừng vài thước...

.....

- Cậu nặng thiệt đó- Cuối cùng nó cũng đã đưa Tiểu Thiên ra khỏi nhà hàng một cách an toàn, vừa thở dốc nó vừa nói

- Tôi nặng mà cũng có người công được tôi đó- Tuy đã quá kiệt sức nhưng Tiểu Thiên cũng cố gắng mỉm cười

- Tui cứu cậu mà cậu nói vậy nghe được hả?- Nó tức giận trước thái độ đó của Tiểu Thiên, sao hắn có thể nói như vậy với ân nhân của mình được chứ!

- Tui không kêu cậu cứu- Tiểu Thiên cũng tức giận nói

- Cậu...cậu đã kéo tôi vô trong đó chứ không ai hết, vậy mà cậu còn nói vậy được hả? Biết vậy tôi đã để cậu trong đó cho bọn kia xử đẹp rồi!- Sao trên đời này lại có một người vong ơn bội nghĩa như tên này chứ! Nhưng nó cũng không khỏi tò mò trước thái độ của Tiểu Thiên nên nó buộc miệng hỏi

- Sao bọn người đó lại đuổi đánh?

Ai ngờ cậu ta lại trả lời một câu vô cùng thiếu tế nhị

- Cậu không cần biết, tôi muốn biết cậu có đồng ý làm vệ sĩ cho tôi không thôi?

- Trời ạ sao giờ phút này cậu còn hỏi chuyện này- Nó không tin là ở trong tình trạng này hắn có thể đưa ra nhưng câu hỏi cần thời gian suy nghĩ đến vậy và nó im lặng

Nhưng hắn không buông tha

- Nếu cậu không chịu thì đi về đi, tôi ở đây một mình được rồi

- Vậy tôi về đây!- Nó bực bội đáp trả và bỏ đi một mạch

Nhưng nó không thể đi được lâu thì đã quay lại vì nghe tiếng ngã bắt ngờ của hắn. Cũng không biết tại sao nhưng nó cảm thấy lo lắng cho hắn, có lẽ vì lương tâm của một con người không cho phép nó bỏ đi chẳng? Và nó đã chạy đến bên chỗ hắn nhưng hắn vẫn còn cố chịu đựng không chịu để nó đỡ dậy:

- Nếu cậu không chịu thì đi đi tôi không muốn mang nợ cậu!- Thì ra là vì hắn sợ mắc nợ nó nên mới nói như vậy

- Vậy tôi làm vệ sĩ cho cậu là được rồi chứ gì!

Trong khoảng khắc nóng giận nó đã nói ra một câu mà khiến nó có thể hối hận nhưng hiện giờ nó không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, nó diu hắn đứng dậy rồi nói tiếp:

- Để tôi đưa cậu vô bệnh viện

Nhưng hắn lắc đầu:

- Không...có chết tôi cũng không vô đó đâu, cậu...đưa tôi về nhà đi

- Vậy nhà cậu ở đâu- Nó không biết tại sao nhưng hiện giờ có lẽ làm theo hắn là tốt nhất

- Ở số 40... đường...

Nói xong hắn ngã gục lên lưng nó và chìm vào giấc ngủ trong hơi thở không đều đặn chút nào! Nhưng cũng may vừa kịp lúc có một chiếc taxi đi ngang qua và nó diu hắn lên xe chứ không chắc nó phải công hắn nữa thì chắc chết quá!

.....

Nó đã kêu taxi chở hắn về đúng địa chỉ, nhưng nó nhưng nó phát hiện căn nhà mà hắn chỉ tới chỉ có mình hắn ở vì bấm chuông hoài không thấy ai mở cửa. Sau đó nó thấy cửa khóa ngoài. Vì vậy rất có thể chìa khóa nằm trong túi hắn vì vậy nó đã thọt tay vào túi hắn để lấy chìa khóa rồi mở cửa. Công hắn vào nhà trong khổ sở nhưng nó cũng cảm nhận được từng hơi thở mệt nhọc không phải của nó mà của Tiểu Thiên. Ở nhà một mình chắc hắn cô đơn lắm, nó đã từng như vậy nên có thể hiểu được mặt dù chỉ trong một ngày vì bây giờ đã có Thiên Bảo sống chung nên sự cô độc đó cũng giảm đi phần nào. Căn nhà tuy rộng và đẹp nhưng rất trống trải, nó mở cửa phòng ra, rồi nhẹ nhàng đặt Tiểu Thiên lên giường, căn phòng rất sang trọng. Nó thử mở một cái tủ để tìm thuốc cho hắn thì giật mình khi trong tủ toàn tiền, rất nhiều tiền. Nếu nó là đứa tham lam thì tiền này chết chắc! Nhưng không lẽ hắn không sợ mà nói địa chỉ nhà với nó sao? Có thể tên này là một kẻ tin người quá đáng chăng? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng nó vẫn đóng tủ lại và mở cánh tủ khác, trong tủ này cũng vậy chỉ toàn thấy tiền thôi. Cũng may trong cái học tủ cuối cùng lại có thuốc và băng rất nhiều. Nó cầm lại giường thay cho hắn. Cởi cái áo sơ mi ra! Trời ạ! Không thể tin được sao hắn có thể bị những vết chém khủng khiếp đến như vậy, mới nhìn thôi nó đã thấy đau đớn thay cho người bị rồi huống chi là hắn! Để xem nào! Những vết chém đầy máu và những vết bầm tím nó lấy thuốc bôi lên tất cả nhưng nó làm sao bôi được con đau hắn đang phải chịu đựng. Con đau về mặt tinh thần!??

- Ngọc Nhi!??

Cái tên phát ra từ miệng hắn, không biết làm sao nhưng nó bỗng như ngàn mũi dao đâm sâu vào tim nó làm nó đau muốn ứa nước mắt nhưng nó cũng kịp kiềm chế bản thân vì nó đã tự nhủ với mình sẽ không khóc nữa từ sau cái kí ức đó. Nó tiếp tục bôi thuốc và băng bó vết thương cho hắn. Chắc hắn đã bị đánh đập tàn nhẫn lắm mới ra như vậy, chưa kể những vết sẹo của quá khứ trên người. Nếu tính tất cả thì hắn có hơn chục vết chém!???

Cuối cùng công việc băng bó đã xong, nhưng bây giờ nó không biết nên về hay ở lại, tình trạng này của hắn rất cần người chăm sóc. Nó đã định bước ra cửa và quay về nhưng không hiểu tại sao nó không đành lòng! Vậy là nó quyết định ở lại, có gì ngày mai nó sẽ về sớm đi học. Nghĩ vậy rồi nó lục túi quần Tiểu Thiên lấy điện thoại gọi số điện thoại bản nhà mình báo cho Thiên Bảo.

- A lô! Thiên Bảo hả? Nhiên nè!

- Cậu đang ở đâu vậy?

- Tôi đang ở nhà một người bạn

- Nhà bạn cậu ở đâu để tôi đến đón cậu về?

- À... Không cần đâu... Tụi tôi... hôm nay ăn tiệc...Nên mình muốn ở lại nói chuyện tâm sự với người bạn đó, có gì sáng mai tôi sẽ về sớm!! – Không biết vì sao nó phải nói dối như vậy, có lẽ vì không muốn Thiên Bảo lo lắng?

- Cái gì? Cậu muốn ở lại hả? Cậu về đi! Tôi...tôi có chuyện này...- Thiên Bảo nói trong giọng hoảng hốt rồi van xin

- Không được đâu mình muốn ở lại. Vậy ha! Mai tôi sẽ về sớm mà, yên tâm! Bye!

Nó tắt máy nhưng vẫn còn kịp nghe câu nói cuối cùng của Thiên Bảo khiến nó không khỏi lo lắng.

- Nếu cậu không về thì đừng hối hận. Tôi...

Nhưng nó đã quyết định ở lại rồi thì có bắt ép nó cũng sẽ không về đâu. Tiểu Thiên vẫn ngủ, lúc ngủ hắn đúng là thiên thần với gương mặt thánh thiện làm

sao! Không ngờ khuôn mặt này sau khi thức giấc lại là một lạnh lung giống như một ác quỷ. Nó say sưa ngắm nhìn khuôn mặt của Tiểu Thiên rồi chìm vào giấc ngủ...

Nó đâu ngờ là đầu đó cách căn nhà này vài cây số, là nhà nó có một người đang đầu đón vì cô bé và vì...

Còn xa hơn nữa cũng có một người đang lo lắng tìm kiếm nó...!!??

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Con Sốt Bất Ngờ

Một bàn tay xuất hiện... bàn tay ngày càng tiến lại gần nó...và khi bàn tay đó xuất hiện chỉ còn cách nó chừng một mét, nó đã nhận ra con người đó...không ai khác chính là Nu...Nu đã cao hơn nó rất nhiều...Nhưng tại sao gương mặt cậu ấy không hề thay đổi. Nó cố gắng nhìn kĩ hơn nhưng càng cố nhìn, gương mặt đó đang mờ nhạt dần...đến lúc nó không còn nhận ra gương mặt Nu nữa...thì cũng là lúc cả người cậu ấy biến mất!!??...

Cảm giác bây giờ của nó chỉ là nóng toàn thân, sức nóng đó làm nó không muốn mở mắt ra mặt dù cảm nhận được có một ai đó đang lay người nó, nhưng tất cả chỉ là bất lực vì chính nó còn bất lực với bản thân mình không thể nào mở mắt nổi!

Đĩ nhiên, người đang lay nó không ai khác chính là Tiểu Thiên.

- Cậu có chịu dậy không hả? Cậu đề tui muốn ná thờ rồi nè

Quả thật lúc này nó đang nằm ngủ say sưa trên người Tiểu Thiên đã vậy còn ôm chặt hân như sợ nếu buông ra thì hân sẽ đi mất. Tiểu Thiên đành dùng tay đẩy nó sang một bên nhưng nó vẫn không tỉnh và hân phát hiện ra nó đang ra mồ hôi rất nhiều, hân vội sờ nhẹ lên trán nó...rồi vội rút tay lại vì...trán của nó lúc này đang nóng hổi

- Chết rồi con nhỏ này bị sốt rồi. Giờ làm sao đây?

Tiểu Thiên lúc này đang ở trần với những lớp băng quấn khắp người. Nhưng cũng cố gắng đứng dậy đi kiếm thuốc cho nó, cũng may trong nhà hân có rất nhiều thuốc do hân sống một mình nên đã mua sẵn để có thể tự chăm sóc cho mình. Nó bị sốt rất cao, với một người bình thường sốt 40 độ đã là quá rồi. Nó lại sốt tới 40 độ rưỡi, Tiểu Thiên cầm cái nhiệt kế lắc đầu.

- Hôm nay cậu phải nghỉ học một bữa thôi sốt tới cỡ này cơ mà!

Tiểu Thiên lấy thuốc cho nó uống rồi dùng khăn ướt lau trán cho nó! Nếu mọi người trong lớp mà biết chuyện này chắc không biết có bao nhiêu người siu vì shock! Còn nó, bây giờ đang sốt nên không hay biết gì! Mà có biết thì nó sẽ nghĩ chuyện này là đương nhiên vì hân đã chịu ơn nó thì phải làm cái gì trả ơn chứ! Mà nghĩ lại thì: Ai bảo ác quỷ không thể thành thiên thần chỉ cần có tình thương thì không gì không thể cả.

Nó mơ màng mở mắt ra, gương mặt ngây thơ của nó lúc này khiến ai có thể hiểu được là nó chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình, chỉ thấy đầu như búa bổ. Còn cái khăn trắng ướt không biết từ khi nào đã có sẵn trên đầu nó! Nó nhìn xung quanh vẫn chưa hiểu gì? Mà chỗ này đâu phải nhà nó chứ! Ánh mắt nó xoay quanh nhưng bức tường rồi ngừng lại chỗ Tiểu Thiên. Nó và hân cứ nhìn nhau và nó nhớ ra, nó nhớ ra tất cả những chuyện hôm qua, cả chuyện nó quyết định ở lại nhà tên này để chăm sóc cho hân, nhưng nó không làm sao nhớ nổi như thế nào mà bây giờ nó đang nằm trên giường hân còn hân thì đang ngồi nhìn chăm chăm nó như sinh vật lạ mới xuất hiện!

- Cậu tỉnh rồi à

Hân mở miệng hỏi, nó thực sự bất ngờ khi tên này có thể chủ động hỏi như vậy!

- Ủ, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tôi

Nó đang định hỏi tại sao nó lại nằm trên này thì không hiểu sao không dám hỏi nữa vì dù sao đây cũng là giường hân, không lẽ tự nhiên hỏi tại sao tôi lại nằm trên giường cậu? Thì quả là vô duyên không chỗ nói!

Nhưng tên Tiểu Thiên hình như không biết hai từ này, hân nói không suy nghĩ, mà chắc hân có nghĩ mà nó không biết đó thôi!

- Tôi đã bế cậu lên đó đó

Nó tròn mắt trước câu trả lời của hân và nó đưa ra giả thuyết ngay lập tức đây là một lời nói dối cực kì trắng trợn!

- Cậu nói dối, làm sao cậu có thể...

- Tôi chỉ là không muốn cậu chết ở nhà mình thôi

Hắn vội cướp lời một cách đầy khiếm nhã!

- Không muốn tôi chết trong nhà thì đưa tôi ra ngoài đường cũng được mà!- Mặc dù có chút biết ơn tên đã giúp đỡ mình nhưng nó vẫn không thể chịu được cái điệu khinh người của hắn!

- Tùy cậu thôi, cậu về được rồi đó- Chất giọng lạnh lùng của tên này vẫn không thay đổi và hắn còn đáng ghét hơn khi mở miệng đuổi nó về!

- Nếu cậu đã nói vậy thì tôi đi đây- Đang mệt mỏi nên nó không muốn cãi lộn với tên này nữa, dù sao hắn cũng đã chăm sóc cho nó. Mặc dù chỉ với cái lý do vô cùng đáng ghét là không muốn nó chết ở nhà hắn mà thôi! Nó đứng dậy với một cơ thể mệt mỏi hơn bao giờ hết! Đầu óc nó bây giờ chỉ có hai từ có thể diễn tả được chính là “quay cuồng”! Vừa mới đứng dậy khỏi giường và thử bước đi một bước thôi nó đã có cảm giác mình đã đi hết hàng chục cây số. Nó không còn đủ tỉnh táo để giữ thăng bằng cho cái cơ thể giống như là mất hết sự sống! Vậy là cứ như thế nó từ từ... từ từ ngã xuống như người lính chiến đấu ngoài sa trường ngã xuống vì ăn phải một phát đạn của địch. Chỉ khác một điều là không có tên địch nào bắn nó mà nó tự bắn vào bản thân mình! Nó tự bị bệnh để rồi tự ngã xuống! Trong tích tắc nó tưởng toàn bộ cơ thể mình ngã xuống sàn... thì...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hợp Đồng Vệ Sĩ

Nó mơ màng trong cảm giác nửa thực nửa ảo, cơn sốt đã làm nó không còn ý thức được những chuyện xung quanh nữa! Nó cố gắng mở mắt ra, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra từ nãy tới giờ... Chẳng phải là lúc nãy nó đã té xuống sàn rồi hay sao? Nhưng sao nó chẳng có chút cảm giác đau đớn gì, chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể mình đang nằm trên không khí nhưng đầu và chân được đỡ bởi một cái gì đó... Bây giờ khi nhớ lại, nó chỉ có cảm giác tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nó cố gắng hết sức lực mở toàn bộ mắt ra... thì nó bất gặp ngay đôi mắt lạnh lùng của hắn. Đôi mắt vừa buồn vừa có chút đau đớn, nó đã thấy hắn khẽ chớp mắt cho niềm đau bay đi nhưng cho dù có chớp nhiều đến cỡ nào thì nỗi buồn vẫn không thể bay đi hết, nó vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt đó vì nó... quá lớn!

Tìm của nó khẽ đập một cách nhanh chóng không như bình thường... Nhận ra được điều đó... nó cố gắng nhìn qua chỗ khác! Ít nhất thì nó cũng biết được là tên Tiểu Thiên đã đỡ nó chứ không phải có bất kì một phép thuật màu nhiệm nào khác cứu nó khỏi rơi xuống đất! Dầu nếu nó thì đó chính là phép thuật kì diệu đã làm hắn bay tới đỡ nó thay cho ý nghĩ ban đầu của nó là hắn sẽ đứng nhìn như một pho tượng vô hồn...

Cuối cùng, sau mọi cố gắng nó đã từ từ ngồi dậy được, tên Tiểu Thiên cũng đã thôi nhìn vào mắt nó nữa mà hắn nhìn đầu đó ra ngoài vườn, ánh mắt của hắn làm nó tò mò muốn nhìn thử xem ngoài đó có gì mà phải nhìn nhiều đến vậy! Thế là nó nhìn ra và nó cũng nhận được một câu trả lời không mong muốn là chẳng có gì ngoài đó cả! Họạ chẳng là chỉ có một vài nhánh cây nhỏ đang cố gắng vươn mình để đón những tia nắng của mặt trời buổi trưa, nhưng cho dù chúng có cố gắng tới cỡ nào thì ánh nắng mà chúng nhận được chỉ là một phần nhỏ hiếm hoi vì trên chúng là bao nhiêu cành cây to lớn đang dang ra mọi hướng để đón nắng! Chẳng phải vì cây lớn cần nhiều ánh sáng hơn cây nhỏ, chỉ đơn giản là mạnh sẽ thắng yếu, to sẽ thắng nhỏ mà thôi!

Đó là tất cả những gì mà nó thấy và nó nghĩ hắn cũng thấy!

- Để tôi đưa cậu về

Câu nói lạnh lùng nhưng dứt khoát đó thoát ra từ hắn một cách nhanh gọn, nó cũng chỉ còn biết nghe theo lời, để hắn chở về thôi! Nó không thể vì chút thể diện hiếm hoi mà từ chối một chuyện mà nó nghĩ là mình đang cần nhất lúc này!

- Nhưng trước khi cậu về, tôi có cái này đưa cậu- Nó chưa mở miệng đồng ý thì hắn đã nói sang chuyện khác!

Không để nó chờ đợi lâu, hắn mở tủ moi ra một cái gì đó, và nếu nó không lầm thì đó là một tờ giấy! Tờ giấy có hai chữ to chẳng: “HỢP ĐỒNG”!??? Còn những từ khác nó không thể nào nhận ra được nhưng nó cũng không thể tò mò lâu vì trong phút chốc tờ giấy bay đến trước mặt nó với dòng chữ: “HỢP ĐỒNG LÀM VỆ SĨ”!??? Cái gì đây chứ? Không thể nào tin nổi. Nó nhận lấy tờ giấy từ tay hắn và cố gắng xem kĩ tất cả! Tờ giấy toàn là chữ này là tất cả những công việc mà một vệ sĩ phải làm. Nào là 7 giờ đến đi học cùng cậu chủ, 11 giờ đi ăn cơm cùng cậu chủ rồi đưa cậu chủ về, nếu cậu chủ thích thì đưa cậu chủ đi chơi, phải có mặt bất cứ lúc nào cậu chủ gọi, phải nói là 24/24.

- Cậu giỡn hả? Tui làm vệ sĩ của cậu chứ có phải là người hầu đầu mà phải theo sát cậu 24/24.- Vừa đọc xong những thứ trong tờ giấy nó nổi giận như mới bị đâm vào mặt!

- Nhưng cậu đã đồng ý làm vệ sĩ cho tôi thì đây là công việc mà cậu phải làm!- Hắn quả quyết!

Đúng là nó đã hứa nhưng bây giờ nó hối hận làm sao! Tại sao nó lại chấp nhận làm vệ sĩ cho tên này cơ chứ? Đúng là làm ơn mất oán!

- Nhưng nếu làm được tất cả, mỗi tháng cậu sẽ nhận được 1000 USD

Nó tròn mắt nhìn hấn trước con số quá lớn mà hấn đưa ra! Nó thử tính nhẩm trong đầu, 1000 USD không phải là gần 20 triệu hay sao? Đúng là một món hời không thể nào từ chối!

- Thôi được! Tôi đồng ý- Nó lấy hết dũng khí chấp nhận! Nó không phải là đứa mê tiền nhưng nếu có số tiền này, nó sẽ có cuộc sống “dễ thở” hơn!

- Còn nữa, nếu một trong hai hủy hợp đồng thì phải làm cho đối phương một chuyện mà người đó yêu cầu!- Hấn nói thêm!

- Được thôi!- Nó chắc chắn là mình sẽ không hủy hợp đồng đâu, mà nếu hợp đồng có bị hủy thì người hủy chính là hấn và hấn sẽ phải làm cho nó một chuyện! Hạnh phúc trước suy nghĩ đó, nó quên mất là mình cần phải về nhà và còn một chuyện quan trọng mà nó đã quên bèn nhưng bỗng đâu hấn nổi hứng nhắc nhở:

- Hôm nay tôi và cậu đã nghỉ học đó!

Tất cả những từ đó như sét đánh ngang tay chạy dọc khắp các nẻo trong xương sống nó! Sao nó có thể quên mất là mình cần phải đi học cơ chứ? Nó tròn mắt nhìn hấn nhưng đáp lại chỉ là gương mặt không chút cảm xúc mà cho dù có thì đó chắc chắn cũng sẽ là không biết gì như nó! Và nó trở nên sợ hãi với tất cả các ý nghĩ là mình đã mất một buổi học! Một đứa con gái vẫn tự tin với suy nghĩ là từ nhỏ tới lớn không hề nghỉ bất kỳ một buổi học nào trong bất kỳ hoàn cảnh thời tiết hay sức khỏe nào như nó vậy và bây giờ, vì tên lạnh lùng trước mặt mà nó vô tình đánh mất một buổi học! Nó đưa hết gương mặt tiếc rề về phía hấn nhưng đáp lại chỉ là sự vô tình với một câu nói cùng lạnh không kém theo đúng phong cách của ác quỷ:

- Mất một **** học không chết đâu, cô mau kí vào hợp đồng rồi đi về đi

Đó là cách mà hấn nghĩ là an ủi sao? Như vậy thì hấn nhầm rồi! Nói như vậy chỉ làm nó ghét hấn hơn mà thôi! Nhưng cho dù ghét đến cỡ nào, nó vẫn không quên kí vào hợp đồng. Đặt bút vào một tờ giấy quyết định cuộc sống sau này của bản thân mình có lẽ ai cũng sẽ có cảm giác hồi hộp nhưng cảm giác mà nó có chỉ là bình thường và vội vã...Nó cố gắng kí thật nhanh để nhanh chóng được về, được ra khỏi ngôi nhà này, khỏi phải đối diện với gương mặt đáng ghét mà nó nghĩ là sau này phải gặp hấn hàng ngày nữa!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bữa Ăn Không Được Chào Đón

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi chiếc xe tayga của Tiểu Thiên đang tiến lại gần nó, cứ như một trò đùa sắp đặt của thượng đế là tất cả những thằng con trai nó quen đều là những đứa chưa đủ tuổi mà thích chơi tay ga, nếu ngoại trừ thì người đó là Thiên Bảo, nhưng ai có thể khẳng định là trước khi mất trí nhớ cậu ta chưa từng ngồi tay ga bao giờ? Mà chiếc xe này còn đẹp hơn chiếc xe tối qua của Tuấn nữa kìa. Ở một lễ nào đó màu trắng và màu đen phối hợp thật hài hòa với nhau tạo nên sự hoàn hảo, cá tính. Đem đến sự đồng điệu giữa thần thần và ác quỷ! Nó vẫn không bỏ được lời nói nói y chang với Tuấn tối hôm qua:

- Sao chúng ta lại đi tay ga?

Nhưng Tiểu Thiên không phải Tuấn, vì vậy cậu ta cũng sẽ không giải thích cận kề để làm vừa lòng người đối diện như Tuấn, cậu ta trả lời theo cách riêng của mình, và cách này thường có tác dụng với người như nó:

- Nếu không đi thì đi bộ đi như tôi nói trước từ đây đi bộ ra lâu lắm đó.

Thử hỏi sau khi nghe câu này ai sẽ không ngoan ngoãn ngồi yên, nhất là với người đang bệnh hoạn như nó thì “nhịn là thượng sách” nếu nó không muốn cuộc bộ về nhà!

Tiểu Thiên chạy xe rất chậm không nhanh như khi Tuấn chở nó nhưng nó cũng phải “ôm hò” cậu ta vì lẽ tên này giờ khủng nổi máu chạy nhanh chỉ chắc nó sẽ không trở tay kịp mà té xuống đường chỉ có nước gặp diêm dương thôi chứ không còn gì nữa!

- Nhà cậu ở đâu?

Hic từ này tới giờ nó lo nghĩ ba chuyện vớ vẩn, không lo quan sát đường để về nhà, bây giờ tên này nhắc nó mới nhìn thì đã qua đường về nhà nó rồi!

Nó nhìn tấm bảng trên một tiệm thuốc có ghi địa chỉ đường hai đứa đang đứng.

- Chỗ này qua nhà tôi rồi, cậu trở lại đi.

- Thôi, trưa rồi, đói bụng quá! Tôi muốn đi ăn cơm

Nói xong, chưa đợi nó đồng ý hay không hấn tiếp tục phóng thẳng, mặc kệ những tiếng than thở của nó:

- Vậy cậu đi một mình đi tôi muốn về nhà

- Vậy cậu từ tìm đường về đi ha, tôi đi

Hắn ngừng xe ngay khi cậu nói vô tình đó thoát ra. Vậy là nó đành xuống nước năn nỉ:

- Ê! Đừng nhần tâm như vậy chứ! Tôi đi ăn cùng cậu

- Tùy cậu

Có lẽ đó cậu nói theo kiểu đồng ý của hắn chăng? Tuy rất bức bối với thái độ đó nhưng nó cũng chẳng dám nói gì! Chợt một ý nghĩ lóe sáng trong đầu nó, nó gọi với theo Tiểu Thiên:

- Cậu chưa bao giờ ăn thức ăn lề đường phải không? Có muốn thử không?

Cũng chẳng phải tốt lành gì mà nó kêu tên này đi ăn ở đó, chỉ là nó sợ đi ăn nhà hàng hắn không trả tiền, bắt nó trả thì chỉ có nước rửa chén trừ nợ mà thôi!

Cũng may hắn không nghi ngờ gì mà đồng ý:

- Cũng được- Hắn trả lời với giọng nhát gừng

Nói rồi, như sợ tên này đổi ý nó vội nắm tay Tiểu Thiên dẫn đi, mà quên mất chiếc xe hắn vẫn còn đó! Nhưng vừa bước được vài bước, Tiểu Thiên đã giật tay nó ra khỏi tay hắn:

- Cô không đợi tôi dắt xe theo được hả?

Vậy là hắn quay lại chỗ để xe, cũng may tên này nhớ chứ không nếu mất xe hắn, nó đền còn chết nữa!

.....

Chiếc xe của Tiểu Thiên lúc này đang nằm yên lành trong chỗ giữ xe của khu chợ cũ này, còn nó và hắn đang ngồi trong một quán ăn ven đường và cách đó chừng chục mét là một bãi rác kinh khủng nhất mà nó từng thấy! Tiểu Thiên nhìn về hướng bãi rác với gương mặt khó chịu hơn bao giờ hết!

Sợ Tiểu Thiên không chịu ngồi lâu, nó cố gắng nghĩ ra chuyện gì đó để nói cho bớt căng thẳng:

- Cậu chưa ăn chỗ này lần nào phải không?

- Ủ, đây là lần đầu đó, chắc cũng là lần cuối

- Sao cậu lại nói vậy?- Nó ngạc nhiên trước lời nói vô căn cứ của hắn nhưng rồi ngay sau đó có ngay câu trả lời không mong muốn:

- Cậu nhìn đi mọi người đều nhìn chúng ta, làm vậy sao tôi nuốt nổi

Quả là như vậy không biết vì sao mà tất cả mọi người đều nhìn nó và Tiểu Thiên chằm chằm. Dĩ nhiên vấn đề không phải ở nó mà ở Tiểu Thiên. Cậu ta ăn mặc quá sang trọng mà lại ngồi ăn ở cái quán này thì không bị nhìn mới lạ! Đã vậy còn gương mặt đẹp như người trong tranh nữa chứ! Chắc họ không ngờ một người như vậy mà lại có thể ngồi ăn ở cái quán này. Chắc trời mưa to quá!

Nó vừa đoán trời mưa thì trời vội vàng mưa ngay lập tức, mưa lại còn lớn nữa! Nó không thích mưa, bởi vì mưa thường có sấm sét mà nó chúa ghét sấm sét luôn. Nhưng hôm nay mưa lớn nhưng không có sấm sét. Những giọt nước mưa đọng lại trên những vết lồi lõm của mặt đường nhựa, mưa đọng đầy rồi sẽ tràn cũng giống như tình yêu, hạnh phúc rồi cũng sẽ tan biến, không biết tới khi nào mới trở lại! Nó vừa nhìn vừa nghĩ ngợi, chợt có cái tay hươu hươu trước mặt, làm nó không khỏi chớp mắt

- Đây, cậu tới quán này để ngồi như vậy hay để ăn?- Tiểu Thiên tức giận nói

Ý, chết! Nó quên chuyện ăn uống mất tiêu luôn, nó nhìn Tiểu Thiên cười trừ, rồi gọi chủ quán:

- Bác ơi cho tụi cháu hai tô phở bò đi bác

- Ủ mang lên liền đây

- Hên cho cậu cái quán này cũng đông khách, chứ này giờ kiểu này bị đuổi là cái chắc

- Đạo này cậu nói nhiều quá ha. – Nó cảm thấy vui trước sự tiến bộ rõ rệt của Tiểu Thiên

- Tại vì cậu khiến tôi phải nói- Tiểu Thiên nỗ lực nói trả

- Không ngờ tôi lại có sức ảnh hưởng như vậy nha! Quá khen!- Nó dành chơi đòn độc cuối cùng!

- Cậu...- Đến nước này Tiểu Thiên chỉ còn cái chữ “Tật”. Mà đúng là chưa từng gặp con nhỏ nào như nó. Cũng may lúc này bác chủ quán tới gõ rổ, trên tay bác là hai tô phở bò thơm phức

- Cháu cảm ơn bác- Nó vui vẻ nói

- Bạn trai cháu hả? Đẹp trai quá nha._Bà chủ quán chăm chú nhìn Tiểu thiên và phán

- Dạ...- Nhiên ngó người khi nghe hai chữ “bạn trai” chưa kịp nói gì thì Tiểu Thiên đã xen ngang

- Không phải đâu, cậu ấy là người hầu của tôi

Cái gì chứ? Cái tên này, sao có thể nói vậy chứ. Mà hẳn nói cũng có phần đúng nhưng đưa nó xuống tới dưới đó thì không thể chịu đựng được. Phải cho cậu ta biết lễ độ mới được!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đừng Đụng Vào Quỷ

Thế là nó đứng dậy làm một hành động thân mật mà nó còn không nghĩ tới trước, đó là quàng tay qua cổ Tiểu Thiên nhìn bác chủ quán nói:

- Không phải đâu bác ơi, đây thực sự là bạn trai của cháu, chắc tại cậu ấy giống thôi. Bác thấy hai tụi cháu xứng đôi không ạ?

Bà chủ vui vẻ nhìn cả hai:

- Xứng lắm chứ! Thôi hai đứa ăn vui nha, bác đi đây

Tiểu Thiên như không tin vào mắt mình trước hành động quay 360 độ của nó, cậu ta tròn trĩnh mắt nhìn cô bé. Nhận ra ánh mắt của Tiểu Thiên lúc này, nó bắt đầu ý thức được hành động quá lỗ của mình, vội buông tay ra khỏi cổ cậu ta và trở về chỗ cầm cúi ăn. Nhưng Tiểu Thiên vẫn không để nó yên, cậu ta cầm tay nó, kéo nó đứng dậy, rút tiền ra khỏi túi đặt lên bàn và lúi đi!

.....

Tiểu Thiên chờ nó tới một con hẻm vắng rồi lúi nó xuống xe, trời vẫn còn mưa giữ dội, nhưng nó không thấy sợ trời nữa mà nó lại sợ con người đứng đối diện nó nhiều hơn! Đôi mắt sắc lạnh của cậu ta bây giờ còn kinh khủng hơn đôi mắt vô hồn bất cần mà nó vẫn thấy hằng ngày, đôi mắt này chứa một tia nhìn tức giận dữ dội và tia nhìn đó như một lưỡi dao đâm xuyên vào cơ thể nó, nó sợ hãi đến mức không dám nhìn vào đôi mắt đó nữa!

Tay nó bây giờ cực kì đau, cho dù có vỗ đi chẳng nữa thì nó vẫn chỉ là một đứa con gái, mà con gái thì vẫn phải thua sức mạnh lúc tức giận của con trai, giống như lúc này đây, nó đang phải chịu nỗi đau từ đôi tay bóp chặt của hắn. Như một ác quỷ, hắn đang không chế mọi hành động của một người thường như nó!

Nó thành thốt kêu gào:

- Cậu buông tay tui ra đi đau quá hà

Bàn tay đã hơi được nói lỏng những nó vẫn chưa buông khỏi tay nó:

- Cậu có biết mình vừa nói gì không hả?

Hắn vừa nói vừa nhìn nó với gương mặt giận dữ hơn bao giờ hết, nó càng né tránh ánh mắt khủng khiếp đó thì hắn lại càng đưa nó lại gần nó hơn, nó sợ hãi nhắm nghiền mắt lại nói

- Tôi... tôi vừa nói mình là bạn gái cậu

- Cậu có biết là cậu không được nói bất cứ gì về truyện bạn gái tôi không. Cậu chưa xứng đáng đâu- Tiểu Thiên tròn trĩnh mắt nhìn nó! Chưa bao giờ nó thấy cậu ta đáng sợ như vậy.

- Cậu... nhưng tại lúc đó cậu nói tôi là người hầu của cậu, tức quá nên tôi mới nói vậy

Trong cơn tức giận, Tiểu Thiên đã không kiềm chế được và cậu vô tình phun ra một câu:

- Chứ cậu không phải hả?

Chưa bao giờ nó thấy mình buồn đến như vậy, tim của nó hình như đang bị xé, xé ra từng mảnh, rất tàn nhẫn và nó cảm nhận được có cái gì đang rơi nơi khóe mắt. Nó cay cay, nó lăn dài xuống má. Đó là nước mắt...

Nó nhìn hẩn với đôi mắt ứa nước, đôi mắt mà có lẽ bây giờ nó không muốn bất kì ai nhìn thấy nhất!

- Cậu có biết là cậu vừa làm tôi đau không? Tôi không biết tại sao tôi lại tốt với cậu như vậy. Thì ra tôi lại là người hầu của cậu ư? Tôi giúp đỡ cậu nhiều như vậy, vậy cậu trả cho tôi được gì chưa nào? Tôi không làm vệ sĩ cho cậu để mong được nhận tiền đầu, chỉ là hôm đó, tôi không muốn nhìn thấy cậu chết nên tôi mới nói vậy với cậu, không ngờ...không ngờ hôm nay tôi lại nhận được từ cậu là những lời này? Không thể tin được!

Nó không ngờ mình có thể nói nhiều đến như vậy. Đã vậy còn nói trong nước mắt nữa chứ. Vậy mới nói “đừng đùa với quý, quý sẽ làm bạn đau đấy!”. Tệ thật! Bằng sức lực của một con người vừa bị tổn thương nghiêm trọng, nó giật tay thật mạnh ra khỏi tay Tiểu Thiên và bỏ chạy, nó không muốn nhìn mặt hẩn nữa, chỉ ích là lúc này!

Nó cứ như thế mà chạy, để mặt Tiểu Thiên một mình trước lối lảm vừa gây ra...

.....

Tiểu Thiên lúc này đã hiểu ra vấn đề. Thì ra chính cậu là người sai chứ không phải nó. Nó không phải người hầu của cậu, mà là bạn. Một người bạn mà cậu nhất định phải có nhưng lúc này nó đã bỏ chạy mất rồi, chỉ còn Tiểu Thiên một mình tự trách lương tâm. Nhưng không biết có thể nói với nó hai tiếng xin lỗi không? Vì từ trước tới giờ Thiên chưa từng xin lỗi ai. Nhưng lần này có thể chỉ có “xin lỗi” mới có thể cứu vãn vấn đề vậy là Tiểu Thiên chạy về hướng nó vừa bỏ chạy. Nhưng Thiên lại nghĩ lại cậu ấy muốn chờ nó bình tĩnh lại rồi mới có thể “xin lỗi”. Nghĩ rồi Tiểu Thiên bỏ về mà không đuổi theo nó nữa! Tiểu Thiên đâu biết là đó là quyết định sai lầm vì nó đang đứng sau bức tường đó với những giọt nước mắt giàn dụa trước sự lạnh lùng của Tiểu Thiên, chỉ cần Tiểu Thiên quay lại là có thể thấy nó nhưng thay vì bước tiếp Tiểu Thiên đã mà quay lưng đi. Thật kì lạ, chỉ có một khoảng cách ngắn ngủi thôi cũng có thể khiến người ta đau, khiến người ta phải xa nhau. Có lẽ đây chính là cuộc sống, mọi người phải đau một lần để có được hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lại Là Người Lạ Mặt

Bây giờ nó đang trong tâm trạng hoang mang đến tột cùng, đã rất lâu rồi, nó không ra nước mắt nhiều đến như vậy! Nhưng càng nghĩ nước mắt càng tuôn ra. Thế là Nhiên đành chấp nhận sự thật là mình đã khóc. Lâu lắm rồi, có lẽ đã tám năm trời nó chưa từng khóc, bây giờ thấy lại cảm giác đau thật kì lạ, sợ hãi thì đúng hơn! Nỗi sợ kì lạ như lần đầu đối diện với nỗi đau, cơn đau này còn giữ dội hơn tám năm về trước, cái ngày mà nó biết mình bị Nu gạt, bị Nu quên lãng. Nhưng nó lại không thấy giận Nu nhiều như bây giờ nó giận tên Tiểu Thiên. Sao cậu ta lại nói những lời đau lòng làm nó đau đến như vậy. Đã vậy cậu ta còn không xin lỗi mà bỏ đi nữa! Bây giờ nó biết làm sao về nhà đây? Nó thật sự đã đi lạc, lạc vào một nơi tăm tối nào đó mà một cô bé còn quá trẻ như nó khó lòng vượt qua được. Sao Tiểu Thiên không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Cả nó nữa, nếu lúc đó nó ở lại mà không bỏ chạy có lẽ Tiểu Thiên đã xin lỗi và chờ nó về rồi! Nhưng chắc gì cậu ta đã xin lỗi, đúng là trong tình huống đó không bỏ chạy không được! Nhưng cho dù bây giờ có trách ai cũng muộn rồi vì nó phải tự nghĩ cách về nhà, tự tìm lối thoát ra khỏi cái ngõ cụt mà nó vô tình lựa chọn... Dĩ nhiên cứ đứng một chỗ cũng không phải là cách, nó đành bước đi. Cứ đi thẳng biết đâu sẽ tìm ra đường, nó cứ đi như vậy không biết mình đã đi đâu! Có một chút tuyệt vọng, một chút hụt hẫng trong tâm trạng bây giờ của cô gái trẻ...tất cả...tất cả làm nó càng không muốn tiến thêm về phía trước...Nhưng thần may mắn chưa bỏ nó, lại một lần nữa nó gặp lại người lạ mặt...

.....

Chắc không cần phải nói các bạn cũng biết người lạ mặt là ai phải không? Đó là Tuấn. Ban đầu Tuấn không tin là mình có thể gặp nó ở đây với lại hôm qua nó đã không từ mà biệt làm Tuấn cảm thấy rất giận. Nhưng lát sau, Tuấn đã nhận ra người đó thật sự chính là Nhiên- người hôm qua đã bỏ cậu ta lại một mình với một dấu chấm hỏi to lớn là không biết nó đã đi đâu? Và bây giờ tại sao nó lại có mặt ở đây? Vậy là Tuấn phóng thẳng chiếc xe tayga đến trước mặt nó và nói:

- Đi đâu đấy?

Nó nhìn Tuấn với đôi mắt ướt đầm những trong lòng là một sự ngạc nhiên to lớn đang bao trùm, nó vội vã lau hết những giọt nước mắt đang vương khắp nơi trên gương mặt mình, còn Tuấn thì nhìn chúng với đôi mắt đau lòng:

- Tại sao cậu lại không

- Tôi...- Nó chợt nhớ tới chuyện tối qua, đúng rồi tối qua nó không nói gì với Tuấn mà bỏ đi với Tiểu Thiên, nó thật là quá đáng! Có lẽ cậu ta đang giận nó giữ lăm, nó nghĩ vậy nên không dám trả lời

Nhìn thấy thái độ lúc này của nó, Tuấn càng lo lắng hơn:

- Cậu bị làm sao vậy, nói đi, tôi không trách chuyện hôm qua đâu

Nó an tâm hơn khi nghe Tuấn nói vậy nhưng nó vẫn không muốn kể chuyện của mình, nếu Tuấn biết được chắc nó chỉ có nước chui xuống đất mà thôi!

- Xin lỗi...- Nó ngừng lại không nói gì thêm vì nó nghĩ không nên nói...

Tuấn thấy vậy cũng không còn cách nào, chỉ có thể kiểm chuyện gì đó giúp nó mà thôi!

- Cậu có muốn đi nhờ xe không?

Nó xực nhớ là mình đang cần về nhà, nếu có người chở cũng đỡ hơn là đi một mình mà! Vậy là nó vui lên được một tý:

- Ừ, cậu cho tôi quá đang nha!

- Sao cậu nói chuyện khách sáo quá vậy, lên xe đi- Tuấn mỉm cười đáp.

Nó ngồi lên xe Tuấn và chiếc xe phóng đi mang theo tâm trạng mơ màng của con người vừa bị mất đi cái gì đó...

- Nhà cậu ở đâu?- Tuấn đột ngột hỏi

Nhiên nhớ cách đâu mấy tiếng Tiểu Thiên cũng hỏi Nhiên câu này nhưng cậu ta hỏi không đúng lúc chút nào vì cả hai đã đi một khoảng cách nhà Nhiên quá xa, còn bây giờ, có thể Tuấn đã hỏi rất đúng lúc:

- Ở số 50 đường...

Nó cảm thấy mình phải nói gì đó với Tuấn về chuyện tối qua:

- Mà mình xin lỗi cậu về chuyện tối qua nha

- Sao cậu phải xin lỗi?- Tuấn cảm thấy đau lòng trước thái độ này

- Thì tôi đã không nói gì với cậu mà biến mất đó

- Cậu cũng biết lỗi của mình hả?

- Sao không biết được chứ?

- Thật sự thì tôi đã tha thứ cho cậu rồi nhưng cậu lại nói xin lỗi tôi làm tôi lại giận cậu thêm nữa

Nó ngạc nhiên trước câu nói đó, tại sao Tuấn nói vậy chứ? Cậu ta đang giận với nó chắc?

- Vì vậy cậu phải chuộc lỗi đó nha

- Hà? Chuộc lỗi? Mà làm gì mới được chứ?

- Bữa nào cậu mời mình đi ăn ha?

- Thì ra là này giờ cậu gài mình hả?

- Đâu có, thì có lỗi phải chuộc là chuyện tất nhiên

- Ừ, nhờ cậu nói này của cậu, mình sẽ dẫn cậu đi ăn

- Khi nào đi?

- Nếu không có gì thay đổi thì chủ nhật tuần này ha?

Nhắc tới đây bỗng nhiên cái bụng nó kêu lên rồn rột. Nó nhớ tới chuyện lúc này mình chưa ăn được gì đã bị Tiểu Thiên trả tiền kéo đi. Thật quá đáng! Bây giờ thì tốt rồi, nó đói kinh khủng luôn. Hic! Nhưng cuộc đời đâu tuyệt đường người, Tuấn nghe thấy tiếng kêu từ bụng nó và hỏi:

- Từ trưa tới giờ cậu chưa ăn gì phải không?

- Ừ

- Đúng lúc quá, tôi đang định đi ăn nè, có muốn đi không?

- Có chứ- Nó hạnh phúc trước lời đề nghị “cực kì dễ” thương của Tuấn

Vậy là Tuấn vòng xe lại, đi ngang cái quán phở lúc này Nhiên nghĩ tới chuyện kêu Nhật vô đó ăn luôn dù sao lúc này mới ăn một miếng cũng thấy ngon

ngon

- Ê, Tuấn, dừng xe- Theo quán tính, nó kêu Tuấn ngừng xe lại

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nói Dối

- Hà? Sao lại ngừng?

- Thì vô đây ăn phở

Tuấn bắt ngờ trước lời đề nghị của nó:

- Mình định dẫn cậu tới nhà hàng chứ

- Nhà hàng hả? Thôi khỏi đi, mình vô đây ăn nhanh rồi về

Vậy là Tuấn đành chiều theo ý nó dắt xe vô quán phở đó

Không cần nói cũng biết mọi người tiếp tục nhìn chăm chăm vào hai người vừa bước vào, còn bà chủ quán thì cực kì ngạc nhiên khi thấy một người vừa bỏ đi lại quay lại mà còn dẫn theo một người khác nữa chứ! Dĩ nhiên người lạ này cũng đẹp trai không kém người con trai mới nãy. Nhưng vừa mới đến với người con trai này lát sau lại đến với người con trai khác thì thật là quá đáng - Nó ngẫm nghĩ, biết vậy nó đã không vào đây rồi! Có lẽ bà chủ quán và mọi người xung quanh cũng nghĩ vậy nên ánh mắt nhìn nó không được tự nhiên cho lắm! Riêng Tuấn thì không nghĩ gì cả, dĩ nhiên là cậu ta có biết gì đâu mà nghĩ và cậu ta thông thả ngồi xuống bàn ăn gọi to:

- Bà chủ ơi cho hai tô phở bò

Hình như bà chủ cũng kịp nhận ra công việc của mình.

- Có liền ạ

Bà chủ liếc nhìn nó nhưng nó không dám nhìn lại vì một chữ “ngượng”. Thật sai lầm! Tại sao lúc bước vào quán nó lại không nghĩ đến chuyện này chứ

- Cậu sao vậy?- Tuấn nhìn nó lo lắng hỏi, có lẽ cậu ta nghĩ nó đang gặp chuyện gì đó khó nói lắm!

- Không có gì đâu!- Nó nói dối

- Vậy sao mặt cậu đỏ, cậu không quen bị người khác nhìn kiểu này hả?

- Thật ra thì...

- Cũng phải thôi, đi với tôi tới những chỗ này là cũng hơi bị “liều”. Vì vừa nhìn vào thôi là biết tôi không thích hợp với những chỗ này rồi, phải không?

- Ủ... ừ có lẽ vậy- Nó tiếp tục nói dối dù chẳng biết tại sao mình phải làm vậy!

Nhưng đúng là nó chưa từng gặp ai ăn nhiều bom như người này, đúng là nó quá đáng! Đúng lúc bà chủ quán đưa hai tô phở lên. Nó định nói cảm ơn thì Nhật đã chặn ngang

- Cháu cảm ơn bác ạ!

- Ủ-Rồi bà chủ quán mỉm cười với Tuấn và bỏ đi, không quên liếc nó một cái

- Ăn đi Nhiên- Tuấn tươi cười quay sang nó nói, không ngờ tên này có thể tự nhiên đến như vậy

Cậu ta vẫn ung dung vừa ăn vừa nói:

- Ủ, hôm nay tôi đãi coi như đền cho cậu vụ tối qua luôn ha

Nó nhìn Tuấn với ánh mắt nghi ngờ, sao cậu ta lại tốt như vậy chứ! Rồi một suy nghĩ lóe sáng trong đầu nó và nó vội từ chối!

- Đâu được, vụ tối qua để chủ nhật cậu đãi, còn bây giờ ăn đi tôi trả tiền cho

Nói xong, nó cầm củi ăn không cần biết Tuấn có đồng ý hay không, nhưng cậu ta vẫn chứng nào tật nấy thích nhìn người khác ăn đến vậy sao? Nó nhìn lên liếc Tuấn một cái ra hiệu “Nếu không ăn mà còn nhìn thì đừng có trách”. Thế là Tuấn chỉ còn nước là cầm củi ăn

Giải quyết xong vấn đề cái bụng, Tuấn chờ nó về, trên đường đột nhiên cậu ta hỏi:

- Mà cậu bạn chuyện gì mà biến mất vậy?

Lại nữa rồi, sao lúc nào cậu ta cũng hỏi những câu mà nó không muốn trả lời thế nhỉ? Dù nghĩ vậy, nó vẫn trả lời theo phép lịch sự:

- Tôi gặp một người bạn

Nó không muốn nói có cậu ta nghe là ai nhưng hình như cậu ta cứ được nước lấn tới:

- Bạn hả? Bạn nào mà có thể khiến cậu quên chuyện đi ăn với tôi, đến với người đó vậy?

Trời ạ! Hắn làm như nó là cái gì của hắn vậy! Quan trọng đến thế sao? Lúc này nó thấy có lỗi nhưng bây giờ thấy thái độ của tên này tội lỗi của nó tự nhiên bay đi đâu mất!

- Cậu nói gì kì vậy. Tại lúc đó tôi lâm vào tình huống không chạy không được chứ bộ

Không để nó yên, hắn tiếp tục tra tấn bằng những câu hỏi không muốn trả lời:

- Tình huống không chạy không được là tình huống gì?

Do phản xạ nó trả lời nhanh chưa kịp suy nghĩ:

- Thì lúc đó tụi này bị một đám người truy đuổi mà- Híc! Hình như nó đã dần tiết lộ cho tên này hết mọi chuyện rồi!

Biết tụi đó thì không thể không hỏi thêm:

- Ai truy đuổi?

Thôi kệ cho hắn biết cũng không sao chỉ không nhắc đến tên của tên Tiểu Thiên là được rồi!

- Một nhóm người lạ mặt

Đúng là hắn không hỏi về Tiểu Thiên nữa, mà quay sang hỏi một câu mà ngay cả người có mặt như nó hiện giờ vẫn đang “mù tịt”

- Mà sao họ lại truy đuổi cậu?

Nếu nó biết ai thì đã cho tụi nó một trận rồi chứ đâu còn ngồi ở đây! Nhưng nó cũng trả lời lịch sự:

- Tôi không biết

Hắn tiếp tục đoán mò rồi hỏi:

- Vậy thì chắc là người đi chung với cậu rồi. Ai vậy?

- Là...- Nó định nói hai chữ “Tiểu Thiên” ra nhưng chợt ngừng lại vì đó là hai từ nó không muốn nói đến nữa! Cũng may lúc đó, chiếc xe đã chạy đến nhà nó nên nó thay cái tên đó bằng một câu nói khác- Thôi tới nhà tôi rồi tạm biệt. Mai gặp nha!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vết Chém

Đang định bước vào nhà, thì tiếng của Tuấn lại vang lên:

- Nhiên à!- Cậu ta nói giọng thân mật hết chỗ nói!

- Có gì không?- Nó quay lại hỏi

- Ngày mai tôi đến đón cậu đi học nha?

Nó tròn mắt nhìn Tuấn, một lời đề nghị tốt bụng nhưng nó cũng phải suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không? Đúng là đi xe máy sẽ tốt hơn là đi xe đạp, dù sao cậu ta cũng học chung lớp đi học chung cũng chẳng sao! Nghĩ vậy nên nó đã đồng ý:

- Ủ- Nó vừa cười vừa nói

Tuấn cũng cười lại rồi không nói gì nữa cậu ta phóng xe cái vèo khỏi con đường vắng để cô gái nhỏ nhìn theo chiếc bóng đó cho đến lúc nó chỉ còn là cái chấm nhỏ cô gái nhỏ mới lặng lẽ bước vào nhà...

.....

Không khí trong nhà rất căng thẳng, nó có thể cảm nhận được điều đó khi vừa đặt chân vào và khép cánh cổng lại. Không còn tiếng cười hôm qua nữa mà thay vào đó là sự im lặng đến đáng sợ!

Nhìn qua cửa sổ là hình ảnh mà Thiên Bảo đang nằm trên ghế sofa coi tivi ư? Nó không rõ nữa vì chỉ thấy từ phía sau. Nó đưa tay rõ nhẹ cửa sổ, không hiểu sao nó lại làm như vậy? Đây là nhà của nó cơ mà! Nhưng cho dù nó có rõ đến bề cửa thì Thiên Bảo vẫn không quay lại nhìn nó lấy một cái, cậu ta vờ như không nghe thấy gì chắc cậu ta đang giận nó lắm! Nhưng cho dù có giận cậu ta cũng không nên cứng như khúc gỗ như vậy chứ! Tức mình nó đẩy cửa vào nhà, cửa nhà không khóa nhưng ít nhất cậu ta cũng phải nói gì với nó chứ, nó chạy tới chỗ Thiên Bảo và giật lấy tay của cậu ta, không suy nghĩ gì cả và nói:

- Tôi biết là tôi có lỗi nhưng cậu cũng đừng đối xử với tôi...

Nó chưa nói hết câu chợt ngưng bật, không còn tin vào mắt mình nữa. Trên tay nó bây giờ là chất lỏng màu đỏ đang vương *** rất nhiều trên người Thiên Bảo, đó là máu đỏ của MÁU!!!!???

.....

Nó nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, bàn tay dính máu của Thiên Bảo! Tại sao Thiên Bảo lại chảy nhiều máu như vậy. Mà hình như Thiên Bảo không coi tivi như nó dự đoán mà cậu ta đang ngủ, mắt cậu ấy nhắm chặt lại không chút sức lực của sự sống. Chỉ có hơi thở đang còn thoi thóp, nó nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Thiên Bảo, gương mặt không bị gì cả nhưng người của cậu ta là hành chục vết chém! Không hiểu từ lúc nào nó cứ cầm chặt tay của Thiên Bảo! Rồi nó nhận ra đôi mắt, hàng lông mi của Thiên Bảo đang từ từ nâng lên...cậu ta đang cố gắng mở mắt để nói điều gì với nó chẳng? Đôi mắt hé mở của Thiên Bảo đang nhìn nó, cái nhìn vô cùng đau đớn của một người bị bỏ rơi... Rồi Thiên Bảo mở một nụ cười, hàm răng cậu ấy không còn trắng như sáng hôm qua nó thấy nữa mà nó có màu đỏ. Máu đỏ đó nói cho nó biết Thiên Bảo đang rất đau, nụ cười đó nói cho Nhiên biết Thiên Bảo đang rất hận nó. Thật sự rất hận! Nó không còn nói được gì nữa, cứ nhìn Thiên Bảo như một bức tượng vì đầu nó bây giờ cũng trống rỗng. Nó cố gắng mở miệng để tìm kiếm lại ý thức về ngôn ngữ

- Cậu...làm sao...ra nông nỗi này?

Nhưng đó là một câu hỏi không đúng lúc vì Thiên Bảo không còn sức trả lời nữa nó đỡ Thiên Bảo dậy nhưng cậu ta liền ngã gục vô người nó. Máu trên người Thiên Bảo thấm vào người Nhiên hòa với những giọt máu còn sót lại của Tiểu Thiên hôm qua làm nó đau nhói. Nhiên chỉ còn biết khóc, không biết hôm nay là ngày gì mà nó phải chịu nhiều nỗi đau như vậy, hết tên Tiểu Thiên rồi tới Thiên Bảo. Chuyện này là sao đây? Tại sao Nó lại khóc nhiều như vậy? nó phải làm gì đây? Có nên đưa Thiên Bảo vô bệnh viện không? Nhưng nếu đưa vô bệnh viện Thiên Bảo lại không có giấy tờ gì thì làm sao? Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra kế gì thì Thiên Bảo đã cầm tay nó cố gắng nói một điều gì đó không thành lời:

- Cuối... cùng mình... đã... đợi được... cậu về

Nước mắt nó tiếp tục ứa ra. nó cầm tay Thiên Bảo, lát đầu mím cười an ủi. Có lẽ đây là chuyện mà lúc này nó có thể làm được cho Thiên Bảo, nhưng bây giờ nó đâu còn thời gian để khóc nữa nó phải có nghĩ cách. Rồi trong một nỗ lực cuối cùng Thiên Bảo nhìn nó thều thào:

- Đi...đi mua thuốc... cầm máu

Đúng rồi, mua thuốc, nó phải đi mua thuốc cầm máu cho Thiên Bảo. Nghĩ rồi nó cấp tốc dùng hết sức lực chạy tới hiệu thuốc tây gần nhà nhất mua thuốc cầm máu. Bà chủ vừa bán vừa nhìn nó, có lẽ bộ dạng Nhiên lúc này quá thảm, giống như là mới trải qua một trận đánh sinh tử vậy. Nếu không tin thì cứ nhìn đi trên người toàn là máu, chắc máu của Thiên Bảo là nhiều nhất vì máu của Tiểu Thiên chỉ có một hai giọt thôi nên từ sáng tới giờ mới không có ai để ý. Nhưng nó đâu còn thời gian nhìn bộ dạng của mình nữa, mạng sống của Thiên Bảo đang ngàn cân treo sợi tóc. Nếu không mau cầm máu chắc cậu ấy sẽ chết vì mất máu mất. Sau khi tính tiền bịt thuốc nó rời khỏi cửa tiệm ba chân bốn cẳng đạp xe về nhà.

Thiên Bảo vẫn nằm đó, bất động trong đau đớn. nó chạy đến bên Thiên Bảo, lấy thuốc cầm máu cho cậu ta trong lòng vẫn hoang mang tột độ. Tại sao Thiên Bảo lại bị đánh ra nông nỗi này? Chẳng phải hôm qua cậu ta vẫn bình thường sao? Trên đầu cậu ấy vẫn còn miếng băng trắng và miếng băng đó bây giờ đã dính toàn màu đỏ của máu. Nhiên tháo miếng băng đó ra, vết thương của ba hôm trước bây giờ đang đổ máu ào ào. Nó vội thay băng khác, rồi nó cởi áo Thiên Bảo ra, toàn là vết đánh bầm tím, còn có mấy vết chém đầy máu nữa. Hình như hôm trước nó chỉ băng bó cho Thiên Bảo cái đầu mà không kiểm tra trên cơ thể cậu ấy. Vậy là bây giờ vết thương mới cộng với vết thương cũ làm tình trạng của Thiên Bảo càng nghiêm trọng hơn. Thật không biết tình trạng bây giờ của Thiên Bảo với Tiểu Thiên hôm qua ai nặng hơn? Nhưng nó thật sự đau lòng khi nhìn thấy những vết máu này. Có lẽ một phần cũng tại cô bé nên Thiên Bảo mới bị đánh ra nông nỗi này. Nếu hôm qua nó về nhà thì chắc Thiên Bảo sẽ đỡ hơn. Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng muộn rồi. Nó không thể trở lại tối hôm qua, trở về nhà và giúp Thiên Bảo và bây giờ nó cảm thấy mình có tội.

.....

Thiên Bảo vẫn chưa tỉnh, nó cứ ngồi nhìn. Đã tối rồi, nó cảm thấy hơi đói bụng. Nó thật sự trách mình không ngờ trong giờ phút này còn có thể đói nữa. Nhưng làm sao đây cái da dầy của nó no đủ xưa nay rồi nó đâu thể nhìn đói nổi. Thế là nó chạy vào bếp, trong bếp rất sạch sẽ, không ngờ ở nhà Thiên Bảo lại dọn dẹp ngăn nắp đến như vậy. Nó mở nồi cơm ra, trong nồi vẫn có cơm hình như mới nấu chưa có ai ăn thì phải. Trên bàn có bày sẵn thức ăn được Thiên Bảo dọn rất kỹ. Phải chăng từ hôm qua tới giờ Thiên Bảo chưa ăn gì mà đợi nó về. Nước mắt nó lại ứa ra khi nghĩ tới việc ngày hôm qua mình đã vô tình bỏ Thiên Bảo ở nhà một mình để cho cậu ấy bị đánh ra như vậy. Nhưng rồi cái bụng nó lại kêu lên cô bé đành lấy cơm ăn và không hiểu sao rất trống trải, nỗi cô đơn ập đến vì khi không có Thiên Bảo ngồi ăn chung với nó như hôm qua, không có ai làm cho nó cười nữa... Rồi buổi cơm tối qua loa cũng qua, nó vào phòng Thiên Bảo cậu ấy vẫn đang nhắm nghiền mắt, không biết cậu ấy có đói không nhỉ? Nhưng nó không còn sức để nghĩ nhiều nữa. Nó đi tắm rồi quay trở lại phòng Thiên Bảo. Đêm nay Nhiên quyết định sẽ canh cho Thiên Bảo ngủ. Nhưng cô bé cảm thấy mệt và nhắm mắt lại định chợp mắt một chút nhưng có tiếng điện thoại reo “Reng...reng...reng”. Tiếng điện thoại làm Nhiên thật sự tỉnh, ai có thể gọi điện vào giờ này chứ. Nhiên chạy bắt máy và đó là...

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sự Biến Mất

Không biết các bạn có đoán được đó là ai không nhưng nó thật sự bất ngờ pha chút hoảng hốt khi nghe chất giọng quen thuộc phát ra từ đường dây bên kia điện thoại, đó là giọng nói vừa tức giận vừa lo lắng:

- Con đi đâu mà bây giờ mới về? Mẹ đã gọi cả trăm cuộc mà chả ai nhắc máy- Nó sững sờ đến nỗi muốn làm rớt tai nghe điện thoại, có lẽ kì tích đã xảy ra khi cái đó không rớt xuống mà được bóp thật chặt trong lòng bàn tay nó. Tại sao mẹ nó lại gọi về nhà vào lúc này được chứ?

- Dạ...con- Vẫn còn chưa hết bất ngờ, nó đáp ứng

Nghe giọng đó, càng làm mẹ nó lo lắng hơn:

- Con đi đâu hả?

Nó “tĩnh” ra khi nghe giọng nói đó của mẹ, cuối cùng nó cũng đã lấy lại được bình tĩnh để trả lời:

- Con...con đi sang nhà...bạn học thêm ạ!

Mẹ nó vẫn chưa hài lòng với lời nói dối đó, dường như bà đang cố gắng tìm ra sự thật:

- Đi học thêm mà tới nỗi không về nhà luôn là sao?

Nhưng nó nhất quyết có chết cũng không thể nói cho mẹ nó sự thật nếu không thì không thể lường trước chuyện gì có thể xảy ra! Nó cố gắng trả lời xuông sè của mẹ:

- Dạ tại bạn con ở nhà một mình ba má nó đi vắng nên nó rủ con qua học rồi ngủ lại luôn ạ

Nó biết mình đang có tội lớn vì đã nói dối mẹ nhưng thà như vậy còn hơn nói sự thật để mẹ phải lo lắng hơn nữa!

- Có thật không?- Nhưng mẹ nó vẫn chưa tin

- Dạ...dạ phải. Con đâu dám nói dối mẹ- Đó là câu nói mà nó thấy có tội với lương tâm nhất!

Mẹ nó có vẻ đã tin vào câu chuyện bịa đặt của nó nên giọng có vẻ nhẹ nhàng hơn:

- Coi như mẹ tin con lần này. Từ nay trở đi có muốn đi đâu thì gọi điện về nói với mẹ một tiếng nghe chưa?

- Dạ- Nó cố gắng “Dạ” một cái thật to để mẹ tin tưởng hơn mà không hỏi thêm nữa!

Vậy là mẹ nó cúp máy cái rụp để lại nó với cái tai nghe vẫn chưa hạ xuống, nó vẫn còn nghe rõ tiếng tút tút từ đường dây bên kia nhưng chẳng nghe tiếng mẹ nữa! Nó thấy nhớ mẹ và có lỗi ghê gớm! Và một ý nghĩ đau lòng hiện lên trong đầu nó chính là: “có thể Thiên Bảo không dám nghe điện thoại nên mới kêu nó về. Vậy mà nó nỡ thờ ơ trước lời nói của Thiên Bảo! Để bây giờ nỗi ân hận cứ dày vò nó không thể thoát ra được!

Không biết nó còn cơ hội nói hai tiếng xin lỗi với Thiên Bảo không? Vì cậu ấy bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Nó đứng như thế trước ống tay nghe điện thoại mặc cho những nỗi ân hận cứ ám ảnh, mặc cho sự tưởng tượng xâm chiếm lấy mọi thứ trong đầu óc nó. Chỉ có nó một mình gánh chịu mọi tội lỗi của mình...

.....

Không biết từ lúc nào nó đã có mặt trên giường của Thiên Bảo nó chỉ nhớ là mình đã vào phòng cậu ấy một lát và có vẻ nó đã thiếp đi. Có lẽ lúc mê sáng nó đã bay lên giường nằm với Thiên Bảo chẳng? Nếu thật như vậy thì quả thật rất xấu hổ! Nhưng bây giờ đâu phải là lúc để nghĩ đến những chuyện đó vì hiện giờ chỉ có mình nó trên giường, trong phòng của Thiên Bảo, còn cậu ấy thì...biến mất!??

Nhiên giật mình ngồi dậy dáo dác nhìn xung quanh, không thấy Thiên Bảo đâu, ý nghĩ sợ hãi xâm chiếm mọi thứ trong đầu nó làm nó nhanh chóng nhảy xuống giường và chạy khắp nhà tìm Thiên Bảo, vừa đi nó vừa gọi

- Thiên Bảo, cậu đâu rồi!

Nhưng trả lời nó chỉ là tiếng hai từ im lặng, sự im lặng và nỗi lo lắng khiến nó không còn nghĩ được gì cả? Nó cứ đứng gọi tên Thiên Bảo nhưng mặc nó có la lớn đến cỡ nào thì cũng chẳng ai trả lời nó, nó lại lo lắng nghĩ: Thiên Bảo bị thương như vậy không thể đi xa được! Vậy là nó vội khoác chiếc áo khoác chạy ra đường. Trời lúc này chỉ mới 4 giờ sáng nên có thể nói là rất lạnh nhưng cảm giác lạnh lẽo chẳng là gì so với cảm giác hiện giờ trong lòng của nó chỉ có 4 từ có thể diễn tả được đó là: nóng như lửa đốt. Nó đã chạy hết cả con phố dài ngoằn ngoèo nhưng cũng chẳng thấy ai, những người nó thấy chỉ là những người xa lạ!

Vậy là kết thúc sao? Thiên Bảo đã đi rồi ư? Nó buồn bã trở về, trong lòng cảm thấy bức rức không yên. Không biết Thiên Bảo có thể đi đâu được chứ trong khi cậu ấy đang bị mất trí nhớ? Không những vậy, cậu ấy còn bị thương nữa chứ!...Cứ như vậy, những ý nghĩ đáng sợ dần dần xuất hiện trong đầu nó, khiến nó càng muốn tìm Thiên Bảo hơn! Nhưng một ý nghĩ khác lớn hơn thức tỉnh nó, làm nó phải trở về nhà, đó là: “Có thể Thiên Bảo đang giận nó và cậu ấy đã chọn cách bỏ đi để không phải làm tổn thương cả hai, dĩ nhiên nếu cậu ấy không muốn gặp nó thì cho dù cậu ấy đang ở đâu đó xung quanh nó thì nó cũng không thể nào tìm được!”

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sự Xuất Hiện Bất Ngờ

Cho dù nó có đi đến khi nào thì cũng có một nơi mà nó phải ngừng chân lại đó là nhà của mình! Thật sự mà nói, hiện giờ, nó vô cùng không muốn bước vào nhà căn nhà trước mặt nó, nó sợ đối diện với nỗi trông trãi mà chính nó cũng không giải thích được tại sao lại có! Tất cả những thứ bây giờ nó có thể nói được chính là nó đang bị điều đó xâm chiếm lấy bản thân mình!

Nhưng cho dù như thế nào sự thật bao giờ cũng chiến thắng những thức gọi là cảm giác, theo nó nghĩ, và hiện giờ cũng vậy, nó vẫn phải vô nhà, đối diện với những thứ quen thuộc xung quanh và một người mà nó không ngờ đến, hiện giờ có thể ở trong nhà mình với vẻ mặt bình thản. Người đó chính là Thiên Bảo!??

Nó thật sự không còn tin vào mắt mình nữa khi chứng kiến Thiên Bảo vẫn đang ngồi trên ghế, cậu ấy vẫn chưa đi... Và ý nghĩ đầu tiên xuất hiện: nó đang mơ sao? Cho dù là mơ nó cũng phải thử một lần. Thế là nó chạy tới nơi Thiên Bảo đang ngồi làm động tác mà không ai ngờ tới đó là ôm chầm lấy Thiên Bảo và khóc, nó khóc rất nhiều vì Thiên Bảo cũng đứng, vì nó cũng đứng, vì lỗi lầm mà Nhiên gây ra cũng đứng. Nó không sợ xấu hổ mà cứ khóc. Vì chỉ có vậy mới có thể giảm bớt tội lỗi của nó! Thiên Bảo chưa hiểu gì nhưng cũng ôm lấy nó và cậu ấy còn xoa đầu nó nữa vì cậu ấy nghĩ rằng đó là điều mình có thể làm được cho nó lúc này! Thiên Bảo thì thầm

- Hồn Nhiên, cậu bị sao vậy?

Câu nói của Thiên Bảo không to nhưng đủ làm nó buông mọi thứ ra và bắt đầu cảm thấy xấu hổ- Một cảm xúc vô tình ập đến! Nó vội lau nước mắt và bình tĩnh nói:

- Lúc này mình tỉnh dậy không thấy cậu đâu, mình sợ cậu đã đi rồi chứ

Thiên Bảo nói giọng trấn an

- Sao mình đi được, cho dù như thế nào tớ cũng sẽ ở lại đây với cậu mà! – Thiên Bảo mỉm cười, nụ cười khiến con người đối diện có thể yên tâm hơn, tin tưởng vào một thực tế khó sảy ra...

Nhưng cho dù khó đến cỡ nào thì đó là chuyện của tương lai, còn hiện tại nó vẫn tin tưởng vào Thiên Bảo:

- Cậu hứa nha!

- Ừ- Thiên Bảo chắc chắn một lần nữa

Nó mỉm cười, nụ cười của một đứa con nít lần đầu phạm sai lầm, bây giờ đang thú tội:

- Chuyện hôm bữa, thật sự xin lỗi cậu, mình không nên làm quá như vậy

- Không sao đâu, cậu về là tốt rồi- Và Thiên Bảo tha thứ cho nó

Còn bây giờ là lúc nó bắt đầu hỏi về những bí ẩn đã xảy ra xung quanh, mà nó không giải thích được:

- Nhưng sao cậu lại bị đánh ra nông nỗi này?

Thiên Bảo bắt đầu sự rụt rè của mình nhưng rồi cuối cùng cậu cũng trả lời

- Tớ... Thật sự thì hôm cậu đi mình cảm thấy rất buồn nên đi ra đường cho khoay khóa thì gặp một đám người lạ họ nói: “Là nó, chính nó đó đại ca” rồi tên đại ca trong bọn chạy tới đánh tới tấp vào người mình, mình không hiểu gì cả, cũng chẳng kịp kêu là, vậy là ra thế này đây!

Nó nhìn tất cả những vết thương trên người Thiên Bảo, và một lần nữa, nó cảm thấy đau lòng, nếu hôm qua nó trở về thì Thiên Bảo đâu có bị như vậy?

- Nhưng sao cậu không đi vô bệnh viện- Nó lo lắng hỏi:

- Tớ...sợ- Thiên Bảo đưa đôi mắt mờ màng nhìn nó. Đôi mắt đó làm nó càng tò mò hơn...

- Cậu sợ gì?

- Tớ sợ nếu vào đó thì sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa thế là tớ về và cậu gọi điện...tớ đã tưởng cậu sẽ về đây nhưng rồi cậu đã không về, cậu đã làm tớ vô cùng đau đớn và tuyệt vọng..

Thiên Bảo càng nói, nước mắt nó càng muốn ứa ra và như biết được điều đó, cậu ấy đã không nói nữa, vì nó...và vì cả chính cậu nữa...

- Thì ra câu nói tồi tệ của cậu là ám chỉ chuyện này!- Nó cảm thấy không nên xúc động vào lúc này!

- Ủ- Thiên Bảo chỉ nói một từ ngắn gọn nhưng nó cảm thấy sau đó là cả chục câu nói không thành lời...

- Nhưng sao lúc này tỉnh dậy mình không thấy cậu?

- Mình vô toilet, mình không nghĩ cậu lại lo lắng như vậy nên mình muốn thử ngồi trong đó lâu lâu để xem cậu như thế nào...

Nó nhìn Thiên Bảo, không phải ánh mắt trách cứ mà là hối hận, nó đã nhận ra sự cần thiết của con người đối diện đến chừng nào, có lẽ nó cần một người bạn như cậu, một người có thể giúp đỡ nó và sẵn sàng an ủi nó như một thiên thần giáng thế...

.....

Vậy là mọi chuyện đã rõ nhưng còn một chuyện mà nó không ngờ tới lại xuất hiện...

Đó là Tiểu Thiên, nó có nằm mơ không ngờ Tiểu Thiên đang đứng trước cổng nhà nó bót còi xe inh ỏi, có khi nào cậu ta tưởng cả xóm này đều bị điếc nên cố ý làm như vậy không nhỉ? Nó vừa phát hiện ra sự có mặt của cậu ta thì cũng là lúc cậu ta cất tiếng gọi to:

- Ngọc Nhiên cậu đâu rồi? Ra đi học nè

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Những Cái Chạm Mặt

Chiếc xe vẫn lao nhanh trên con đường trần ngập nắng vàng, hai con người trẻ vẫn chưa nói gì với nhau. Có lẽ họ sợ nói ra sẽ làm đôi phương không vui nên im lặng là cách tốt nhất. Nhưng tính của nó không phải là đứa thích im lặng, khi chiếc xe đi đến trước cổng trường đột nhiên nó nói to lên:

- Tớ trường rồi

Câu nói đơn giản nhưng cũng đủ làm nó thấy ngượng vì từ nãy tới giờ cứ im lặng nên nó cảm thấy bức rứt sao đó! Nên cho dù câu mà nó nói là nhầm thì chỉ ít nó cũng khiến nó đỡ bức mình hơn! Nhưng câu nói đã làm tình trạng tệ hơn hẳn so với ý nghĩ ban đầu là để đỡ bức mình của nó! Vì hiện giờ, hàng nghìn con mắt đều nhìn vào nó, hay nói đúng hơn là nhìn vào hai người trên chiếc xe tayga cực kì sành điệu này! Giờ thì nó sẵn sàng chui xuống đất đến trốn những cảnh đáng ghét như thế này nhưng cho dù nó muốn trốn thì cũng chẳng có lỗ đâu mà chui vào. Nhưng Tiểu Thiên vẫn đứng dưng với những chuyện này, cậu ta lướt qua mọi người với phong thái lạnh lùng công tử hăng ngày của mình mà không chút máy may giao động. Cũng nhờ cậu ta mà nó phát hiện ra một điều: Cách duy nhất để đối phó với những sự nhòm ngó chính là đứng dưng xem nó chưa từng tồn tại là được! Một nguyên tắc đơn giản như vậy mà cũng phải nhờ người khác nó mới biết được thật là hết thuốc chữa! Thấy vậy, nó cũng làm như cậu ta nhưng thật sự là rất khó khăn, việc cứ bước bình thường trước ánh mắt dòm ngó của mọi người và xem nó chưa bao giờ tồn tại là một chuyện tưởng chừng đơn giản nhưng thật

ra là rất khó khăn vì chỉ mỗi bước bình thường được vài bước nó đã loay hoay dương mắt nhìn những người xung quanh và dĩ nhiên họ vẫn đang nhìn nó, thậm chí họ còn xì xào nhiều hơn nữa khi thấy nó nhìn họ! Không biết có gì trong đầu những người này nữa, chắc là mầu nhiều chuyện chứ không còn gì khác! Nó đã trải qua khoảng khắc kinh khủng như vậy từ hành lang cho đến tận lớp học. Nhưng trước khi vào lớp nó nhận ra một chuyện nên nói để Tiểu Thiên có thể kiềm *** sự tức giận trước khi máu trong người cậu ta “bùng phát”! Đó là phải nói với Tiểu Thiên chiếc bàn học của hai đứa đã bị phá tan tành. Vậy là nó chạy lên trước mặt của cậu ta, chỉ là người thôi mà nó cảm giác mình đang đứng cản đường xe tải vậy, nó nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình. Nhưng đã 3 giây trôi qua chẳng có sự va chạm nào xảy ra, nó bắt đầu mở mắt ra và “chứng kiến” gương mặt tức giận của ác quỷ chỉ cách mặt nó chưa đầy một gang tay!

- Có chuyện gì vậy?

Hơi thở của ác quỷ xuyên thẳng vào tim nó làm nó chìm đắm trong đó như mất hết cảm giác! Nhưng chỉ một lát sau đó nó lấy lại bình tĩnh và nhìn thẳng vào đôi mắt ác quỷ chỉ vẫn chưa rời khỏi nó:

- Chuyện là...cái bàn của tôi và cậu

Vẫn chưa buông tha khỏi gương mặt nó, hấn vẫn cuống sát như thế và hỏi tiếp:

- Nó bị làm sao?

Sao tên này có thể làm như vậy trước bao nhiêu ánh nhìn được nhỉ? Hấn không biết giữ thể diện cho hấn thì cũng phải giữ cho nó một tí chứ! Nó cố gắng nói nhanh và cố gắng tránh ánh nhìn có thể làm tê liệt mọi cô gái đó!

- Nó...nó bị gãy rồi

Sau câu nói của nó, gương mặt hấn bắt đầu chuyển động, và nó lại nhắm mắt lần nữa, chờ đợi một điều gì đó sẽ đến với mình, điều mà nó sợ hãi và không muốn đối diện nhất!

Nhưng dĩ nhiên chẳng có điều gì xảy ra vì gương mặt của Tiểu Thiên đã không còn ở đó nữa mà nó hướng ánh nhìn vào trong lớp nơi mà cái bàn của hai đứa không còn ở đó nữa mà thay thế bằng một cái bàn mới khác! Hấn cứ nhìn chăm chăm vào mọi thứ rồi bước tới đặt chiếc cặp vào cái chỗ gần cửa sổ và quay lại nói với cả lớp nhưng đúng hơn là hấn đang nhìn nó:

- Tại sao nó gãy?

Tôi nhìn hấn chăm chăm để chắc chắn hấn đang nói với mình rồi tôi từ tốn trả lời:

- Bị một đám fan của cậu đập đó, họ nghĩ tôi và cậu có chuyện gì đó với nhau nên họ đến lớp hù dọa tôi không được chơi với cậu nữa và làm gãy cái bàn của chúng ta rồi quăng lên sân thượng- Nó nói với giọng tức giận nhất có thể trước con mắt của mọi người xung quanh và nếu nó không làm chắc chắn bây giờ họ đang nghĩ nó là một đứa mánh lẻo và nó đang “rất liều” khi nói như vậy nhưng nó không sợ, nó chỉ sợ là tên Tiểu Thiên này không trả thù giùm nó mà thôi!

Đúng như nó nghĩ, hấn có vẻ không tin cho lắm vào chuyện này và hấn hỏi lại:

- Đó là sự thật?

- Hoàn toàn là sự thật nếu không tin cậu cứ lên sân thượng thì biết vì bây giờ chiếc bàn đó vẫn còn ở trên đó mà!

- Vậy thì đi với tôi!

Nói xong, hấn lập tức kéo nó lên sân thượng. Nó cũng ngoan ngoãn đi theo hấn không phải vì nghe lời mà vì muốn xem chuyện sẽ xảy ra và lời nói của mình có thật hay không vì nó cũng chưa giám chắc cái bàn của mình vẫn còn ở trên đó nữa! Còn một nguyên nhân khác lớn hơn là vì không hiểu sao ngay khi nói những từ đó nó đã cảm thấy vô cùng hối hận vì chính mình đã tự “hại” mình!

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lời Tuyên Bố

Tiểu Thiên và nó bước lên sân thượng, mọi thứ đang tràn ngập nắng vàng, ngay cả chiếc bàn của nó hiện giờ cũng vậy, có vẻ nhờ có nắng nó đã bớt khủng khiếp hơn hôm qua nhưng sự thật thì không thể nào chối bỏ. Tiểu Thiên liếc sơ mọi thứ một cái rồi ngừng lại ngay khuôn mặt nó, giọng nói của cậu ta vẫn còn lạnh lùng nhưng lại có chút gì đó cương quyết hơn bao giờ hết, và cậu ta kiên quyết kéo nó vào mọi chuyện:

- Cậu đi theo tôi

Nói rồi, Tiểu Thiên cứ hướng về phía mặt trời và đi thẳng, điểm dừng chân của cậu ấy là lang cang, nơi mà tất cả mọi người có thể trông thấy cả hai. Cậu ta chờ nó bước tới sát bên cạnh rồi mới tiếp tục đưa ra lời tuyên bố hùng hồn của mình, dĩ nhiên, nó không biết Tiểu Thiên đang nghĩ gì và định làm gì vậy là nó cứ tò mò đi theo cậu ta:

- Tất cả mọi người nghe đây

Không biết từ bao giờ, trên tay Tiểu Thiên đã xuất hiện một cái loa, có lẽ cậu ta đã lấy nó từ dưới lang cang vì trường thường hay để loa dưới đó để thuận tiện cho việc thông báo gì đó. Nhưng lần này nhà trường quả là sai lầm khi đã để loa dưới đó vì câu nói tiếp theo của Thiên sẽ không ai muốn nghe tí nào! Không ngờ sau câu nói của Tiểu Thiên chỉ vài giây sau đó học sinh tất cả các lớp đều lần lượt rời khỏi lớp học của mình đứng dưới ngược lên nhìn cả hai cứ y như các fan đang ngắm nhìn thần tượng của mình vậy! Đúng là sức mạnh của hotboy, thiết kinh khủng! Đứng trên sân thượng nhìn xuống nó chỉ có cảm giác những người đó khác xa mình, có thể nói là thuộc hai thế giới khác nhau chăng? Dù bây giờ chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nó vẫn cảm thấy mình và Tiểu Thiên đang ở cùng một thế giới. Nhưng nó không biết là thiên đang hay điện ngục thôi. Nhưng có lẽ là thiên đang rồi vì cả hai bây giờ đang ở trên cao mà!

Tiểu Thiên vẫn đứng bên cạnh nó gương mặt bình thản không chút cảm xúc và vẫn cái giọng lạnh lùng đồng đặc đó, từng câu, từng chữ của cậu ta cứ như thứ ngôn ngữ lạ lẫm nào đó chưa bao giờ nghe được, bây giờ xuất hiện đổ ập vào tai nó:

- Hôm nay tôi gọi các cậu ra đây chính thức giới thiệu...

Rồi Tiểu Thiên chỉ vào nó, nó không còn nghĩ được gì nữa cảnh tượng bây giờ cứ như MC chỉ vào ca sĩ vậy! Và cũng cùng lúc đó tất cả những con người phía dưới đều hướng về nó. Từ trên cao, nó có thể thấy gương mặt của con nhỏ hôm qua đã chơi xấu nó, hiện giờ cậu ta cũng đang đưa con mắt vô cùng tức giận nhìn nó như muốn nói: "Vậy là mày chết chắc" và nó ngớ lơ ngay sau khi nghe nhưng câu chữ không lời đó

Tiểu Thiên bình tĩnh nói tiếp vào loa:

- Đây là Trần Ngọc Nhiên, bắt đầu từ ngày hôm nay cậu ấy là bạn gái tôi.

Cậu ta đang kêu tên nó sao? Nó không nghĩ như vậy! Chắc cậu ta đang nói về một người nào khác chứ không phải là người đang đứng cạnh cậu ta? Nó cố gắng đưa những giả thuyết để gạt đôi tai của mình! Nhưng sự thật thì phủ phàng hơn, vì hiện giờ trên cái sân thượng rộng lớn này chỉ có hai người duy nhất! Nếu cậu ta không nói nó thì nói ai? Hình như tim nó đã vô tình ngừng đập khi nghe những câu đó, nó có cảm giác không thực chút nào! Chắc chắn chỉ là giả, tất cả chỉ là giả thôi phải không? Nhưng rồi những ánh mắt, những tiếng nói xôn xao của mọi người bên dưới cho dù là câu nó đi nữa thì cũng có sự xuất hiện của tên nó.

Nhưng chưa kịp nuốt trôi cái tin mới này thì tất cả mọi người ai nấy, ngay cả nó đều sợ hãi khi nghe câu nói tiếp theo của Tiểu Thiên:

- Nếu các cậu đụng đến một sợi tóc của cậu ấy coi như là đã đụng đến Phạm Tiểu Thiên này!

.....

Vậy là tất cả đều trở mắt nhìn nó, nó cũng không tin vào tai mình nổi nữa rồi. Mọi sự vật đều nhưng không màu sắc không âm thanh trước mắt nó, bây giờ chỉ là màu đen. Đây là sự thật ư? Tên Tiểu Thiên mà nó ghét cay đắng và tưởng mình mắc nợ hắn đang nói nó là bạn gái của hắn ư? Nhiên ngược nhìn con người vừa nói ra những lời kinh khủng đó. Cậu ta vẫn lạnh lùng nhìn mọi người và nhưng hình như cậu ta đã phát hiện cái nhìn có nó dành cho mình và thế là cậu ta quay sang nó mỉm cười, một nụ cười cực đẹp khiến trái tim của nó như muốn tan chảy ra, mọi cơ quan trong cơ thể hiện giờ không còn hoạt động nữa và nó muốn xỉu.

Và nó đã xỉu thật, không phải vì quá hạnh phúc đâu nha, chỉ là không tin là tên Tiểu Thiên có thể làm như vậy mà thôi!

Tuy là đang xỉu nhưng nó vẫn nghe tiếng bàn tán của tất cả mọi người chắc vì nó to quá. Và nó cũng cảm nhận được bàn tay của ai đó đang nhắc bổng mình lên và bước nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Angel And Devil* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.